

QUANYANG

QUANYANG

WWW.JJWC.NET

Quyển Dưỡng

Tác giả: Đồi

Editor: Minawa

:::Chương 1:::

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bài này thiên về mỹ cường, càng về sau càng vắn vẹo, nhất định phải thận trọng...

Quốc khánh vui vẻ ~~~

=====

Lúc đó là sau giờ Ngọ (11h trưa -> 2h chiều) , Ngô Chí thậm chí còn nhớ rất rõ ràng cái cảm giác ánh mặt trời chiếu lên người. Trên khoảng trời xa xôi là một màu u ám, chỉ có trường học phía trên này là khu vực mà ánh mặt trời có thể chiếu tới. Đó là một sự im lặng thái quá, ngay cả ve sầu cũng không một tiếng kêu, yên tĩnh đến tĩnh mịch.

Sau đó, tuyệt vọng liền như vậy ập xuống nơi này.

Phía trước phòng học một trận ồn ào, có một vài học sinh chạy — nói đúng ra là từ phòng học chính lao ra. Bọn họ quơ hai tay, phát ra vài tiếng không thể nào rời thét chói tai, chạy thục mạng ra ngoài. Ở cửa phòng học có mấy bàn tay vươn ra, Ngô Chí giật mình phát hiện đó là một đoàn người, ít nhất 5,6 người dây dưa ở cửa, đều liều mạng chạy ra ngoài, không ai nhường ai, chỉ phí công phí sức, giống như lũ cá mắc cạn nơi khung cửa chính. Nét mặt ai cũng vắn vẹo vô cùng, đồng tử thu nhỏ lại, hai mắt trừng không thể lớn được hơn nữa — đó là biểu hiện của sự sợ hãi tới cực điểm.

Chuyện gì đang xảy ra?

Ngô Chí theo bản năng nhìn về phía phòng học, vì thế hắn thấy được địa ngục — một đại nạn của toàn nhân loại.

Trong phòng khắp nơi đều là máu, vẽ nên một bức tranh ấn tượng đến hoang đường, mà mấy con quái vật mặc đồng phục này là người chấp bút. Toàn thân chúng không ngừng mọc ra bọc mủ, ba một cái vỡ tan, chảy ra nước mủ, tứ chi đã muốn hư thối, có thể nhìn thấy rõ ràng những khối thịt nhão nhoét màu đỏ sậm, bị sức hút của trái đất không ngừng kéo dài, rồi ba một tiếng, khối thịt nhão liền dính trên sàn nhà, chảy ra màu lục vàng bán trong suốt của mủ nước. Ngô Chí nhìn thấy, một cỗ ghê tởm cùng buồn nôn tới cực điểm trào lên.

Quái vật chậm chạp nhúc nhích, như một khối thịt thối ghê tởm đi về cửa phòng học, ở cửa học sinh đang chen chúc phát ra tiếng thét tuyệt vọng. Ngô Chí như vừa tỉnh ngủ, vội vàng chạy tới, muốn giúp một phen.

Tay vừa mới vươn đã bị bắt lấy, tất cả học sinh đều thét chói tai, khóc hô: “Cứu tôi! Cứu tôi!!”

“Mấy người trước lùi lại lùi lại! Mau lùi lại! Mấy bạn học trước tiên lùi xuống một chút, để cho mấy người phía trước tản ra bớt rồi tất cả cùng qua ——!” Tay Ngô Chí bị nắm đến đau nhức, hắn dùng sức muốn đem đoàn người chen chúc đẩy ra, giữ lấy một khe hở để cho bọn họ đi qua.

“Lui lui lui mẹ mày! Bộ mày muốn đẩy lão tử đến chỗ lũ quái vật kia làm kẻ chết thay a, thao!” Người phía sau chửi bậy, như trước không ngừng mà hướng của chen lấn.

“Kiên!” Ngô Chí cũng nổi giận, hấn vừa định rống trả lại thì đã bị máu vẩy đến mơ hồ. Ngô Chí trợn to hai mắt, đồng tử co rút nhanh, cả người cứng lại. Cuối cùng thi thể của học sinh kia động đậy, ngã đè lên người học sinh phía trước, người học sinh bị đè phát ra tiếng kêu thảm thiết chấn động lòng người, hai mắt trắng dã sắp bị dọa ngất đi. Tạm thời hai người che tầm mắt, Ngô Chí rất rõ ràng nhìn đến con quái vật cách hấn chỉ có bốn thước (*), một cỗ tanh tươi cùng hư thối ập tới.

Toàn bộ học sinh đều trở nên điên cuồng, bọn họ càng dùng sức đẩy cửa chạy ra ngoài. Đằng sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, có một học sinh bị đẩy ngã, tiếng xương cốt bị gãy trong không khí trở nên rõ rệt. Những học sinh rảnh rỗi đều điên cuồng chạy ra ngoài, e sợ chính mình làm thức ăn cho quái vật.

Ngô Chí chạy xa khỏi học sinh bị đẩy ngã, thân người không ổn định suýt té ngã trên mặt đất. Thời điểm ngẩng đầu lên, Ngô Chí hoảng sợ phát hiện, con quái vật kia cách hấn, chỉ có ba thước, lúc đó, ngoài hấn cùng con quái vật còn có một khối thi thể học sinh và hai học sinh té ngã trên mặt đất.

Mà lúc này, Ngô Chí có chút không thể tin được mà chớp chớp hai mắt, hấn trơ mắt nhìn cỗ thi thể kia giật giật, rồi từ từ đứng dậy. Ngô Chí muốn hét thật to, thi thể học sinh kia đứng được..... Không không không, không thể kêu thi thể được nữa, cỗ thi thể hư thối kia cùng con quái vật là đồng dạng!

Ngô Chí rất cực biết vì sao lũ hủ thi (***) này vì cái gì lại mặc đồng phục học sinh.

Bệnh này truyền nhiễm được a! Chúng nó trước căn bản không phải quái vật! Là người a a a ——

Nhận thức này làm cho Ngô Chí sợ hãi đến tột cùng, hấn kinh hãi muốn đứng lên chạy trốn, chạy trốn khỏi cảnh tượng ác mộng này.

Nhưng có người túm được góc áo của hấn. Ngô Chí quay đầu lại, là học sinh bị đẩy ngã khi nãy lấy tay đỡ chân trái bị gãy, tuyệt vọng cầu xin nhìn hấn.

Cứu cứu tôi ——

Bep, bep, bep.

Là âm thanh con hủ thi đang di chuyển, thối rữa trên mặt đất phát ra tiếng, càng ngày càng gần, thanh âm càng lúc càng lớn, mùi thối rữa tanh tưởi càng lúc càng nồng đậm. Ngô Chí ngẩng đầu, chết lặng nhìn thấy ba con hủ thi đang chậm chạp đi về phía hấn —— học sinh bị thi thể đè cũng đã gia nhập với lũ quái vật, con hủ thi gần hấn nhất vươn ngón tay đến chóp mũi hấn chỉ cách có bốn tấc.

“Đừng bỏ đi..... Không ——”

Tiếng kêu khóc kéo dài bị bỏ qua sau tai, càng lúc càng nhỏ dần rồi biến mất.

Ngô Chí chạy, dùng hết sức chạy, lấy tay bịt hai tai, như thế là có thể bỏ đi mà không cần để ý đến tiếng kêu khóc tuyệt vọng kia. Hấn cảm đầu chạy thật nhanh, đóng chặt giác quan, lơ là suy nghĩ ——

“..... Ngô Chí!”

Ngô Chí đụng vào một người, hai người đều hung hăng ngã trên mặt đất. Ngô Chí đang chết lặng cũng bị đụng mà choàng tỉnh, hấn có chút hoảng sợ nhìn người đối diện kia. Người nọ cúi đầu tìm cái gì đó rơi trên

mặt đất, làn da hần bình thường so với con gái còn muốn trắng nõn hơn, Ngô Chí biết, đó là kết quả của việc nhiều năm không đứng dưới ánh nắng mặt trời. Người nọ tìm được cặp kính vừa rơi, đeo vào, cặp kính đen có phần hơi lớn, che khuất phần lớn khuôn mặt người nọ, lại vẫn có thể nhìn thấy được đường nét thanh tú trên khuôn mặt.

“..... Diệp Thanh Linh.”

Ngô Chí cũng không thể nói rõ, hần cùng Diệp Thanh Linh xem như bình thường vẫn là bạn học, vẫn là bạn bè. Không biết có nên tính là nghiệt duyên hay không, Ngô Chí từ nhỏ đến lớn đều học cùng lớp với Diệp Thanh Linh, chính là bởi vì Diệp Thanh Linh bị mắc bệnh tim nên cơ bản không lên lớp nhiều, hai người tự nhiên cũng không thân mật nói chuyện.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh đẩy mắt kính, nhìn không rõ nên hần nhíu mày lại: “Hành lang cấm chạy.”

Vừa nhắc tới chuyện này, trí nhớ trong đầu lập tức thức tỉnh. Ngô Chí dâng lên một cỗ cảm giác buồn nôn. Không biết là ghê tởm con quái vật kia, hay ghê tởm chính mình. Ngô Chí cố gắng bỏ qua cái cảm giác buồn nôn kia, cầm tay Diệp Thanh Linh chạy ra ngoài.

“Mau chạy đi!”

Diệp Thanh Linh dường như ngoài ý muốn, nhưng không có giây dựa, ngoan ngoãn để Ngô Chí kéo đi.

Đọc đường đi Ngô Chí dứt quãng giải thích chuyện vừa xảy ra cho Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh thực im lặng nghe, không hỏi gì thêm, sự im lặng cùng bình ổn này làm cho Ngô Chí cũng dần dần tỉnh táo lại.

“Khuyết điểm lớn nhất của lũ quái vật kia chính là tốc độ, còn về tấn công cùng lực phòng ngự tôi chưa thử qua —— bắt quá tốt nhất không cần tiếp cận chúng mà thử, sẽ nhiễm bệnh! Dựa vào!”

Nương dọc theo đường đi, hai người cũng gặp được rất nhiều học sinh đang chạy mất xác. Dựa theo những tiếng kêu sợ hãi vụn vặt kia cùng phương hướng truyền đến đại khái phòng chùng, tòa nhà thí nghiệm, vườn khoa học kỹ thuật cùng ký túc xá cũng xuất hiện bệnh truyền nhiễm này, hơn nữa không ít người đã trở thành quái vật đi.

Hai người đi tới cổng trường, Ngô Chí thở phì phò dừng lại: “Tôi tính về nhà nhìn xem, tôi thật sự lo lắng.....Còn cậu?”

“Tôi đến cục cảnh sát.” Diệp Thanh Linh bình thản trả lời: “Ở chỗ đó nghe ngóng tin tức là tốt nhất.”

Cậu không về nhà.....? Ngô Chí há miệng thở dốc, vẫn là không có mở miệng, chỉ có thể cười cười nói: “Kia vừa lúc cùng đường.”

Diệp Thanh Linh không nói gì, chỉ là thực cẩn thận nắm tay Ngô Chí.

=====

(*) Thước: Đơn vị đo chiều dài của người Tàu: 1 thước (1 xích, chi) = 10 tấc = 0,23 m

(**) Hủ thi: Xác sống, zombie

:::Chương 2:::

Đến lúc bọn hắn đi ra đằng sau, mới phát hiện bên ngoài khẩn trương. Ở ngã tư người đi đường hai bên không còn tư thái bọn hắn quen thuộc nữa,

chúng nó phát ra tiếng gầm nhẹ, lúc nhúc nhích một mảnh thịt bám cùng nước mủ rụng xuống kêu bẹp bẹp, còn có những bọc mủ trên thân thể đột nhiên vỡ tung tóe như hạt đậu. Ngô Chí cùng Diệp Thanh Linh trên người giống như mang theo mùi hoa, chúng nó giống như ong mật thông thả mà kiên trì đi lên vây lấy. Chẳng qua là bởi vì tốc độ của chúng thật sự là quá mức chậm chạp, trước khi bị lũ hủ thi vây lấy Ngô Chí cùng Diệp Thanh Linh liền bỏ chạy.

Lũ hủ thi kiên trì đuổi theo, Ngô Chí ần ần có chút lo lắng, nếu chung quanh đều là hủ thi thì khi nghe tiếng chúng sẽ lập tức hành động, bọn họ có thể sẽ bị hủ thi bao vây bốn phía.

Nhất định phải chạy ra được trước khi bị bao vây.

“Diệp Thanh Linh.” Ngô Chí thở phì phò quay đầu lại: “Chúng ta phải nhanh hơn nữa..... Cậu không sao chứ!?”

Mặt Diệp Thanh Linh không vì vận động mà đỏ ửng, mà là một mảnh trắng bệch. Hắn há mồm thở hỗn hển, giống như hô hấp thế nào cũng không đủ dưỡng khí. Cho dù khổ sở như vậy, Diệp Thanh Linh như trước tự ngược mà đuổi theo cước bộ của Ngô Chí, không nói một lời.

“Đáng chết!” Ngô Chí dừng lại cước bộ, ảo não: “Tôi quên mất cậu mắc bệnh tim!”

Một khi dừng lại, khẩu khí chống đỡ của Diệp Thanh Linh dường như không còn, khom thân mình liều mạng thở gấp. Diệp Thanh Linh đột nhiên buông tay Ngô Chí ra, vô lực kéo cổ áo Ngô Chí xuống, run rẩy, gắng sức nói vài câu.

“..... Cậu..... Đi!”

—— lại tới nữa sao?

Tại nơi bọn họ tạm dừng, có một nhóm hủ thi dần dần đến gần đây.

—— vì cái gì vì cái gì luôn bắt hãn phải lựa chọn ——

Bep, bep, bep.

Môi Ngô Chí run lên, bất thành linh tóm Diệp Thanh Linh công lên, không nói một lời mà liều mạng chạy trốn chết. Diệp Thanh Linh lấy tay cầm cặp kính đen sắp rơi xuống, gắt gao nắm.

Phía trước là khu công trường, trong đó có các loại thùng hàng thật lớn được xếp ngay ngắn, Ngô Chí không ngừng vó chạy hướng tới một cái thùng đựng hàng, bên cạnh đó có một cái thang. Ngô Chí thả Diệp Thanh Linh xuống, Diệp Thanh Linh không có chút chần chừ, leo lên cái thang, Ngô Chí theo sát ngay sau.

Đến khi bọn họ đều vào trong thùng hàng, bên dưới đã muốn vây đầy hủ thi. Ngô Chí dùng sức đạp đổ cái thang, sau đó than ở một bên thở dốc. Lũ hủ thi muốn lên không cũng được, giờ khắc này, bọn họ xem như được an toàn.

“Cậu không sao chứ?”

Diệp Thanh Linh lắc lắc đầu, chính là thở phì phò, không nói lời nào.

Im lặng một hồi, như là để phá vỡ sự im lặng này, Ngô Chí đột nhiên tự giễu nói: “Cậu nói, bây giờ giống như là đang chụp hình ở Resident Evil(*)?”

Diệp Thanh Linh khẽ thở, mở kính mắt ra đeo.

“Đây không phải đóng phim.”

“Thì mẹ nó bởi vì đây là sự thật, tôi mới dốc hết tâm can đây.” Ngô Chí hít sâu một hơi, sau đó bị mùi tanh hôi từ phía dưới truyền lên làm sặc nói: “Đáng chết! Vì cái gì mà xảy ra loại chuyện này.”

Vì cái gì?

Diệp Thanh Linh không thể trả lời, lũ hủ thi dưới kia càng không trả lời được, nghiêm túc mà nói, tất cả lũ quái vật dưới kia cũng đều là nạn nhân của trận đại dịch này.

“Chúng ta phải từ trên thùng đựng hàng này nhảy qua, nương theo đó có thể trực tiếp đến được con đường mong muốn, cục cảnh sát cách đó không xa.” Ngô Chí chỉ chỉ chỗ thùng đựng hàng được xếp ngay ngắn đằng kia, giữa hai cái thùng có một đoạn không tính là xa, nếu chỉ là một mình Ngô Chí thì không thành vấn đề, nhưng là còn Diệp Thanh Linh. Nếu lấy đà mà nói, Ngô Chí hi vọng rằng, hấn hấn có thể cộng thêm Diệp Thanh Linh mà nhảy qua. Cái loại đi trên dây thép này thật căng thẳng, nếu sơ sẩy một chút, lũ hủ thi phía dưới hấn rất cam tâm tình nguyện mà đỡ lấy hai người đi.

“Uy, cậu sau có tính toán gì không? Tìm được cục cảnh sát rồi, về nhà sao?”

Diệp Thanh Linh trầm mặc không nói, chỉ lắc đầu.

Không biết, hay không muốn nói?

Ngô Chí có thể xác định, trong nhà Diệp Thanh Linh chỉ sợ là có vấn đề gì, hình như cho tới bây giờ hấn chưa từng thấy qua cha mẹ Diệp Thanh

Linh. Ngô Chí có chút thất bại phát hiện, cùng học nhiều năm như vậy, hẳn hoàn toàn chả biết gì về gia đình Diệp Thanh Linh cả.

Ngô Chí gãi, câu, cào trảo cái lỗ tai, có chút cẩn thận mà đề nghị: “Nếu không như vậy đi, cậu một người hành động quá mức nguy hiểm, vẫn là trước đi cùng tôi. Tôi về trước coi nhà một chuyến, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi đến cục cảnh sát? Nhiều người vẫn dễ đối phó hơn.....”

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng mà kêu tên của hắn, ánh mắt giấu sau cặp kính tựa hồ cười cười: “Cám ơn cậu.”

Này xem như đáp ứng rồi sao? Ngô Chí buồn bực phát hiện, hắn có điểm vô pháp lý giải được lối tư duy hình thức của tên bốn mắt kia.

Nghỉ ngơi một chút, Ngô Chí cảm thấy thể lực khôi phục được không sai biệt lắm, hắn nhảy dựng lên, khởi động tứ chi một chút, đối Diệp Thanh Linh vươn tay.”Hắc, chúng ta xuất phát đi!”

Diệp Thanh Linh đứng lên, hắn đứng ở cạnh thùng đựng hàng, tựa hồ nhìn ra khoảng cách của thùng đựng hàng lúc đó. Ngô Chí cho là hắn lo lắng nhảy bất quá, cười nói: “Đừng lo lắng, để tôi công cậu thử xem. Cậu không biết đi, tôi thể nhưng từng thi nhảy xa cấp tỉnh.....”

“Á quân.” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng mà tiếp nhận câu chuyện: “Tôi biết.”

“Ách, cậu cứ nhiên biết a, vậy.....”

“Ngô Chí.”

“Àn?”

“Tôi thật cao hứng.” Diệp Thanh Linh hơi hơi quay đầu lại, nhẹ nhàng che khuất biểu tình trên khuôn mặt hấn. Da Diệp Thanh Linh thực trắng, phát ra ánh sáng nhỏ nhặt đặc biệt là màu đen, Ngô Chí chỉ có thể nhìn đến hấn yếu ớt bờ môi không có chút huyết sắc tựa hồ hơi hơi gọi lên.

“Thật có lỗi.”

Đồng tử Ngô Chí co rút mạnh, hấn đột nhiên ý thức được Diệp Thanh Linh muốn làm cái gì. Mau a, mau a mau a ——! Hấn liền mạng cổ động cơ thể, mở chân, vươn tay, muốn sau một khắc đuổi tới bên người Diệp Thanh Linh, bắt lấy vạt áo màu trắng kia. Nhưng, không kịp, không kịp không kịp không kịp a.....! Bàn tay vươn ra ngay cả một góc áo của người nọ cũng không có tóm được, Ngô Chí cứ như vậy trơ mắt nhìn Diệp Thanh Linh theo thùng đựng hàng rơi xuống, rơi xuống mặt biển chết chóc kia. Lũ hủ thi như là người được mùi phía sau tiếp trước(**) đem Diệp Thanh Linh bao phủ, trong chớp mắt không còn thấy thân ảnh người nọ đâu.

“A không ——!!!”

Ngô Chí ngơ ngác ngồi trên thùng đựng hàng, cả người bắt đầu run rẩy.

“..... Lại một người nữa.....”

Hấn gục đầu, gất gao nắm quyền, kia cái gì cũng không bắt lấy được, trong tay chỉ là trống rỗng.

“Đáng giận đáng giận đáng giận đáng giận a a a..... Vì cái gì..... Vì cái gì a.....”

Dương quang chạng vạng bắt đầu chiếu lên thân ảnh đứng ngậy ngốc một chỗ kia, Ngô Chí giật giật đầu ngón út, chậm chạp mà máy móc đứng

dậy. Hắn nhìn về phía con đường về nhà, đờ đẫn liếc mắt một cái tới nơi mà người nọ rơi xuống, sau đó không quay đầu lại mà rời đi.

(*) Resident Evil: (tựa Việt: Vùng đất dữ) là một bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị năm 2002,

Đây là phần đầu tiên trong Loạt phim Resident Evil, dựa trên game sống còn kinh dị của Capcom và loạt video game Resident Evil.

Dựa trên yếu tố từ trò chơi video Resident Evil và Resident Evil 2, bộ phim kể về nhân vật nữ chính bị mất trí nhớ tên là Alice và một đội quân của Tổng công ty Umbrella cố gắng để tìm hiểu sự bùng nổ của T-virus tại một cơ sở bí mật dưới lòng đất. (theo wikipedia)

(**) Phía sau tiếp trước: Chen lần, vượt lên trước, sợ rớt lại sau.

:::Chương 3:::

Ngô Chí không muốn nhớ rõ hẳn như thế nào tránh thoát một vòng lại một vòng hủ thi, về được đến nhà. Trước mắt hắn là biển số nhà, trong mắt rớt cục cũng có một tia sáng. Ánh nắng ấm áp sáng ngời xuyên qua ngôi nhà trước mặt, giống như tiểu hài tử tìm thấy đường về nhà. Ngô Chí hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Đinh — đông —

Đinh — đông — đinh — đông —

Đinh — đông — đinh — đông —.....

Tay ấn ở chuông cửa đã bắt đầu cứng ngắt cùng run rẩy, Ngô Chí dùng sức cắn môi, cố gắng xua đi cái mùi nồng nặc đang càng ngày càng đậm kia.

Có lẽ, có lẽ bọn họ chỉ đi ra ngoài một chút, cho nên đã quên tắt đèn..... Đúng, ba mẹ có thể đột nhiên nhận được tin tức đến trường tìm hấn cùng tỷ tỷ, cho nên bọn họ mới đi vội vàng như thế.....

Ngô Chí hít sâu một hơi, hấn lần vào trong túi tiền lấy ra cái chìa khóa, mở ra cánh cửa của tuyệt vọng.

Trong phòng không thể nói rõ là yên lặng, ở hành lang có thể nghe được tiếng TV đang phổ biến tin tức. Hành lang tối om, chỉ có nhà ăn là lộ ra chút ánh sáng. Ngô Chí thậm chí có loại ảo giác, giống như lúc trước mẹ hấn sẽ từ nhà ăn đi ra, đối với hấn mỉm cười: xèo xèo, sao hôm nay về muộn vậy? Nhanh rửa tay để chuẩn bị ăn cơm a. Sau đó chờ hấn đi đến nhà ăn, sẽ nhìn thấy ba ba đang ăn cơm, mà tỷ tỷ sẽ không chút khách khí châm chọc hấn lại bị cô em nào đó câu mất hồn, quên cả ăn cơm.

Đây là nhà của hấn, nho nhỏ mà ấm áp.

Ngô Chí nghĩ, sau đó mỉm cười đứng lên. Hấn vội vàng chạy đến nơi có ánh sáng kia, trước sau như một kêu to.

“Con về rồi đây.....”

Nụ cười của Ngô Chí cứng ngắt.

Đây là địa ngục đi?

Mẹ trước sau như một ở đó nhìn về phía hấn, bà ngửa mặt nằm trên bàn. gương mặt gắt gao trùng cửa nhà ăn, hai mắt lồi ra, giống như ngay sau đó

sẽ thuận tiện theo hốc mắt rơi xuống. Ba ba trước sau như một ăn cơm, món ăn chính là mẹ, con quái vật khoác lên hình dáng ba ba đang say sưa rửa bụng nữ nhân, nước miếng chảy xuống, cùng nước mũi xen lẫn, tiếng thịt thối cùng tiếng ruột rơi xuống đất xen lẫn nhau.

Ngô Chí rớt cuộc nhịn không được, ọc một tiếng nôn ra toàn bộ. Hắn nôn mửa, giống như ngay cả tim gan phèo phổi đều phải nôn ra, nước mắt nước mũi chảy xuống, tất cả các chất lỏng trong cơ thể đều phải theo các loại địa phương đi ra hết.

Ba ba..... Mẹ.....?

..... Đây là mơ đi? Ngô Chí khóc, nôn mửa. Van cầu người, ai cũng được, đến nói cho hắn đây là mơ đi —

Tiếng Ngô Chí nôn mửa dường như kinh động đến “ba ba” đang vui vẻ ăn uống, nó ngẩng đầu lên, cái đầu hư thối tanh hôi quay về phía Ngô Chí. Sau đó không chút do dự bỏ xuống “thê tử” đã bị nó rửa hết một nửa — có điều, “Đứa con” tươi sống bên kia có vẻ hấp dẫn nó hơn.

Ngô Chí vô lực tựa vào tường, nhìn thấy con quái vật ghê tởm kia dần dần đến gần, hắn không còn khí lực để chạy thoát nữa, cũng không muốn chạy nữa..... Thế giới này biến thành như vậy, những người còn sống sót chỉ có thể đối mặt tuyệt vọng. Như thế, còn sống để làm gì?

Cứ như vậy đi, như vậy để nó giết chết đi.....

Ngô Chí giương mắt lên, nhìn về phía “Ba ba” đang từng bước đến gần, khóe mắt nhìn lướt qua, “Mẹ” bị rửa đến thất linh bát lạc tựa hồ cũng không muốn tịch mịch mà “Sống lại”, bắt đầu dùng phần chân tay bị cụt còn lại chậm chạp mà máy móc đứng lên.

Nếu như lời nói kia đúng, bị nó cắn chết, hấn cũng sẽ biến thành quái vật như vậy đi..... Như vậy không phải vừa lúc? “Ba ba” là hủ thi, “Mẹ” là hủ thi, “Đứa con” cũng bị cắn thành hủ thi, vừa vặn thành một gia đình hủ thi?

Ngô Chí nhắm mắt lại, chậm rãi dựa vào tường ngồi xuống.

Bẹp, bẹp, bẹp.

Tiếng hủ thi đến gần, mùi hư thối hấn đã bắt đầu quen thuộc, Ngô Chí thậm chí có thể cảm nhận được ngón tay thối rữa kia sắp chạm vào da hấn.

Bẹp, bẹp..... Thử –!

Mùi dầu cháy dữ dội, trước mặt mùi thối thối bị đốt cùng hơi nóng đánh tới. Xộc tới nỗi Ngô Chí căn bản không dám mở mắt ra, hấn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghe được hủ thi giống như đã thú bị thương gầm nhẹ còn có tiếng vang vật nặng đập bẻ. Giữa mảnh hỗn loạn, có cái gì đó bắt lấy tay hấn. Là con người, không phải hủ thi toàn thân phủ kín bọc mũ cùng thối thối. Ngô Chí vừa định động, chợt nghe có người bên tai hấn nhẹ nhàng nói.

“Đi theo ta.”

Nước mắt Ngô Chí liền rơi xuống, hấn vô cùng ngoan ngoãn để người nọ dắt đi, chạy trốn. Thẳng đến khi một làn gió mát phả vào mặt Ngô Chí, hấn biết hấn đã muốn ra được bên ngoài, thoát khỏi căn nhà địa ngục kia.

Ngô Chí lấy tay tùy tiện lau mắt, hấn mở to mắt nhìn về phía người nọ. Mặt người nọ vẫn trước sau như một tiều tụy lộ ra vẻ có ý khác cười: “Xèo xèo, hôm nay lại bị em nào câu mất hồn đây? Nói tỷ tỷ nghe coi.”

“Tỷ.....”

Nước mắt không thể không chế được mà trào ra, Ngô Viện tựa hồ rất là lúng túng.

“Ai ai, đừng khóc a. Lần đầu tiên được nghe người kêu tỷ, bình thường đều là Ngũ Nguyên, kêu Ngũ Nguyên a, kêu tỷ một lần thôi gì mà phải khóc thành như vậy á.” Ngô Viện dùng sức vỗ vỗ đầu Ngô Chí: “Xú tiểu tử giống nam tử hán tí cho ta xem nào!”

“Tỷ..... Ba mẹ bọn họ.....”

“Là như vậy đấy.” Ngô Viện tươi cười cũng dần âm đạm xuống: “Lúc ta trở về đã không kịp rồi, ta chỉ có thể trước khi bọn họ phát hiện ra mà tháo chạy, sau đó ta quyết định đến trường học tìm người, bắt quá hình như chúng ta đã ra khỏi đường chính.”

“..... Vì cái gì lại xảy ra chuyện này chứ.....” Ngô Chí thì thào nói.

Lần trước đứng trên thềm dựng hàng hán cũng như vậy chất vấn qua, tuy rằng hán không biết đến tột cùng nên chất vấn ai. Khi đó chỉ có người nọ cùng một đám hủ thi, không ai có thể trả lời hán. Tái sau đó, vì không muốn liên lụy hán, người nọ nhảy xuống, chỉ còn lại hán cùng đám hủ thi kia, càng không có ai có thể trả lời câu hỏi của hán.

Ngọn lửa cháy lan càng ngày càng rộng, màu đỏ của ngọn lửa bắt đầu cắn nuốt căn nhà. Ngô Chí ngậy ngốc nhìn nơi màu đỏ phát ra, ngay cả đầu óc dường như muốn đông lại.

“Xèo xèo, còn nhớ rõ đi, mới trước đây ba mẹ mỗi lần đi ra ngoài du lịch người đều ồn ào đặc biệt lợi hại. Sợ tịch mịch như thế a, tiểu quý.” Cùng Ngô Chí nhìn về phía biển lửa Ngô Viện đột nhiên thốt ra một câu

như vậy, nàng không có quay đầu nhìn ánh mắt mê muội của Ngô Chí, bình tĩnh nói tiếp: “Trong chớp mắt xèo xèo liền lớn như vậy a.....”

“Xèo xèo cứ như vậy lớn lên, càng ngày càng cao, càng ngày càng trắng, càng ngày càng anh tuấn..... A a, thật sự hảo muốn tận mắt nhìn thấy Ngô Chí phiên bản lão già rụng răng.....” Ngô Viện bên mặt là mỉm cười, lại từ từ mang theo run rẩy. Ngô Chí bắt đầu kinh hoàng đứng lên, hấn vươn tay muốn bắt lấy người con gái đang cười đến rơi lệ ở kia. Ngô Viện lùi từng bước, tránh được tay Ngô Chí, trong ánh lửa rực rỡ xoay người lại.

Tay Ngô Chí khựng lại, thân thể hấn bắt đầu run run, lời nói cũng run rẩy cùng bộ dạng không thể nào.

“Ngươi..... Ngươi.....”

Đối diện với Ngô Viện tay phải đang gắt gao ấn tay trái, lại hoàn toàn không ngăn lại được huyết phao đang lan ra, gân cánh tay trái của nàng lồi lên, mạch máu giống như mạng nhện bàn ghê tởm bò lên nơi cánh tay, cả bàn tay Ngô Viện như muốn hoàn toàn rữa nát, trên mặt phủ kín bọc mủ.

Một cái vỡ thì một lát sau một cái mới sẽ lập tức mọc lên, như cây đậu nổ liên miên không ngừng.

“Lão ba lão mẹ chắc là tịch mịch quá, nên muốn đưa ta đi cùng a.....” Ngô Viện nước mắt theo mặt chảy xuống, cùng màu vàng xanh của bọc mủ trộn lẫn — máu đã muốn lan tràn hết một nửa khuôn mặt người con gái. Một nửa vẫn thanh tú như cũ, nửa còn lại thối rữa đến ghê tởm, Ngô Viện cả người thoát nhìn quái đản vô cùng. Nửa mặt bình thường vẫn như cũ mỉm cười: “Thực không có biện pháp mà.”

Bàn tay Ngô Chí khựng ở giữa không trung buông xuống, hấn nhìn Ngô Viện, màu đen trong mắt sáng rực lên: “Đúng vậy, cho nên chúng ta cùng đi

tìm bọn họ đi, bốn người hẳn là sẽ náo nhiệt lắm.....”

“Không được nga, xèo xèo không được đi.” Ánh mắt đen sẫm của Ngô Viện chỉ còn một nửa, một mắt khác sớm biến thành một màu trắng bệch của sự ngưng giao trạng thể, nàng hay dùng một nửa ánh mắt kia gắt gao nhìn Ngô Chí, kêu to tên của hắn: “Ngô Chí! Người muôn sống! Người phải sống tiếp! Ta không cho phép người chết! Sống sót — ta bảo người sống sót! Sống sót a!!!”

Nàng thở hồng hộc trợn mắt nhìn Ngô Chí, trên mặt vặn vẹo: “..... Ta a, thật sự thực hâm mộ lẫn ghen tị với người, ta không nghĩ a, ta không nghĩ ta lại biến thành cái loại quái vật này a! Nếu có thể trao đổi ta tuyệt đối sẽ không chần chừ! Người biết không!?”

“Ta thậm chí muốn làm người bị thương a! Làm cho căn bệnh ghê tởm đó cũng lây vào người người, như vậy, như vậy chúng ta là có thể cùng nhau chết..... Ô.....” Ngô Viện bụm mặt khóc kêu: “Ta sợ a..... Ta sợ phải biến thành con quái vật kinh tởm kia a.....”

Nửa người nửa quỷ đứng giữa ngọn lửa gào thét, nét mặt Ngô Chí vặn vẹo —— hẳn cũng hoàn toàn không biết trên mặt hắn đến tột cùng là biểu tình như thế nào.

Ngô Viện thở hổn hển, ánh mắt của nàng đã bắt đầu vẩn đục. Bả vai con quái vật nửa người nửa quỷ lồm xuong, hư thối lệch ra đến nỗi có thể nhìn thấy màu xám như tro của óc, đột nhiên bỏ nhào về phía Ngô Chí.

“Như vậy liền cùng nhau đi.....”

Ngô Chí nhìn đến thân ảnh đang nhào tới, không có chạy, biểu tình trên mặt vặn vẹo mà ung dung đến kỳ dị.

Đầu hung hăng đập xuống sàn nhà, chân trái một trận đau đớn, cùng với đau đớn là một cảm giác ngứa ngáy và bỏng rát. Ngô Chí cố sức chống đỡ nửa người trên, ánh mắt bình tĩnh nhìn con quái vật nửa người nửa quỷ đang gặm chân trái hắn.

Như vậy là tốt rồi..... Như vậy là tốt rồi.

Hắn đưa mắt nhìn về nơi chân trời màu ánh lửa như đang bùng cháy kia, trong lòng thật nhẹ nhõm. Đêm hôm nay đặc biệt tối, Ngô Chí hí mắt nhìn một chút, mới giật mình hôm nay không có bật đèn, cả khu dân cư tối om, chợt có tiếng kêu sợ hãi dường như cách mấy thế kỷ xa xôi.

Cái thế giới như vậy, ai mẹ nó mới có hứng thú sống tiếp chứ.

Đau đớn trên chân trái đột nhiên biến mất, chỉ còn hơi ngứa ngứa. Ngô Chí quay đầu lại, nhìn về Ngô Viện đã muốn thổi rữa hoàn toàn đang thờ hỏn hỏn hơi thở đậm mùi chết chóc trợn mắt nhìn hắn. Hủ thi gào thét bắt đầu cào xé khuôn mặt thối nát, nó ôm đồm trụ chân bị cắn của Ngô Chí nhỏ ngắt một cái, sau đó xé ra, tiếng vải bị xé rách vang lên trong không khí, cẳng chân cứng rắn của Ngô Chí bị cắn đứt.

Ngô Chí đau đến mức trước mắt biến thành một mảnh đen kịt, kêu thảm thiết vùng lên.

Hắn té trên mặt đất run rẩy, ngay cả không khí hít vào trong thân thể cũng đều kích thích dây thần kinh đau đớn, cả người cong như con tôm. Không kịp đợi đau đớn bút rút qua đi, Ngô Chí dùng hết khí lực nâng lên mắt, nước mắt cùng mồ hôi dính lên mắt nhìn cái gì cũng không rõ, nhưng hắn lại thấy rõ thân ảnh kia.

Trên tay quái vật còn cầm lấy một đoạn cẳng chân hắn bị cắn đứt, trong ánh mắt Ngô Chí tuyệt vọng hắn nghiêng ngả lao đảo vọt vào giữa biển lửa

đang cháy dữ dội kia.

“——!”

Không thể phát ra tiếng, yết hầu nghẹn lại chỉ có thể phát ra vài tiếng ôi ôi vờ vụn, Ngô Chí vẫn còn ấn chặt chân trái đang chảy máu không ngừng, hai mắt kính ngạc nhìn hết thảy phát sinh. Không còn cảm giác được đau đớn nữa, suy nghĩ cũng đã ngưng trệ, chỉ còn lại một khối xác chết tên là Ngô Chí tư thế vẹo quái dị quỳ rạp trên mặt đất, chìm ngập trong tuyệt vọng.

Ngọn lửa cuối cùng cũng đến thời điểm tắt, mà lúc này phía chân trời đã sáng choang. Gió thổi qua, khói lượn lờ phân tán trong không khí. Những phế tích của đám cháy vẫn còn nguyên, truyền đến tấp tấp tác tác đích tiếng vang.

Đó là lũ hủ thi đang dần vẩy lên đây, ngọn lửa đe dọa đã tắt, chúng nó rốt cục có thể tiếp cận nơi này. Lũ hủ thi ở phế tích vùng trung du đi lại một phen, con người màu tro tàn phản chiếu một bóng người. Bóng người cuộn mình trên mặt đất tư thế rất quái dị, hủ thi chỉ nhìn lướt qua, liền không hề có hứng thú tiến đến.

Không có hứng thú sao.....

Ngô Chí nghĩ mà muốn cong môi lên cười, tay ấn chân trái buông ra, làn da nơi đó không còn trắng mịn nữa, lồi lõm lên xuống, như là có ma quỷ phải theo làn da dưới lao tới. Kế tiếp đó là huyết phao một đám lồi lên, dưới làn da xanh xao là màu đỏ như máu bán trong suốt, có thể nhìn rõ bên trong bọc mỡ chi chít mọc cùng một chỗ, thành một mảng.

Uy, Ngô Viện, các người rốt cuộc vẫn là không có cách nào bỏ xuống ta.

Ngô Chí chớp mắt, không nhìn cơ thể đang ngửa ngáy cùng đau đớn, hẳn cảm thấy suy nghĩ đã bắt đầu hỗn độn.

Này không phải là ta cố ý đi tìm cái chết a.....

—— Bầu trời hình như tối sầm lại.

Ngô Chí cố hết sức ngược mắt lên, nhìn về phía trên. Hẳn sững sờ nửa ngày, cuối cùng không biết lộ ra cái dạng biểu tình gì.

“..... hi.”

Người đứng trước mặt Ngô Chí ngồi xổm xuống, lấy tay nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên mặt Ngô Chí, tỉ mỉ, trước sau như một đạm mạc trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ngô Chí, tôi đến rồi đây.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Phần chìm đắm trong mặt thể đến đây là kết thúc, kế tiếp là màn tình cảm vụn vẹo của hai người kia oh yeah.

:::Chương 4:::

Ngô Chí không nhớ rõ chính mình bị người nọ mang đi như thế nào, cũng không biết chính mình được an bài ra sao. Sau khi được mang về hẳn sót cao một hồi, tỉnh lại cả người đều ngơ ngẩn ngây ngốc, như là sống trong mộng, hẳn không biết người nọ vì sao lại xuất hiện được trước mặt hẳn, không biết chính mình là như thế nào sống sót mà không bị biến thành quái vật, không biết thế giới này đến tột cùng là cái dạng gì.

Ngô Chí trì độn sinh hoạt, người nọ đem hấn chiếu cố rất khá, miệng vết thương đã được xử lý hoàn mỹ, cơm là hấn uy, tắm rửa cũng là hấn, mọi thứ hết thảy đều là hấn chiếu cố, Ngô Chí không có khả năng chăm lo chính mình như một con búp bê mặc cho hấn bài bố.

Thẳng đến một ngày, Ngô Chí đột nhiên tỉnh lại. Không hề đoán trước, hấn cứ như vậy đột nhiên trong mộng mà tỉnh lại, ý chí tổn hại. Sau đó sự thật liền rõ ràng như thế bày ra trước mắt hấn, vẫn tàn khốc như vậy.

“..... Diệp..... Thanh linh.....”

Thanh âm của người lâu chưa nói chuyện nghe có vẻ khàn khàn vô cùng, lúc đó còn sặc một ngụm. Diệp Thanh Linh im lặng nhìn hấn, rót cho hấn một chén nước. Ngô Chí vươn tay muốn tiếp nhận chén nước, lại nhìn đến tay áo trơn nhẵn tột xuống, lộ ra cánh tay gầy gò trắng bệch, từng đường vết đỏ sậm giống như ma văn ở trên da thịt cấu thành đồ án.

Diệp Thanh Linh lơ đi cánh tay khụng giữa không trung của, thân thủ cực kỳ tự nhiên đem nước đến uy Ngô Chí, thân thể Ngô Chí như đã thành thói quen ngoan ngoãn đem nước uống xuống, tự nhiên hài hòa hết như bọn họ vốn là một.

“Đây là đại giới.”

Nhìn thấy Ngô Chí cực kỳ nhu thuận sau khi uống nước xong, đôi môi nhợt nhạt của Diệp Thanh Linh tựa hồ cong lên một chút. Hấn vươn đầu ngón tay trắng đến gần như trong suốt, trước khi Ngô Chí phản ứng lại, nhẹ nhàng ôn nhu cởi quần áo Ngô Chí. Ngô Chí theo bản năng cúi đầu, phát hiện không chỉ ở trên tay, cả thân thể hấn đều đầy vết máu màu đỏ, như là có người dùng bút đỏ ở trên người hấn vẽ huyết tế ma chú.

” Tôi cắt da thật của cậu, bỏ đi phần lớn mao mạch đem mầm độc rút ra ngoài.” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng giải thích, đầu ngón tay gằn như trong suốt theo vết máu trên người Ngô Chí trượt xuống, cũng không thật sự tiếp xúc:” Bởi vì bỏ đi chính là da thật, cho nên để lại sẹo.”

Diệp Thanh Linh nâng mắt, nghiêm túc nhìn về ánh mắt Ngô Chí: “Thực xin lỗi.”

Ngô Chí đột nhiên có chút không dám đối mặt với Diệp Thanh Linh nghiêm túc quá mức kia... Ánh mắt đó, mặc dù cách một lớp kính cận, như trước vẫn có thể làm tâm can rung động. Ngô Chí cúi đầu cài cúc áo, thuận tiện tránh né đối phương, cố gắng sai khiến chính mình phát ra thanh âm có vẻ chẳng quan tâm đứng lên.

“Hi ~ không sao không sao, sẹo trên người nam nhân là công tích.” Ngô Chí lấy tay sờ sờ mặt mình: “Nói..... Tôi hiện tại có thể đi ra ngoài mà không lo ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố không nhỉ?”

Diệp Thanh Linh dùng đôi mắt tinh xảo nhìn hắn, con ngươi đen bóng vô cùng nhiễm một mặt ám sắc như muốn đem tất cả ánh sáng nuốt hết, tròn trĩnh mắt cùng con mắt giao nhau tại địa phương xa xăm nơi tồn tại một tầng hồng quang.

“Sẽ không.” Diệp Thanh Linh cười khẽ, nhìn ánh mắt Ngô Chí khó có thể nói nói rõ.

Ngô Chí bắt đầu có chút tò mò, không biết chính mình bộ dáng hiện tại như thế nào. Diệp Thanh Linh trước sau như một là người thông minh hiền lành, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Phòng vệ sinh có gương.”

“Úc.” Ngô Chí không suy nghĩ nhiều, đặt chân xuống chuẩn bị đứng lên —— như lúc trước, đó là động tác hết mức bình thường —— sau đó, Ngô

Chí cả người đều bị sự thật đánh cho choáng váng. Thân thể ngã sấp về phía trước được Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng ôn nhu đỡ lấy, Ngô Chí chỉ có thể nhìn chân trái trống rỗng mà sững sờ, thật lâu không thể hoàn hồn.

Nhà —— đám cháy —— Ngô Viện —— quái vật —— cẳng chân ——

Hắn bị bỏ qua, Ngô Chí đột nhiên cười châm biếm, người nhà của hắn chỉ cầm theo cẳng chân hắn mà rời đi, để lại hắn Ngô Chí đơn độc tại đây giãy dụa ở cái thế giới quái dị này.

“Ngô Chí.” Bên tai có hơi thở nhẹ nhàng của người nợ, mang theo một hương thơm mát.”Ngẩng đầu.”

Ngô Chí máy móc nghe theo chỉ huy ngẩng đầu lên, hắn ngây ngốc nhìn thân ảnh giống hắn ở đối diện kia. Hắn trong gương không thể gọi là thiếu niên nữa rồi, Ngô Chí không biết chính mình vô tri vô giác sống bao lâu, thanh niên trong gương khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, thời kì thiếu niên mang theo điểm mượt mà cảm trở nên nhọn hơn, đôi mắt cũng nhỏ lại mấy phần, lại có vẻ căng ra. Làm cho Ngô Chí cảm thấy có chút kinh ngạc chính là, khuôn mặt hắn không hề có một vết đỏ nào.

Diệp Thanh Linh từ phía sau ôm lấy hắn, luồn qua nách hắn vươn tay xoa lên tấm gương, lòng bàn tay dán lên người trong gương đôi môi cong lên.

“Sẽ không thay đổi.” Tay Diệp Thanh Linh che phủ thân ảnh trong gương, Ngô Chí vô pháp theo trong gương mà nhìn đến nét mặt của Diệp Thanh Linh, hắn rất ngạc nhiên khi nghe người nợ lần đầu tiên lặp lại cùng một câu cường điệu không thay đổi: “Sẽ không thay đổi.”

“Nga.....” Trừ bỏ câu này ra, Ngô Chí không biết nên đáp lại đối phương như thế nào. Chân lâu không hoạt động đứng lên đã là cố hết sức,

chứ đừng nói là đem cả thân mình chống đỡ hết lên chân phải. Ngô Chí chỉ có thể cân cân dục dục tự đem sức nặng thân mình đặt ở phía sau người nọ, có chút xấu hổ đề nghị: “Cái kia..... Chúng về phòng ngủ trước đi?”

Diệp Thanh Linh cảm thụ được sức nặng Ngô Chí mang theo chút khẩn trương, cong cong khóe môi, ôm chặt người trong lồng ngực.

“Hào.”

Trở lại phòng ngủ, giữa hai người xuất hiện một loại trầm mặc quý dị. Diệp Thanh Linh là người ít nói, cho dù có nói cũng là lời ít mà ý nhiều, dạo trước cùng hắn ở chung cũng đều là Ngô Chí phần lớn tự kiếm chuyện để nói. Nhưng lúc này đây, không phải là không muốn hỏi, muốn biết, vẫn tò mò nhiều lắm, nhưng Ngô Chí không biết mở miệng như thế nào, sự thật chệch đường ray một đoạn thời gian ảnh hưởng sâu sắc là không thể nghi ngờ. Ngô Chí ghen hòng chỉ có thể nhìn chằm chằm người đối diện, sau đó bắt đầu ngẩn người.

Không biết là có phải tưởng tượng hay không, Ngô Chí cảm thấy làn da Diệp Thanh Linh đẹp hơn trước, ngũ quan trở nên tinh tế, nói tóm lại là Diệp Thanh Linh càng ngày càng đẹp. Ngô Chí bởi vì ý nghĩ của chính mình mà rợn người, tuy rằng dùng từ “Xinh đẹp” để hình dung nam sinh là không tốt lắm, nhưng là Ngô Chí tư duy nông cạn cũng không tìm được từ nào mà miêu tả. Diệp Thanh Linh thân mình cùng ngũ quan cực kỳ thanh tú, mái tóc đen như mực, yếu ớt chiết xạ ra màu tím, mang theo ánh sáng ma mỵ. Thay đổi lớn nhất là ở khí chất không ai có, Diệp Thanh Linh ốm yếu ngày xưa như tiểu động vật làm cho người ta có cảm giác mỏng manh yếu đuối, bản thân dường như thờ ơ coi thường tất cả, từ đó khiến người ta cảm thấy hắn ngạo mạn, đồng thời sinh ra ý muốn bảo hộ cùng dục vọng khi dễ. Lúc đầu, Ngô Chí nhìn thái độ của Diệp Thanh Linh cũng không vào mắt, nhưng là hai người trong lúc đó căn bản cũng không xích mích gì để mà mâu thuẫn nhau. Trải qua vài năm “Đồng tâm hiệp lực”, cùng Diệp

Thanh Linh căn bản không có mâu thuẫn gì nên Ngô Chí sau đó đem Diệp Thanh Linh nhìn quen mắt, vô tình đem Diệp Thanh Linh thành người một nhà. Mà hiện tại, tuy rằng Diệp Thanh Linh càng ngày càng đẹp, nhưng là xinh đẹp không có nghĩa là vô hại, Ngô Chí có thể mơ hồ cảm giác được, đằng sau vẻ đẹp kia là một sức mạnh cường thế. Giống như là vua của muôn thú, khoác lên bộ lông hoa lệ mà đẹp đẽ, lại cẩn thận từng li từng tí đem móng vuốt thu hồi, mang theo sức mạnh chân thật và chiếm ưu thế.

Ngô Chí theo bản năng muốn hỏi.

Người..... Là ai?

Khoác lên bộ dáng Diệp Thanh Linh, người là ai?

:::Chương 5:::

“Diệp Thanh Linh.....”

“Ân?” Diệp Thanh Linh đẩy đẩy kính mắt, con người đen giờ có chút đỏ nghiêm túc nhìn Ngô Chí.

Ngô Chí phát hiện, Diệp Thanh Linh luôn luôn như vậy nghiêm túc nhìn hắn, bày ra tư thế lắng nghe, mắt không chớp, tỉ mỉ — như là nhìn hắn mãi không thấy chán. Hắn lắc đầu, ù ù cạc cạc đem cái suy nghĩ đó ném ra khỏi đầu.

“Cậu là làm như thế nào.....?” Ngô Chí không muốn dùng từ “Sống sót”, như vậy giống như hắn muốn Diệp Thanh Linh chết đi á. Nghĩ đến khả năng này, Ngô Chí thấy sợ hãi đến mức không thở nổi. Hắn rất thắc mắc, lại bắt đầu giật mình, trong cái thế giới tuyệt vọng này, ít nhất còn nhận thức được người trước mắt là chuyện may mắn hạnh phúc đến cỡ nào.

“Tôi không biết.” Diệp Thanh Linh luôn vừa đúng lúc nghe được câu hỏi của Ngô Chí mà trả lời, hần nhẹ nhàng lắc đầu, tóc đen mang chút ánh tím tinh tế toái toái lác: “Đến lúc tôi có ý thức, quanh đó chẳng còn một ai cả.”

Ngô Chí không hề nghi ngờ, không bằng nói hần không tự tin: Hần tin tưởng Diệp Thanh Linh sẽ không lừa hần, trong cái thế giới này, Diệp Thanh Linh tuyệt đối sẽ không tổn thương hần.

Diệp Thanh Linh trước sau như một âm thanh vẫn lãnh đạm như vậy, như với người khác nói chuyện:” Sau khi tỉnh lại, tôi hình như biến dị.”” Người nọ gục đầu xuống, nhìn đầu ngón tay đẹp đẽ có mức quá trớn của mình, Ngô Chí không rõ là Diệp Thanh Linh đang cười hay không, chỉ có thể nói độ cong đó có chút quý dị.”Có lẽ là do mầm độc, vì thế mà sinh ra kháng thể, chúng cải tạo lại cơ thể tôi.”

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh cực nhẹ nhàng mà nói:” Tôi sẽ không trở thành gánh nặng của cậu nữa.”

Ngô Chí tâm tình đột nhiên có một loại xúc động khó có thể hình dung, hần không tự chủ đem chân trái không còn trọn vẹn rứt vào trong. Hần muốn đổi vận mệnh mà cười khổ, chỉ sợ bây giờ mình mới là gánh nặng của hần đi. Ngay tại thời điểm Ngô Chí rung động, Diệp Thanh Linh lấy tay nắm bộ phận muốn trớn của Ngô Chí. Ngô Chí có loại ảo giác, nhất cử nhất động của hần trong mắt Diệp Thanh Linh đều bị phóng đại, ngay cả rung động nhỏ nhoi nhất cũng không bỏ qua. Hình dung thô tục một chút, giống như trên đời kêu Ngô Chí là tên mông cong, Diệp Thanh Linh chỉ biết hần dù có biệt danh như thế nào thì đều là quý danh. Cái cảm giác bị nhìn thấu này khiến Ngô Chí rất không được tự nhiên, thậm chí có chút sợ hãi.

“..... Sau đó, tôi tìm được cậu.” Diệp Thanh Linh rất biết nắm bắt cảm xúc của Ngô Chí, từ trước tới nay, trước khi Ngô Chí cảm thấy bài xích đều mở miệng dõng đi lực chú ý.” Tôi đưa cậu đến nơi này, sau đó biến nơi này thành chỗ ở duy nhất của chúng ta.”

Lực chú ý của Ngô Chí bị dẫn dắt đi, đã quên tay Diệp Thanh Linh còn đặt ở bộ phận làm cho hắn cảm thấy khó chịu cùng yếu ớt: “Này sau thì thế nào? Những người khác đâu.....Tôi nói là, ngoài chúng ta ra cậu có gặp.....”

Diệp Thanh Linh trông mắt đen không thấy đáy nhìn chăm chú xuống dưới, Ngô Chí đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút khô, thanh âm cũng dần yếu ớt. Hắn đột nhiên có cái ý nghĩ điên rồ, phi thường không tốt. Diệp Thanh Linh đứng lên, hắn đi tới cửa sổ sát đất(*) bị lớp lớp rèm cửa quây kín, lấy tay kéo lớp rèm màu đỏ, cánh tay tuyết trắng cùng lớp rèm đỏ tươi kia tạo ra sự tương phản mãnh liệt.

Diệp Thanh Linh hơi hơi quay đầu, tóc lộn xộn phủ lên kính mắt, nhẹ nhàng gọi tên Ngô Chí.

“Ngô Chí.” Hắn nói: “Hoan nghênh trở lại Cam Tuyền thị năm năm sau.”

Bức màn bị “Soạt –” một tiếng bỗng chốc rách ra một mảng lớn, ánh mặt trời không lưu tình chút nào chiếu vào, Ngô Chí theo bản năng nheo mắt lại. Sau đó hắn thấy, cho dù có ánh mặt trời nhuộm xuống, cũng vẫn hiện ra tro bụi cùng thành phố cũ nát. Người nọ đứng giữa ánh mặt trời cúi đầu lẩm bẩm, áo somi trắng kết hợp với quần đen, ánh sáng ngọc sạch sẽ mà thuần túy như sắp mọc cánh biến thành thiên thần.

“Chỉ có hai người chúng ta ở Cam Tuyền thị.”

Ngô Chí tựa đầu trên tấm kính, nhìn xuống phía dưới một mảnh vắng vẻ.

Quá yên lặng, thế giới này.

Rõ ràng đang phát bản âm hưởng rất thịnh hành âm lượng to đến chói tai, nhưng vẫn là không thể che dấu cái loại vắng vẻ trống trải không hề có hơi người này. Ngô Chí thở dài, cầm lên cây gậy bên cạnh cùng sách, không hề nhìn cái thành thị trống trải làm cho làm cho người ta đau xót kia.

Nếu sự thật đã thế rồi, như vậy phải hảo hảo sống sót, sống thay phần người nhà. Ngô Chí luôn luôn là người tính tình có chút cố chấp quật cường, cho dù thế giới này không còn hi vọng gì nữa, một khi đã quyết định, vậy thanh thản ổn định mà sống tiếp đi.

Cuộc sống Ngô Chí hiện tại tương đối đơn giản, quả thực có thể nói là tùy tâm sở dục(**). Hắn không có mục tiêu để mà sống, không cần phải ... làm việc, không cần phải lo lắng chuyện ăn, ở, đi lại, cuộc sống như trước có sông có điện không có thoái hóa đến xã hội nguyên thủy, việc duy nhất Ngô Chí cần làm, chính là mờ mịt mà sống, tìm cách giết thời gian.

Diệp Thanh Linh là người xử lý tất cả, đồ ăn hắn kiếm, thủy điện là hắn tìm cách đưa đến, để giết thời gian, Diệp Thanh Linh không biết theo nơi nào tìm đến đây đĩa sách đủ loại — Ngô Chí thích tiểu thuyết kì huyền, Diệp Thanh Linh thì chung tình với các loại sách y khoa — Ngô Chí cảm thấy Diệp Thanh Linh quả thực chính là mèo Doraemon, muốn cái gì có cái đó.

Ngô Chí đi vào tầng thứ sáu, nơi ở hiện tại của bọn họ là một khách sạn xa hoa của thành phố Cam Tuyền: Diệp Thanh Linh phá bỏ bốn tầng trước,

vì phòng hủ thi đi vào. Còn lại tới mấy tầng bên trong phòng được dùng làm đủ loại kiểu dáng công năng — một tầng trong đó có căn phòng Diệp Thanh Linh mang sách về rồi nhét hết vào đó, còn có mấy tầng để thực phẩm, phân lượng sử dụng khủng bố khiến Ngô Chí không thể không nói “Diệp Thanh Linh đem lương thực của toàn thành phố nhét hết vào đây” theo hướng suy đoán.

Khách sạn thực tiện nghi, thậm chí còn có rạp chiếu phim mini cùng bể bơi, Ngô Chí cảm thấy thực châm chọc, hấn mất đi hết thấy rồi lại hưởng thụ hết thấy. Trong quá khứ, Ngô Chí chưa từng có nghĩ tới, hấn có thể một ngày ngủ trong phòng dành cho tổng thống, một tuwàn chẳng có gì trọng yếu; Có thể không cần cố kỵ mà ở quán bar sống mơ mơ màng màng, đêm không về ngủ, có thể ở phòng KTV(***) Không kiêng nể gì rống lớn, thẳng đến khi mất giọng; Có thể chơi trò chơi đến điên, hấn thậm chí còn có thể ăn những món ăn cao cấp — Diệp Thanh Linh giống như cái gì đều có thể, hấn có thể làm một đầu bếp cao cấp, có thể là một kỹ sư giỏi, thậm chí trước đây, hấn vẫn là một gã bác sĩ phi thường vĩ đại, Ngô Chí cho tới bây giờ chưa từng quên, hấn như thế nào mà sống sót. Trong lúc Ngô Chí ăn chơi nhảy múa không ngừng, Diệp Thanh Linh chỉ là đẩy đẩy kính mắt, cười khẽ nói đây là thành quả đầu tiên của việc học nấu ăn qua sách.

Những thiên tài thường hay như vậy đi? Ngô Chí vẫn rất rõ ràng, Diệp Thanh Linh là thực xuất sắc, căn bản lên lớp học không quá vài lần nhưng cái thành tích của Diệp Thanh Linh vĩnh viễn là vạn năm không thay đổi, luôn luôn đạt 84 điểm. Thoạt nhìn cũng chẳng đáng để mắt tới, nhưng Ngô Chí nhớ rất rõ ràng, vô luận bài thi có khó dễ như thế nào, cho dù là lớp học chia đều 90 điểm trở lên hay 60 đổ xuống, Diệp Thanh Linh coi như việc ấy chẳng liên quan đến mình luôn chỉ đạt 84 điểm, giễu cợt mọi người. Bởi vì Diệp Thanh Linh rất ít khi xuất hiện ở lớp học, số lần kiểm tra có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng từ nhỏ đã học đến cao trung nên trình độ rất cao siêu, rốt cục điều này làm cho Ngô Chí phi thường chú ý tới Diệp Thanh Linh, và Ngô Chí cũng là người đầu tiên làm cho Diệp Thanh Linh cảm

thấy hứng thú. Thượng đế luôn luôn công bằng, Diệp Thanh Linh thân thể không trọn vẹn, đổi lại có trí thông minh hơn người. Diệp Thanh Linh là một thiên tài, Ngô Chí khắc sâu được điều này, vì thế Ngô Chí cũng không chủ động đi trêu chọc Diệp Thanh Linh, hẳn nhận thấy, thiên tài cùng kẻ điên thường thường chỉ cách nhau một con đường.

Số phận luôn trêu ngươi con người, tại cuối thời điểm không còn hi vọng, Cam tuyên thị từng không ai bì nổi giờ chỉ còn lại Ngô Chí, và Diệp Thanh Linh.

Tầng thứ sáu được dùng để chứa các loại sách đĩa Diệp Thanh Linh mang về, Ngô Chí khập khiễng đẩy cửa, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là sách về biển, Ngô Chí không chỉ một lần hoài nghi, Diệp Thanh Linh có hay không cướp sách sách ở thư viện. Ngô Chí chống gậy, cầm quyển sách đã xem xong trả về chỗ cũ, bắt đầu vu vơ chìm trong biển sách.

《Khờ dại》 《Đạo mộng bút ký》 《Vô tri có tội》 《Y tích》

Ân? Ngô Chí dừng ánh mắt, hẳn đem 《Y tích》 rút ra, mấy hôm trước còn thấy Diệp Thanh Linh đọc quyển sách này. Ngô Chí không có ý gì khác, đơn giản là tò mò. Hẳn cảm thấy, Diệp Thanh Linh cùng hẳn là người của hai thế giới khác nhau, nhưng rõ ràng tính cách đối lập lại như thể tự nhiên mà hài hòa ở cùng một chỗ, ăn ý tựa như anh em ruột thịt.

Ngô Chí vài tờ 《Y tích》, nhìn vài lần liền quả quyết những thuật ngữ chuyên môn này có thể tàn phá tế bào não của hẳn. Ngô Chí lại một lần nữa xác định, hẳn cùng Diệp Thanh Linh quả nhiên không phải là người sống cùng một thế giới. Ngô Chí bắt, cầu, cào, trao tóc, có chút không thú vị đem 《Y tích》 nhét lại chỗ cũ, sau đó một khắc dừng lại.

Giá sách mỗi tầng đều đặt chính tề một loạt sách, Ngô Chí thật không ngờ, phía sau 《Y tích》 vẫn còn một quyển sách. Đó là một quyển sổ ghi

chép bọc da màu đen, Ngô Chí đem nó rút ra, mở ra trang thứ nhất tên Diệp Thanh Linh ngay ngắn viết ở trên đầu, bên trên họ tên có hai chữ được viết to:

Nhật kí.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Xèo xèo a, người còn không có ý thức được người đang bị quyền dưỡng sao =-=-

Hơn nữa lòng hiếu kỳ có thể giết chết con mèo..... Được rồi, Diệp Tử sẽ không nỡ giết người đâu, nhưng là cục hoa khó bảo toàn nga

:::Chương 6:::

Tay Ngô Chí run rẩy, có chút chột dạ ngàng đầu nhìn xung quanh.

Diệp Thanh Linh hôm nay không ở đây, ở trong được một thời gian, Diệp Thanh Linh luôn đi ra ngoài một chuyến, sau đó mang về một vài thứ đồ mới. Diệp Thanh Linh nói cho hắn, Cam Tuyền thị chỉ còn lại bọn họ, thành thị trong góc tràn ngập hủ thi đủ mẫu mã, con đường thông đến ngoại thành đã bị hỏng, có lẽ bên ngoài còn có người sống sót, nhưng bọn hắn hoàn toàn không thể vượt qua được từng ấy hủ thi để đi ra thế giới bên ngoài. Bọn hắn chỉ có thể mắc kẹt ở Cam Tuyền thị, chết rục xương trong đó.

Ngô Chí cũng từng nghĩ tới thế giới tươi sáng bên ngoài, chỉ cần có một con đường để đi cũng được, nhưng ước muốn vẫn chỉ là ước muốn mà thôi, Ngô Chí trầm mặc nhìn chân trái không trọn vẹn của mình, không biết nên lộ ra cái dạng gì biểu tình. Trước không nói tới ra khỏi đây rồi đến tột cùng có thể trốn thoát khỏi đám hủ thi hay không, thứ nhất, hắn thậm chí ngay cả

năng lực rời đi khách sạn này cũng không có. Khách sạn bị Diệp Thanh Linh phá hủy bốn tầng dưới, không chỉ gây trở ngại cho đám hủ thi, mà người ở bên trong cũng bị trói buộc ở khách sạn. Ra vào khách sạn chỉ có thể nhờ vào một sợi dây thừng mảnh khảnh, đừng nói đến Ngô Chí hiện tại, cho dù thân thể phá vỡ trạng thái này hẳn cũng không thể bảo đảm đủ sức leo hết bốn tầng. Diệp Thanh Linh lại có thể làm được việc này, thân thể bị bệnh độc cải tạo không những càng ngày càng đẹp, mà còn mạnh lên rất nhiều.

Mẹ nó Ngô Chí hẳn giống như nàng công chúa tóc dài ở trên tháp cao, chờ chàng hoàng tử đến thì buông tóc xuống. Ngô Chí phiền não bị ai suy nghĩ, không giống ở chỗ chính là công chúa Rapunzel(*) là bị mẹ Gothel nhốt ở trên tháp cao, mà hẳn đây thì bị một đám hủ thi vây khốn.

Diệp Thanh Linh không ở đây, quyền nhật kí bọc da màu đen trên tay Ngô Chí tỏa ra một lực hấp dẫn vô cùng lớn. Con người ai chả có một loại dục vọng tò mò, đặc biệt là những việc bí mật của người khác. Lòng mê Ngô Chí như bị móng mèo vuốt gãi, cái kia là của Diệp Thanh Linh a.....

Ngô Chí cắn răng, run rẩy mở quyền nhật kí ra.

.....

XXXX năm X tháng XX ngày

Hôm nay hình như hẳn ngủ quên, lúc chạy tới vẻ mặt vẫn còn mơ mơ màng màng, tóc cũng vênh lên, thực đáng yêu. Ta luôn luôn bắt chính mình kiềm chế lực khiến người ta cho rằng ta rất kiêu ngạo, nhưng gặp mặt hẳn dường như lúc nào cũng không đủ, tựa như bây giờ, ta không biết bỏ đi bao nhiêu thứ tình cảm dư thừa mới có thể không chế được chính mình không đến chạm vào hắn. Ta bắt đầu cảm thấy ghen ghét, vẻ mặt đáng yêu như vậy của hắn như thế nào lại lộ ra trước mặt những người khác? Ta thực mâu

thuần, ta hy vọng hấn có thể biết tự giác một chút, không cần luôn luôn ở trước mặt người lạ lộ ra bộ dáng làm cho người ta có cơ hội lợi dụng sơ hở, nhưng cũng hy vọng hấn vẫn có thể tiếp tục như vậy, bởi vì ta đối với hấn mà nói, ngay cả được coi là “Đồng học” cũng rất khó đi.....

.....

XXXX năm X tháng XX ngày

Hôm nay được xuất viện, ta trở lại trường học lúc đang chuẩn bị có bài thi giữa kỳ. Quãng thời gian ở bệnh viện thật vắn vẹo, tính toán thời gian từ đây đến lúc kiểm tra không còn nhiều lắm, cả nửa học kỳ ta chỉ gặp quá hấn bảy lần. Ta có chút mệt mỏi, lúc kiểm tra mọi chỗ ngồi ở lớp đều bị đảo lộn xộn, hấn hấn là sẽ bị phân đến ban khác đi, ở trường học mà không được nhìn thấy hấn thì chẳng còn hứng thú gì cả.

Ta bắt đầu chưa từ bỏ ý định đi từng lớp học tìm hấn, chỉ ít có thể xa xa nhìn hấn một cái. Ta thấy ta hiện tại như cá thiếu nước, mà hấn chính là nguồn nước của ta, mấy chục ngày xa cách cơ hồ làm ta hít thở không thông.

Ta rốt cục cũng tìm được hấn, vừa vặn chính ta cũng được phân vào phòng này, ngồi ngay bên cạnh hấn! Giám thị thấy ta, biết tình hình sức khỏe của ta, để ta đi vào. Lúc ta đi qua hấn liếc mắt một cái, nhưng lập tức lại bị đề bài hấp dẫn trở về. Ta ngồi bên cạnh hấn, cảm giác trái tim phi thường muốn tái nhập viện. Ta xem bài thi, theo thói quen làm ra 84 điểm đáp đề. Tháng 8 mùng 4 là sinh nhật của hấn, ta mỗi năm đều nhớ rất rõ ràng, nhưng không có một cơ hội để tặng quà.....

.....

XXXX năm X nguyệt XX ngày

Hôm nay buổi chiều có một trận bóng rổ, hẳn là chủ lực. Hẳn luôn rất xuất sắc, là người ưu tú nhất trên thế giới này. Ta trong lớp học thấy hẳn ở sân bóng rổ được tôn thành vua, những giọt mồ hôi trên mặt hẳn chảy xuống ta đều thấy thực gọi cảm, hẳn khỏe mạnh, đầy sức sống và xán lạn như vậy, ta chỉ có thể làm cái bóng đứng trong lớp học kìm nén trái tim hỗn loạn — hảo nghĩ muốn độc chiếm hẳn, hảo muốn hẳn, đem hẳn nhốt vào lồng sắt khiến hẳn chỉ thuộc về một mình ta, quyền dưỡng, chỉ có một mình ta nhìn thấy hẳn, chỉ có một mình ta có thể chạm vào hẳn, chỉ một mình ta có được hẳn.....

Cửa đột nhiên mở ra, hẳn đi vào, trên tay cầm chai nước đã uống hết một nửa. Hẳn hình như không chú ý tới ta ở trong góc, đem chai nước vứt vào thùng rác, cầm cặp sách chạy ra ngoài. Ta lục thùng rác tìm chai nước kia, vui sướng làm ta không nhận được mà phỉ nhổ chính mình. Không có cách nào, đã sớm không có cách nào, ta sớm không còn thuốc chữa rồi. Ta liếm miệng chai nước, say mê giống như hôn môi hẳn, ta cả người sớm biến thái đi.....

.....

XXXX năm X tháng XX ngày

Ta không nghĩ rằng ta còn có thể sống mà viết đến trang nhật kí này, ta phi thường rõ ràng ánh mắt bọn họ nhìn ta là ánh mắt dành cho người sắp chết đi, tràn đầy sự thương hại, mà bây giờ đáy mắt bọn họ ngoài “Đây là kỳ tích” thì chính là đặc ý “Ta chứng kiến kỳ tích này”, sau đó lập tức hội biến thành thương xót cùng đồng cảm, thực nhàm chán.

Đúng vậy, ta vẫn đang chiến đấu với tử thân. Vừa mới một giây trước, ta cho rằng ta sẽ chết đi, nhưng ta vẫn giãy dụa mà sống lại. Bởi vì ta không muốn chết. Ta không muốn chết ta không muốn chết ta không muốn

chết..... (viết kín ba trang)..... Ta không muốn chết. Chết rồi thì không thể nhìn thấy hấn nữa, chết rồi thì không thể nghe được tiếng hấn nói, chết rồi thì không thể hô hấp chung với hấn dưới cùng một bầu trời, chết rồi thì không thể đi theo hấn, chết rồi thì không thể trộm thu thập thứ gì đó của hấn, nếu ta chết — hấn sẽ quên đi ta (có vệt nước mờ).

Vậy nên ta không muốn chết, ta không thể chết được, ta còn nghĩ muốn dùng đôi mắt này ngắm nhìn nụ cười của hấn, dùng tai nghe lời hấn nói, dùng mũi hô hấp chung với hấn dưới cùng một bầu trời, dùng miệng nhắm kỹ tên của hấn, ta không muốn mất hấn, mặc dù hấn chưa bao giờ là của ta.

Quá khư coi thường mạng sống của mình, ta thật ngu xuẩn. Ta muốn hấn, thật sự hảo muốn hấn, muốn cùng hấn hòa làm một. Ta luyến tiếc hấn a, rất luyến tiếc hấn. Ta không hy vọng xa vời có thể có được hấn, ta chỉ muốn sống, chỉ cần sống là có thể nhìn thấy hấn.....

.....

XXXX năm X tháng XX ngày

Cuối cùng cũng được xuất viện, nhưng là bởi vì bọn họ làm việc rất năng suất, chờ lúc ta đến được trường học thì đã muốn tan trường. Lớp học chỉ còn lại trực nhật sinh đang xóa bảng, ta không tin vào mắt mình, ta thấy tên ta cùng tên hấn được viết lên bảng. Đó là danh sách học sinh phải trực nhật ngày mai, bình thường là hai học sinh cùng làm, tên của hấn cách tên ta khá xa, ít có cơ hội trực nhật cùng nhau. Nghe trực nhật sinh kia nói người trực nhật cùng ta đang bệnh, cùng hấn đổi một lần. Ta thực sự xấu, ta thậm chí bắt đầu cầu khẩn cho những người trực nhật cùng ta mắc bệnh.

Ta là cỡ nào thích hấn a, thích đến nỗi chỉ cần tên hai người viết cùng một chỗ liền thỏa mãn sắp chết đi. Ta bảo trực nhật sinh kia đi về, sau đó

một mình ở trong lớp học, đem bảng lau thực sạch sẽ, tỉ mỉ, cầm bút chính tay viết tên của ta cùng hấn:

Ngô Chí, Diệp Thanh Linh.

Cạnh tên của hai người ta vẽ một cái khung, ta thỏa mãn nhìn thấy hai cái tên bị giam cùng một chỗ, xem chút nữa rơi lệ.

Ngô Chí, Diệp Thanh Linh, Ngô Chí, Diệp Thanh Linh.....

Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, biết không? Trên đời này có một người tên Diệp Thanh Linh, thích hấn sắp chết đi.

.....

Quyển nhật ký rơi trên mặt đất, Ngô Chí hoảng hốt nhìn nó rơi xuống, hấn có lẽ đã mở ra chiếc hộp Pandora(**) , trên tay hấn chính là chiếc chìa khóa của Bluebeard(***). Lật đến tờ cuối cùng của quyển nhật ký, Diệp Thanh Linh tốt lắm xem như nghiêm túc viết những từ cuối hộp thành một câu:

Ngô Chí, liệu tôi có thể chờ đợi cậu không?

Bính —

Ngô Chí ngẩng đầu lên, chủ nhân quyển nhật kí đang đứng ở cửa. Diệp Thanh Linh nhìn thấy Ngô Chí có chút thất thố, đưa ánh mắt nhìn xuống, thẳng đến lúc nhìn thấy quyển nhật ký bọc da màu đen kia, trong nháy mắt, đôi mắt ánh lên sắc đỏ, Diệp Thanh Linh nâng mắt, đôi mắt đen giờ không còn ánh tím, xuyên qua lớp kính có thể nhìn thấy con ngươi màu đen giờ bị kín một màu đỏ âm u, khuôn mặt tuyết trắng mặt lộ ra một cái biểu tình quý

dị đẹp tới cực điểm. Cánh môi mỏng của người nọ khê mở, giống như viết trong nhật ký hỏi:

“Ngô Chí, liệu tôi có thể chờ đợi cậu không?”

=====

Tác giả có lời muốn nói: =A= viết chương này cư nhiên có điểm muốn khóc đây là vì sao.....

::Chương 7::

Ngô Chí chân tay luống cuống ngồi trên đồng sách, chính hắn cũng cảm thấy cái vẻ mặt của mình nhất định đặc biệt ngốc, đầu óc mơ màng như cái máy ghi âm cũ, không ngừng lặp lại một câu.

— Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, biết không? Trên đời có tên kêu Diệp Thanh Linh, thích hắn sắp chết đi.

Biết không, biết không? Biết không..... Ngô Chí, biết không —

Mùi hương quen thuộc bao quanh, Ngô Chí mờ mịt ngẩng đầu, Diệp Thanh Linh chống tay phía trên, thân thể phản quang phủ xuống, đem Ngô Chí vây hãm trong thế giới của hắn.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh gục đầu xuống, tóc đen bù xù vì ngược chiều ánh sáng mà tỏa ra một màu tím ma mỵ. Hắn vùi đầu vào hõm vai Ngô Chí, thanh âm run rẩy khiến người ta tan nát cõi lòng gọi tên Ngô Chí: “Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí.....”

Những sợi tóc nhỏ làm Ngô Chí thực ngứa ngứa, là bởi vì người nọ đang run rẩy, run rẩy đến nỗi không thể nghe thấy. Diệp Thanh Linh đem

hắn vẫy hãm, nhưng không có chạm vào Ngô Chí dù chỉ một chút, cẩn thận từng li yếu ớt giữ khoảng cách, cố chấp, cố gắng, cẩn thận, giống như thiếu niên trong nhật ký kia, không dám vọng tưởng tương lai có được, chính là tự ngược mà vạch ra một ranh giới, ngày qua ngày, lặng lẽ, dù cho một khắc sau sẽ chết nhưng cũng muốn tham lam nhìn chăm chú vào cái thế giới mang tên Ngô Chí.

Trái tim đau xót đến nỗi hô hấp cũng phải đình chỉ, không biết là vì thiếu niên trầm lặng trong quyển nhật ký kia, hay là Diệp Thanh Linh trước mắt đang run rẩy. Ngô Chí chưa bao giờ nghĩ tới, tình cảm con người lại nặng nề đến mức này, thứ tình cảm mãnh liệt này cơ hồ làm Ngô Chí hít thở không thông, không phải là chán ghét, Ngô Chí có điếm mờ mịt không biết làm sao, có chút thỏa mãn cùng sợ hãi, còn lại chính là cảm giác phức tạp đến hắn cũng không thể nói rõ. Ngô Chí nhìn chăm chăm trần nhà trần đèn chân không, nhìn đến nỗi mắt sắp bắt đầu lên men.

“Ngô Chí.” Không gian cùng thời gian như là bị nhuộm thành trắng đen, Diệp Thanh Linh hơi thở băng lãnh lướt nhẹ qua hõm vai Ngô Chí, trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

Thanh âm vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như hết thủy không đáng để vào mắt, Ngô Chí không biết vì cái gì lại biết, tình cảm bị dồn nén lâu, chỉ cần vô ý một chút, nháy mắt sẽ bùng nổ. Ngô Chí ngẩng đầu, đó dường như là độ cong hấp hối của người bị hiến tế.

“Tôi đang tìm.....” Ngô Chí trên mặt có chút vắn vẹo cười: “Lý do cự tuyệt cậu.....?”

“Tìm được rồi sao? ”

“..... Xã hội luân lý?”

“Không có xã hội.”

“Nói dối tông đường?”

“Không có nữ nhân.”

“.....”

“Không có xã hội, không có nữ nhân, không có những người khác.” Diệp Thanh Linh rất nhẹ rất nhẹ nói, không mang theo một tia tình cảm tuyên bố: “Ngô Chí, cậu chỉ còn có tôi.”

“Ngô Chí, liệu tôi có thể chờ đợi cậu không?”

“.....Kiên!” Ngô Chí một phen kéo cổ áo Diệp Thanh Linh xé xuống, nghiền răng nghiền lợi: “Cậu cố ý, cậu con mẹ nó là cố ý! Biết rõ tôi, biết rõ tôi.....!”

Diệp Thanh Linh nhìn thấy Ngô Chí vì tức giận mà trợn tròn hai mắt, lúc này đây, hắn không hề kiềm nén bản thân, tiếp thu dụ hoặc rồi hôn lên mắt Ngô Chí.

Ngô Chí theo bản năng nhắm hai mắt lại, trên mí mắt có cảm giác mềm mại khiến người ta mềm lòng, làm cho người ta căn bản vô pháp cự tuyệt. Nếu ngay từ đầu đã không thể cự tuyệt, như vậy mọi chuyện tiếp theo sẽ tự suôn sẻ.

Diệp Thanh Linh cắn môi Ngô Chí, như người lạc đường trên sa mạc trước khi chết rốt cuộc cũng tìm được cam lộ, môi Diệp Thanh Linh thực lạnh, lưỡi tựa như bạch xà tiến vào trong miệng hắn, đem khoang miệng Ngô Chí quét một lượt, ngay cả đầu lưỡi nhỏ như nụ hoa cũng không buông tha. Tưởng tượng đến cái cảnh mà lưỡi Diệp Thanh Linh ở trong miệng

Ngô Chí. Tính dục co rút một phen, kia bắt chước tính. Giao xúc cảm làm Ngô Chí cả thân mình đều nóng lên.

Thực con mẹ nó..... Am hiểu. Ngô Chí không hiểu, cũng không giải thích được, trong tình cảnh như vậy hẳn lại có tâm tư thất thần một chút, bởi vì kỹ thuật của Diệp Thanh Linh thật sự rất tốt, màn dạo đầu dễ chịu. Một người nằm viện còn lâu hơn so với nằm nhà cư nhiên về mặt này rất có kinh nghiệm, đúng là đời người thiên tài anh dũng thì khỏi cần thắc mắc? Diệp Thanh Linh chỉ cần đào ra một quyển A thư(*) , sau đó tự học thành tài.....Kiên!

Thời điểm Ngô Chí phục hồi lại tinh thần quần áo đã bị thoát hết, tay Diệp Thanh Linh đặt tại nhũ hoa hẳn. Trên đầu, Ngô Chí không kịp oán giận một câu đã bị ánh mắt Diệp Thanh Linh nhiếp cho mềm lòng. Diệp Thanh Linh không biết khi nào đã tháo kính xuống, đôi mắt đẹp luôn bị gọng kính che đi giờ hiện ra, đôi mắt ám màu trước sau như một nghiêm túc, tham lam nhìn chăm chú Ngô Chí. Không biết có phải hiệu ứng ánh sáng quá tốt không, Ngô Chí nhìn thấy giữa con người Diệp Thanh Linh xuất hiện điểm hồng sắc, như dòng chảy từ từ lan rộng. Không đợi Ngô Chí thấy rõ ràng hơn, Diệp Thanh Linh đã cúi đầu, liếm cổ Ngô Chí, theo vết máu liếm qua một đường, thành kính giống như tín đồ sùng bái thần linh.

“Ngô.....”

Diệp Thanh Linh thực dùng sức, néo nhũ hoa hẳn. Đầu ngón tay cũng dùng sức, đôi môi cắn cổ hẳn cũng dùng sức, thời điểm tiến nhập lại càng dùng sức làm Ngô Chí đau đến xuất ra vài giọt nước mắt sinh lý. Ngô Chí nén không cho nước mắt chảy ra, cơ hồ muốn chửi ầm lên, mượn việc này đến đời đi chút sợ hãi trong lòng: Diệp Thanh Linh quả thực rất muốn đem hẳn nhét vào trong cơ thể, dùng sức đem hẳn xé rách, rồi nhét huyết nhục vào trong.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí.....”

Thời điểm luật động, Diệp Thanh Linh thờ dốc không ngừng gọi tên Ngô Chí.

“Chúng ta là một.....”

“Vô liêm sỉ.....” Ngô Chí nhìn thật lâu, rốt cục nhìn không được một ngụm cắn vai Diệp Thanh Linh, cắn uất vô cùng: “Đi mẹ ngươi..... nhẹ chút..... A.....”

“Ngô Chí.....” Diệp Thanh Linh không có để ý vết cắn trên vai, cố gắng đem chính mình chôn vào trong thân thể Ngô Chí: “Chúng ta là một, là một.....”

Tốt lắm. Trước khi bị lộng đến hôn mê, Ngô Chí nghĩ rằng. Ngô Chí hẳn chính là báo ứng của Diệp Thanh Linh đi.....

Dù Ngô Chí đã hôn mê, Diệp Thanh Linh cũng như trước mãi một lúc lâu sau mới luyến tiếc rút ra. Diệp Thanh Linh hôn môi Ngô Chí, cho dù đối phương không nghe được hẳn cũng thấp giọng thì thầm:

Ngô Chí, biết không? Trên đời có một người tên Diệp Thanh Linh, thích hẳn sắp chết đi.

Mặc kệ Ngô Chí đôi hẳn ôm bao nhiêu tình cảm, cho dù đối phương là đồng tình hẳn, hẳn cũng xưa như xưa vệt. Hẳn rất tham lam, trên đời này kẻ xấu xa nhất chính là hẳn. Hẳn đem Ngô Chí quyền dưỡng đứng lên, làm ra một cái nhà giam hoa lệ, chỉ một mình hẳn mới thấy được Ngô Chí, chỉ một mình hẳn mới chạm vào được Ngô Chí, Ngô Chí chỉ là của một mình hẳn, Hẳn sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông tay, người này là của hẳn, một mình hẳn.

Diệp Thanh Linh chờ đợi Ngô Chí, không phải sao?

=====

Tác giả có lời muốn nói: Sự tình phát sinh giữa hai tên kia làm mỗ Đồi che mặt chạy quá.....

Khụ, cá nhân yêu thích, cá nhân yêu thích = =0

Nói này hẳn là sẽ không bị cua đồng đi = =0 Nói quốc khánh xong rồi, truyện chỉ còn có hơn một nửa 囧, tuyệt đối sẽ dứt điểm vào tháng mười, nắm tay.

(*) Quyển A thư: Sách người nhón ế mà. 丿 (̄ ∇ ̄ ”) ㄟ

:::Chương 8:::

Ngô Chí nằm sấp trên giường, hói hận đến xanh ruột.

Diệp Thanh Linh thoát nhìn nhã nhận gầy yếu như thế, con mẹ nó như thế nào mà lúc vùng lên lại khỏe đã man vậy?! Ngô Chí nằm sấp trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, mẹ nó hẳn quá ngây thơ rồi, hẳn như thế nào lại quên trên thế giới này có một từ gọi là rối loạn kia chứ. Ngô Chí không cần soi gương cũng biết cả người hẳn thê thê thảm thảm đến đáng thương, toàn thân trên dưới không có lấy một khối làn da nguyên vẹn, khắp người đều là chỉ gân cùng hân gân, hẳn hiện tại ngay cả khí lực khép hai chân lại cũng không có, kiên!

Nếu Ngô Chí hẳn mà để cho Diệp Thanh Linh tái có cơ hội bính hẳn hẳn liền..... Hẳn liền.....

Mãi đến lúc Ngô Chí vết thương hảo lên một chút hẳn liền bị Diệp Thanh Linh một lần nữa kéo lên giường, Ngô Chí cũng chẳng nghĩ ra được Diệp Thanh Linh thế nào lại có thể dính lấy hẳn suốt như thế. Tỉnh lại lần hai ảo não bắt đầu chuẩn bị chỉ tay lên trời phát thệ, nhưng tiếp theo khi khôi phục hoàn toàn lại bị lôi lên sàng đan, cứ như thế như thế, Ngô Chí thành thực trực tiếp cam chịu mặc cho Diệp Thanh Linh vẫn thế nào thì vẫn.

“Ngô a.....!”

Ngô Chí quỳ gối trên giường, Diệp Thanh Linh từ phía sau tiến vào hẳn, không ngừng hôn cổ hẳn. Ngô Chí cảm thấy Diệp Thanh Linh rõ ràng Diệp Thanh Linh rất hưng phấn, trải qua nhiều lần “Xâm nhập hiểu biết” như vậy, Ngô Chí phát hiện, lúc Diệp Thanh Linh ở phía sau lưng hẳn là lúc Diệp Thanh Linh hưng phấn nhất, vì thế phía sau lưng là nơi bị Ngô Chí chửi rửa nhiều nhất, bởi vì đó là nơi hẳn bị giày vò rất thâm.

“Diệp..... Thanh Linh.....” Ngô Chí kịch liệt thở gấp, giọng nói trở nên khàn khàn vì chủ nhân nó kêu la quá độ: “Làm..... Làm xong lần này, chúng ta nghỉ.....dừng một chút hảo ách a –”

Diệp Thanh Linh dùng sức tiến vào trong cơ thể Ngô Chí, trầm mặc nằm trên lưng Ngô Chí thở hổn hển.

“..... Tôi, chúng ta.....” Ngô Chí giọng run rẩy, vẻ mặt như đưa đám bắt đầu cầu xin:” Tiếp tục như vậy không được, làm quá độ đối thân thể không, không tốt..... Nha!”

Ngô Chí sợ hãi kêu một tiếng, bởi vì góc cái đó của Diệp Thanh Linh vẫn còn trong người hẳn.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh thanh âm vì nhiễm thương □ mà có vẻ rất là biếng nhác, Ngô Chí chắc chắn là Diệp Thanh Linh đang nhếch mép cười, chắc chắn “Tiếp theo tôi sẽ chú ý.”

Cái gì.....? Ngô Chí đầu óc còn mơ hồ không kịp phản ứng lại, người nọ ở trên lại lần nữa thúc vào. Sóng sót sau một trận vận động kịch liệt, Ngô Chí nói chung là cũng hiểu được câu ‘chú ý’ của Diệp Thanh Linh là có ý gì.

“Cậu con mẹ nó..... Cấp lão tử buông tay a a –”

Cái cảm giác muốn bắn ra lại bị nắm ở đỉnh mà không bắn được làm cho Ngô Chí sâu sắc cảm nhận được cái bị kịch gọi là ‘cái mồm hại cái thân’, Ngô Chí khóc không ra nước mắt khí lực rời khỏi chẳng còn, liều mạng giãy dụa. Như vậy lại tiện nghi cho Diệp Thanh Linh, nơi Ngô Chí nhìn không tới, hai mắt Diệp Thanh Linh đã trở nên huyết hồng, một màu huyết hồng giống như dã thú. Diệp Thanh Linh rút ra một chút, sau đó dụng lực đâm vào.

“Tôi sớm hay muộn cũng sẽ bị cậu làm chết ở trên giường ngao.....”

Cuối cùng rốt cục Ngô Chí cũng bắn ra cùng Diệp Thanh Linh, nước mắt tuột ngược trở lên một lần nữa bất tỉnh nhân sự.

Trừ bỏ đại bộ phận thời gian lãng phí ở trên giường, cuộc sống của Ngô Chí không có thay đổi đặc biệt gì, hắn vẫn như trước ở trong khách sạn bày trò giết thời gian. Bất quá lúc hắn đang bắt đầu đọc sách sẽ đem thân mình dựa vào lòng ngực Diệp Thanh Linh, lúc tắm rửa sẽ có Diệp Thanh Linh giúp hắn kỳ lưng, lúc ăn cơm Diệp Thanh Linh sẽ cẩn thận đưa tới. Ngô Chí rất khó xác định vị trí của Diệp Thanh Linh, người yêu, hay người nhà?

Bọn họ giống như người một nhà mà tự nhiên hòa thuận cùng chung sống, lại giống như người yêu mà gắn bó không thể chia lìa.

Ngô Chí đối với Diệp Thanh Linh trêu chọc: nhà cửa có, xe cộ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chúng ta chỉ thiếu chưa đăng kí kết hôn.

Diệp Thanh Linh không nói một lời mà nhìn Ngô Chí, ngày hôm sau Ngô Chí vừa mở mắt liền thấy Diệp Thanh Linh cầm một tờ giấy hé ra đối với hắn nói: Ngô Chí, ký.

Tầm nhìn mê mang trên tờ giấy “Giấy kết hôn” ba chữ đỏ tươi đến chói mắt, Ngô Chí cả người đều choáng váng. Diệp Thanh Linh cầm bút nhét vào tay hắn, còn thân mật kê sẵn đệm lót. Ngô Chí đờ đẫn viết xuống tên mình, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn. Diệp Thanh Linh rất là cẩn thận đem tờ giấy kia thu hồi, con ngươi ửng đỏ sau mắt kính lộ ra vẻ thỏa mãn, hắn quay lại nhìn Ngô Chí đờ đẫn vẫn còn đang ngẩn người, nhẹ nhàng ôn nhu nói: làm xong giấy chứng nhận, hôm nay liền cử hành hôn lễ.

Ngô Chí:..... Gì?

Diệp Thanh Linh không biết làm thế nào tìm được lễ phục cô dâu, Ngô Chí nhìn đến vạt áo trắng nõn phiêu dật kia khoe mắt bắt đầu co giật, sau đó xù lông.

“Không mặc! Tôi không mặc! Thấy thế nào thì cậu mặc cũng hợp hơn tôi.....”

Diệp Thanh Linh không bị vấn đề này làm cho vương bận, hắn đối với Ngô Chí không bao giờ cự tuyệt. Mặc vào lễ phục cô dâu Diệp Thanh Linh xinh đẹp làm cho Ngô Chí nhìn lác cả mắt, bị bệnh độc xúc tiến khiến Diệp Thanh Linh càng ngày càng dễ nhìn, thậm chí có mặc nguyên quần lót, cũng có thể đem nó mặc ra hương vị thánh khiết.

Hôn lễ ngày hôm đó chỉ có hai người bọn họ, không có phù dâu phù rể, không có hoa tươi chúc phúc, không có cha xứ khách mời, chỉ nghe thấy có tiếng cười hạnh phúc của hai người, mười ngón tay đan xen, tuyên thệ lời thề. Ngô Chí vĩnh viễn không thể nào quên, khi hẳn hôn môi Diệp Thanh Linh khi khước mắt người nọ có dịch thể trong suốt rơi xuống, cuối cùng là cùng người nọ điên cuồng tươi cười, đồng thời tổn thương cả linh hồn hẳn.

Có lẽ, bọn họ sẽ như vậy cả đời đi? Như vậy tốt lắm, thật sự, thật sự tốt lắm.....

Sau khi hôn lễ kết thúc, ở trên giường Ngô Chí bị đánh quay về nguyên hình, chỉ có thể rời rắm tròng mắt cái tên đang dùng hành động để chứng minh ai mới là chồng của ai.

Ngày qua ngày, có hôm Ngô Chí vô tình phát hiện ở ban công khách sạn đối diện có một con mèo đen. Con mèo kia sợ là cũng thoát ra khỏi thảm họa này mà một mình chạy trốn đến đây đi, Ngô Chí dùng thức ăn dụ dỗ nó đến gần, rất là vui vẻ ôm con mèo đen hướng Diệp Thanh Linh khoe.

Con mèo căn bản vốn rất nhu thuận nhưng khi lại gần Diệp Thanh Linh bắt đầu kịch liệt giãy dụa, mạnh mẽ làm Ngô Chí có chút không giữ được nó. Lúc cúi đầu Ngô Chí không có nhìn đến, cặp kính mắt ở đối diện kia chợt lóe ra chút hồng quang rồi biến mất.

Được sự đồng ý của Diệp Thanh Linh, bọn họ nuôi dưỡng con mèo đen kia. Nhưng đến một ngày, con mèo biến mất tìm mãi không thấy. Ngô Chí có chút bất đắc dĩ nghĩ, quả nhiên mèo là loài vật bạc tình, nói đi là đi, không chút nào lưu luyến.

Diệp Thanh Linh không nói câu nào, chỉ là an ủi bế ôm Ngô Chí. Đến lúc Ngô Chí ngủ say hẳn đi tới tầng hầm ngầm, Ngô Chí hoàn toàn không

biết khách sạn bị phá đi bốn tầng vẫn còn tầng hầm ngầm. Căn phòng đó giống như phòng nghiên cứu, bên trong bày đầy các loại thiết bị y học. Giữa phòng có một lồng sắt, bên trong quang một con..... Quái vật. Da đen kịt trụi lủi, tạo ra những nếp nhăn ghê tởm, thoạt nhìn giống một con mèo, đầu lại giống con nhện mọc đầy con mắt đối xứng với nhau, cái lưỡi dài ngoằng yếu ớt tha trên mặt đất, lưu lại nước mủ.

Diệp Thanh Linh ngồi xồm trước lồng sắt nhìn con quái vật, cười khê:

Thế nào, máu của ta hảo uống sao?

=====

Tác giả có lời muốn nói: ngô, cảm giác ngọt ngào, được rồi tất cả hết thấy đều là vì ngược mà tiến để có thêm cảm xúc, xa mắt.

Bộ một ngọt ngào kết thúc, bộ hai bắt đầu vắn vẹo ngang trái ~

Mong bộ hai được ủng hộ XD

:::Chương 9:::

Ngô Chí cạo râu, trong gương hắt nhìn thấy một nam nhân trưởng thành, một trận hoảng hốt.

Bất tri bất giác đã lâu như vậy rồi, ở trong này, cảnh vật xung quanh chẳng có gì thay đổi, người nọ cũng chả có gì thay đổi, thời gian như bị trói buộc, trôi qua càng ngày càng chậm chạp mơ hồ. Ngô Chí bỗng nhớ tới khoảng thời gian cuối cùng của Ngô Viện, nàng một mặt mỉm cười:

-Xèo xèo cứ như vậy lớn lên, càng ngày càng cao, càng ngày càng trắng, càng ngày càng anh tuấn..... A a, thật sự hảo muốn tận mắt nhìn thấy

Ngô Chí phiên bản lão già rụng rãng —

Ngô Chí tựa đầu vào gương, nam nhân trong gương biểu tình khuôn mặt biến hóa kỳ lạ e rằng chẳng thể nào hình dung được.

Hắn làm được ư, hắn sẽ càng ngày càng phát triển, càng ngày càng già đi, rồi đón nhận..... một kết thúc.

— vậy còn người kia, hắn phải làm cái gì bây giờ?

Ngô Chí ấn ngực, trái tim đột nhiên đau quá.

Thời gian trôi qua, ngay lúc Ngô Chí nghĩ hắn cả đời này sẽ ở khách sạn, ngày hôm đó, truyền đến một trận ồn ào kỳ tích.

Ngô Chí đang xem tivi ngây ngẩn cả người, hắn thủ hoảng cước loạn tất tivi, nín thở lắng nghe, sau đó rốt cục hắn cũng nghe thấy được, tại cái thành phố hoang vắng này, lần đầu tiên vang lên tiếng ồn không thuộc về Ngô Chí cùng Diệp Thanh Linh.

Đó là tiếng súng, tiếng thuốc nổ, còn có tiếng thét tê rỗng chói tai.

Oanh — Ngô Chí thấy toàn bộ khách sạn đều rung động một phen, hắn chống gậy, liềm mạng tiến đến phía trước cửa sổ tìm tòi cái gì — tìm đập không thể nhanh hơn được nữa, hắn đến tột cùng là chờ mong cái gì, cái gì?

Sau đó Ngô Chí nhìn thấy, ngã tư đường trống trải phía dưới xuất hiện hai đạo thân ảnh một đỏ một đen, bọn họ rất nhanh chạy trốn ở ngã tư đường, liên tục quay lại phía bên kia đường nổ súng, như là có cái gì đó đáng sợ đuổi theo phía sau. Nhìn thấy khách sạn vẫn đứng vững giữa thành

phố, hai đạo thân ảnh kia tựa hồ đứng lại một lúc, sau đó liền dứt khoát chạy về phía bên này.

Ngô Chí nhìn chăm chăm vào bọn họ thẳng đến khi không còn bóng dáng, hắn cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, giống như mong đợi, lại giống như sợ hãi cái gì đó. Hôm nay Diệp Thanh Linh đi vắng, chỉ còn một mình hắn ở khách sạn, đi đón tiếp hai vị khách sắp đến.

Ở dưới lầu có tiếng vang, sợ là hai người kia phát hiện tầng dưới bị phá không thể đi vào được, có vài tiếng loảng xoảng rồi lại im ắng. Ngô Chí đợi một hồi, lại nhìn không được tiến đến phía trước cửa sổ, xem bọn họ có phải hay không rời đi rồi.

Chào đón hắn là một viên đạn, xuyên thủng lớp thủy tinh sượt qua tai Ngô Chí, Ngô Chí theo bản năng lấy tay ôm đầu, những mảnh vỡ thủy tinh bắn vào người một trận bùm bùm đau đớn. Ngay sau đó, một bóng đen phá song cửa đi vào rồi đánh ngã Ngô Chí sang một bên.

“Hắc! Ông đây còn tưởng có cái gì đáng sợ, hóa ra nơi này có con chuột.”

Đi vào là một gã đại hán áo đen, miệng vết thương trên người gã đang chảy máu, nhưng gã chẳng thèm để ý. Gã cầm khẩu súng tự động m5g43 chặn ngang, hướng ngoài cửa sổ la hét: “Tiến vào! Nơi này chẳng có cái quỷ gì mà ngoạn, chỉ có một con chuột.”

Ở ngoài cửa sổ lưỡng lự một lúc lâu được cho phép, truyền đến một trận tất tất tác tác đích tiếng vang, một nữ nhân áo đỏ khoan một lỗ chui vào. Bộ dáng của nàng tựa hồ thật không tốt lắm, đôi mày nhíu chặt nắn mũi, lúc lâu sau mới lục lọi túi lấy ra vài đồ vật giống nhau, đó là một cái khẩu trang. Nữ nhân đem khẩu trang mang theo, kéo cái kính bơi trên trán đeo xuống, cái cách ăn mặc chẳng đâu ra đâu này có vẻ làm cho nàng dễ chịu rất nhiều.

Lúc này gã đại hán bắt đầu chạy khắp khách sạn, không ngừng chặc chặc phát ra tiếng thán phục.

“Misha Misha! Mau tới đây!.....Trời ơi, người không tin được ta phát hiện ra cái gì đâu!”

Gã đại hán áo đen kinh hỉ mà vọt trở về, trong lòng, ôm mấy bình rượu.

“Rượu! Đồ ăn! Thuốc lá! Thiệt nhiều thiệt nhiều!” Đại hán áo đen hưng phấn nhảy nhót hoa tay múa chân, tay chân ra sức khua múa:”Vô biên vô hạn, quả thực là vô biên vô hạn! Còn có tinh dầu cùng sữa tắm!”

Lúc nữ nhân áo đỏ nghe thấy cũng nhin không được xúc động, có trời mới biết nàng bao lâu chưa được dùng sữa tắm, ở lúc tận thế này, những vật phẩm xa xỉ như tinh dầu sữa tắm đều bị lũ người ở giai cấp thống trị kia dùng hết để lấy lòng nữ nhân của mình.

Misha liền theo gã đại hán hướng căn phòng khác đi tới, nàng mở cửa, sau đó bị đóng thực phẩm chất đầy trong căn phòng làm cho thất kinh. Misha máy móc mở ra từng căn phòng, chết lặng nhìn đến đóng đồ làm cho những người bên ngoài điên cuồng trong căn phòng này lại đầy một đồng.

Ôi chúa ơi, nàng đang mơ sao? Đóng đồ này có thể chống đỡ qua một đợt phản động của quân nhân.

Misha đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vẻ lơ mờ chột biến mất, nàng nhanh chóng chạy về căn phòng đầu tiên, nam nhân tóc đen kia!

Ngô Chí loạng choạng bò ra khỏi những mảnh thủy tinh vỡ, hấn tựa lên tường, tâm tình phức tạp khó có thể dùng lời diễn tả được. Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình đến nhói cả da, Ngô Chí ngẩng đầu, nhìn đến trang phục kỳ quái của nữ nhân đang đứng ở cửa, cho dù cách một lớp kính, cũng có thể cảm nhận được sự phòng bị của nàng.

“Nhĩ hảo.” Misha cẩn thận bắt chuyện, tay phải đút túi:” Tôi là Misha. Crick, lính đánh thuê cấp A.”

Ngô Chí trầm mặc nhìn Misha, thực không có biện pháp để tươi cười: “.....Tôi là Ngô Chí.”

“Ngô tiên sinh, ” Misha trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Xin hỏi tất cả đồ trong này đều là của anh sao?”

“..... Coi như thế đi.”

Nữ nhân áo đỏ trực tiếp dùng hành động để tỏ vẻ không tin của nàng, nàng có ý riêng liếc qua chân trái không trọn vẹn của Ngô Chí.

“..... Máy thứ đồ này các người muốn lấy bao nhiêu thì tùy.” Ngô Chí coi như không để ý đến ánh mắt hoài nghi của Misha, hấn chống gậy đứng lên:” Đòi lại tôi chỉ muốn hỏi một vài chuyện.”

Misha làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Nói cho tôi biết, bên ngoài..... Như thế nào rồi.” Ngô Chí không nhìn đến vẻ mặt Misha hơi kinh ngạc, hấn bình tĩnh mà trần thuật: “Tôi vẫn đợi ở chỗ này, từ ngày hôm đó.”

Misha lần này là triệt để ngay ngẩn cả người, ánh mắt của Ngô Chí khó có thể dùng lời diễn tả được. Nữ nhân áo đỏ không có cự tuyệt, nằng đờn giản nói qua loa một lần, Ngô Chí giờ đã biết, thế giới này hiện giờ không còn quốc gia nào cả, không có thành thị, chỉ còn một đám người sống sót ý mạnh hiệp yếu dựng lên chế độ quân phiệt; hẳn đã biết, giữa lúc tận thế này, vì thành phố bị phá hủy kéo theo nhân viên khoa học kỹ thuật chết cùng, nên khoa học kỹ thuật của toàn nhân loại đã thụt lùi 100 năm, thế nhưng ngành y học sụp đổ suốt một thế kỷ — hiện tại trên thế giới những thế lực lớn kêu gọi các bác sĩ liên hợp tổ chức, những nhà nghiên cứu khoa học còn sống điên cuồng lao vào nghiên cứu bệnh độc, bọn họ nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh: con người không cần lo lắng về việc mình bị lây nhiễm nữa; Bọn họ tăng cường phát triển bào chế thuốc ——, nhân loại có người bị lây nhiễm đôi đầu với tư bản; hẳn còn biết, cuối thời người bị hại lúc này đứng đối diện với những người sống sót, đám kia so với lúc trước có khuynh hướng tiến hóa khủng bố hơn, khiến người ta cảm thấy bất an chính là, người bị nhiễm bệnh giai đoạn đầu là cả người thối rữa, càng về sau chúng nó tiến hóa càng mạnh lên, càng giống con người, chuyện này quả thật rất đáng mĩa mai, chế nhạo “chân thực” đã quay về bản chất thật của mình.

“.....Thành phố Cam Tuyền là một tòa ‘ phế tích ’ nguy hiểm cấp A (PS: lúc tận thế, những thành phố bỏ hoang là bị những người nhiễm bệnh chiếm lĩnh, tuy nguy hiểm nhưng cũng còn rất nhiều đồ đạc của cải, lính đánh thuê phải đi trước đến phế tích để thăm dò vật tư chiến lược hoặc là bắt giữ biến dị thể.) , không ai biết tình hình thực tế trong thành phố, bởi vì từ đó đến giờ chưa có ai vào thành phố Cam Tuyền này mà sống sót trở ra — thành phố này rất kỳ quái, những thành phố khác có lác đác một vài người biến dị đều là do người ngoài tiến vào mà từ từ tăng lên, vừa lúc tôi cùng Hadron xông tới lại phát hiện, tất cả những người biến dị ở thành phố này đều tập trung ở ngoại biên, mà chính giữa lại có một khu vực trống không.....?”

Misha giọng nói thực khôn khéo mà trần thuật:” Tôi thật lâu không được nhìn thấy địa phương nào được bảo vệ trọn vẹn như thế, khu vực này hoàn toàn mới! Thứ duy nhất bị tổn hại là bốn tầng dưới của khách sạn này đi..... Tất cả những thứ này đều là các người làm? Các người làm như nào mà vào được, sống giữa trung tâm thành phố này?” Dem tất cả lũ người biến dị kia xua đuổi ra khỏi thành phố, sức mạnh này quá mức đáng sợ a.

Ngô Chí cố tình không chú ý đến câu “Các người” mang hàm ý khác của Misha, hẳn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười cười nói:” Vì phòng lũ người biến dị kia xâm lấn, nên mới phá hủy bốn tầng dưới.”

Biểu tình trên mặt Misha làm Ngô Chí á khẩu, bộ dáng nữ nhân lúc này nhìn hẳn như nhìn mấy người thiếu năng.

“Ngô Chí Ngô Chí, anh thật đúng là ‘Vô tri ’ a.....” Misha trề môi, giọng điệu thuận tụy là cảm khái, tuy rằng không có sự châm biếm trong đó, nhưng cũng đủ khiến Ngô Chí bực bội đứng lên. Nữ nhân áo đỏ nhìn Ngô Chí, lại bình thản bất quá kể rõ mọi chuyện:” Đừng nói đến lũ người biến dị cấp A, chỉ cấp C thôi cũng có năng lực nhảy và leo lên đây, càng không cần phải nói năng lực leo trèo của cái lũ đó đang ngày càng tiến hóa.”

Ngô Chí sững người.

Nếu phá hủy bốn tầng dưới không phải là vì phong tỏa ngăn cản người biến dị tiến vào, như vậy đến tột cùng là vì cái gì?

Đáp án không phải rất rõ ràng sao —— bị khóa lại không phải lũ biến dị ngoài kia, mà là người bên trong khách sạn này.

Thì ra tháp cao chưa bao giờ là thứ công cụ cản trở mù phù thủy, mà chính là xiềng xích trói buộc công chúa.

Diệp Thanh Linh nói: “Ngô Chí, ở nơi này, chúng nó vào không được.”

Misha nói: “Nơi này căn bản không thể ngăn cản được chúng nó!”

Diệp Thanh Linh nói: “Ngô Chí, cậu muốn cái gì, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu.”

Misha nói: “Đây là thiên đường! Những vật dụng ở đây có thể làm người khác điên cuồng!”

Ngô Chí từ trước đến giờ mới sâu sắc cảm nhận được, hẳn bị Diệp Thanh Linh quyến rũ là thật.

Misha không mở miệng, nàng bất động thanh sắc quan sát sắc mặt tái nhợt của Ngô Chí, tìm tòi nghiên cứu, lời nói khi nãy của nàng khiến nam nhân trước mắt thay đổi sắc mặt.

“Mấy người.....” Ngô Chí mở miệng, thanh âm có chút run rẩy cùng yếu ớt: “Rất mạnh sao?”

“Anh nói xem?” Misha quyến rũ nở nụ cười.

Đại hán áo đen kia cường hóa về thể chất, mà nữ nhân áo đỏ còn lại là cường hóa về độ nhạy bén của năm giác quan —— Misha phức tạp tìm tòi, Hadron phụ trách về khoản đập phá. Loại tổ hợp quái dị này khó mà nói rõ được, bọn họ ít nhất còn sống bắt được vài tên lính đánh thuê cấp A để xác thực.

“Có chắc là ra khỏi đây được không?”

“..... Ai biết được.” Misha không chắc chắn, lúc bọn họ xông tới thật sự là có chút dựa vào vận khí, lần sau khó có thể nói được bọn họ có chết nửa đường hay không.

“Tôi có thể nói tất cả mọi việc cho cô.” Về mặt Ngô Chí rất bình tĩnh, bình tĩnh có chút trống rỗng:” Yêu cầu duy nhất của tôi là, đưa tôi ra khỏi đây.”

“Tôi sẽ nói cho cô thành phố Cam Tuyền này tồn tại dị thường như thế nào, nơi này cái gì cũng có, nhưng thứ quan trọng nhất không có là chiến lược tài nguyên (súng đạn, áo giáp) phải không? Tôi biết những thứ đó ở đâu, tôi có thể dẫn đường cho các người, đổi lại tôi chỉ muốn các người đưa tôi đi khỏi đây.”

Ngô Chí nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trước mắt là một khoảng không thuần khiết.

“Tôi phải rời khỏi đây.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: thôi này một chương quá độ, thế giới quan chiếm phần lớn = =0 xèo xèo cùng học rất cục ý thức được hẳn bị nuôi nhốt, chuyện thật ngang ~

Tin tưởng ta, xèo xèo tuyệt đối không phải bị coi thường.

Xèo xèo người cứ việc trốn, Diệp Tử tìm tới tới nói, rất khùng bỏ yêu ~

:::Chương 10:::

“Misha người bệnh vực cái tên phé vật cứ léo nha léo nhéo kia làm thí! Không phải là coi trọng khuôn mặt trắng nhỏ kia đi — thao! Mặt lão tử cuối tuần trước dùng cái đồ cao cấp kia so với da tên tiểu bạch kiếm này. Còn tốt hơn.....”

“Câm miệng, Hadron!” Misha hạ giọng, từ lúc vào cái thành phố này sắc mặt của nàng đã không dễ chịu gì, giờ gắt gao nhú mào:” Người sinh vật đơn bào chết tiệt ngu ngốc này, đến bây giờ còn không phát hiện ra có cái gì không đúng?!”

Misha hít một hơi thật sâu, nàng biết người đồng đội của mình mặc dù thể lực đối kháng mọi chuyện đều rất tốt, nhưng còn về cái đầu thì thật sự là..... Cho nên nàng không thể không bắt mẫn hướng Hadron giải thích: “Cuộc nói chuyện vừa nãy cái tên kia không có nói dối! Người biết rõ năng lực của ta, ta có thể dựa vào nhịp tim đập, cùng vị đạo để nhận biết đối phương có nói dối hay không, trừ bỏ đoạn cuối kia hẳn có chút chột dạ, còn lại đều là nói thật!”

Misha thở hồn hển một hơi, nói tiếp:”Chúng ta rất may mắn mới có thể vào được đây, cái lũ biến dị kia rõ ràng bốn cột chúng ta như mèo vờn chuột! Nhưng khi chúng nó đuổi đến gần đây lại trở nên bộp chộp bất an, như chó điên đuổi tới. Ta thử phân tích qua, rồi không thể không rút ra được một cái sự thực đáng sợ: chúng nó đang sợ hãi! Sợ hãi nơi này! Nguyên nhân vì cái gì? Ta từng cân nhắc, nơi này có những đồ đặc khiến kẻ khác điên cuồng, ta cũng chỉ đưa ra một giả thiết: Đây là địa bàn của một nhóm người, nhóm người kia có năng lực khiến lũ biến dị kia kinh sợ!” Nữ nhân cuối cùng từ trong mắt gã đại hán áo đen nhìn ra một chút kinh ngạc cùng kinh hoảng, điều này làm nàng thấy vừa lòng:”Kết luận của ta là, khách sạn này là một cứ điểm mạnh — hẳn là cảm tạ may mắn của chúng ta, tuy là không biết nguyên nhân gì khiến chủ lực của nhóm này đều ly khai, chỉ để

lại người đàn ông kia. Người đàn ông kia có lẽ từng là một thành viên trong đó, nhưng ta lại thấy hắn như tù nhân vậy.”

Không có cảm giác thông thường, không có u buồn mà sinh tồn, không có bóng dáng của người khuyết tật, con người tên “Ngô Chí” kia vô tri, cứ như thể ung dung tự tại sống tiếp, hay có lẽ nên nói là — bị nuôi nhốt?

“Thế để làm chi mà không một phát giết luôn —”

“Đầu của người giờ nhồi toàn thịt bắp à!?” Misha chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ lên đầu Hadron:”Hắn rất quan trọng — ít nhất đối với nhóm người kia mà nói, sự tồn tại của hắn khá quan trọng: Người xem, bọn họ không có giết chết hắn, cũng không có tra tấn hắn, mà lúc đi khỏi lại yên tâm mà để hắn lại đây, đem đến cho hắn những loại hương thụ xa hoa nhất — tất cả đồ dùng hắn đều được mở ra miễn phí..... Được rồi, ta đổi một từ để hình dung hắn, hắn giống như là một con ‘ sủng vật ’, bị nuôi nhốt ở nơi này!”

Hadron sờ sờ đầu, không lên tiếng, đối với con thịnh nộ của Misha hắn đã quen.

“Nghe này, Hadron.” Misha áp chế lửa giận, nghiêm túc nói: “Một nhóm người có thể xua đuổi được lũ biến dị cấp A, chúng ta không thể dây vào, chúng ta chỉ có thể đi tìm cầu hợp tác, người đàn ông kia chính là một cơ hội, chúng ta chẳng những không thể giết hắn, mà còn phải hống hạo hắn!”

Hadron không nói gì, một chút cũng không cho là đúng, gã luôn luôn khinh thường kẻ yếu — những kẻ yếu ớt kia ngoài làm protetin ra còn có cái móc gì để sử dụng? Dù thế nhưng Hadron vẫn nghe lời Misha, cho nên hắn cứ cầm bình rượu không lên tiếng, cam chịu Misha dận dò.

Misha đột nhiên ngừng nói, nàng nhìn về phía cửa, qua một lúc, Ngô Chí khập khiễng xuất hiện ở nơi nào.

“Đồ vật này nọ tôi đã chuẩn bị tốt, khi nào thì xuất phát?” Ngô Chí hỏi.

Misha lộ ra nụ cười mê người, tuy rằng khẩu trang che khuất hơn phân nửa, thanh âm dịu dàng êm ái của nàng có chút ý vị làm nũng.

“Khanh khách, Ngô tiên sinh không cần gấp gáp, tôi cùng Hadron khổ sở lắm mới đến đây được, ít nhất phải cho chúng tôi phục hồi một chút chứ?”

“..... Thật có lỗi, tôi hơi nóng vội.”

Năm giác quan đã từng cường hóa có thể rất rõ ràng nắm được vẻ run rẩy của Ngô Chí, Misha không thể giải thích vẻ run rẩy kia có bao nhiêu tâm tình phức tạp: Không hề an ổn, có lo lắng, có sợ hãi, có chờ mong, có hung phấn, còn có một loại bi ai trầm không thấy đáy.

Không để ý đến ánh mắt dò xét của Misha, Ngô Chí có chút lo âu nhìn xung quanh bên ngoài: “Sáng sớm ngày mai xuất phát?”

Nhóm người kia chắc tầm tối mai trở về chứ? Misha đoán, mặt không đổi sắc cười duyên: “Nga, tốt.”

Được sự cam đoan của Misha, Ngô Chí thoáng nhẹ nhàng thở ra, hấn cầm gậy xoay một vòng, vừa định rời đi. Misha lại gọi.

“Ngô tiên sinh, xin hỏi anh có khẩu trang mới không? Loại bình thường là được.”

“Có, để tôi đi lấy.” Ngô Chí nhìn nhìn mặt Misha, chung quy không nhìn được, hỏi: “Cô vì cái gì cần đeo khẩu trang?”

Nữ nhân ngăn người, sau đó nở nụ cười quyến rũ.

“Ngô tiên sinh, anh phải biết năm giác quan của tôi rất nhạy đi — thính giác, thị giác, vị giác, khứu giác, xúc giác. Năm giác quan này dù rất có ích trong việc điều tra, nhưng đôi lúc quá linh mẫn cũng không được, sẽ làm tôi có một số thể nghiệm không tốt, ví dụ như.....Bây giờ.”

Misha lấy tay bịt mũi, không hề che giấu chút nào sự khổ sở cùng bất đắc dĩ của nàng của nàng, còn có một tia sợ hãi.

“Nơi này có mùi làm tôi khó chịu, hay nói trắng ra là làm cho tôi thấy sợ hãi –”

“Mùi gì?”

“.....Mùi xác chết.”

Hadron lang thôn hồ yết(*) xử lý đồng thức ăn trên bàn, Misha thoát nhìn nhỏ xinh tốc độ ăn cư nhiên cũng không phân trên dưới. Ngô Chí rất rõ ràng thức ăn trên bàn có bao nhiêu mỹ vị, đó là Diệp Thanh Linh trước khi rời đi đã làm tốt để trong tủ lạnh, tay nghề làm bếp đẳng cấp cho dù có để trong tủ lạnh, vị ngon cũng không mất đi chút nào, hai vị “Khách nhân” trước mắt ăn như muốn nuốt luôn lưỡi vào bụng.

“Thao! Thoải mái quá!” Hadron thỏa mãn liếm chén đĩa, đĩa một mảng bóng loáng: “Mẹ nó quá hương thụ!”

“Chúng ta có thể xuất phát chứ?” Ngô Chí không nói một lời mà nhìn bọn họ rửa xong tất cả thức ăn trên bàn, có chút lo âu trông ra cửa sổ.

“Khanh khách, Ngô tiên sinh, chúng ta.....” Misha vừa định khéo léo từ chối, xảo diệu kéo dài thời gian chờ nhóm người kia trở về, một khắc tiếp theo, sắc mặt nữ nhân đột nhiên biến đổi.

Ngũ giác linh mẫn như bị kim châm, chúng nó gào lên, hoảng hốt nhắc nhở — có nhân vật khủng bố đang tới gần nơi này!

“Hadron — hướng 4 giờ — mau —!!!”

Misha rít lên, Hadron hợp tác với nàng nhiều năm như vậy, hoàn toàn hiểu được ý của nàng. Ngô Chí trợn mắt lên nhìn thấy Misha thật nhanh kè sát bên phải lưng Hadron, Hadron thân thể cao lớn hoàn toàn che kín Misha thân hình nhỏ nhắn. Hadron hướng về phía 4 giờ oanh một quyền vào tường, sức mạnh khổng lồ đánh xuyên qua vách tường, tường sụp đổ ra một lỗ hổng thật lớn, ánh mặt trời theo lỗ hổng chiếu thẳng vào.

Hadron nhanh chóng mang Misha chạy đến lỗ hổng, Ngô Chí lập tức ý thức được bọn họ muốn làm gì, hấn hốt hoảng đuổi theo, một khắc lúc hấn nhảy xuống không kịp suy nghĩ gì nhiều, nhào tới bám vào vai trái đại hán áo đen —

Gió vù vù bên tai, mắt Ngô Chí bị gió tạt vào đau nhức vô cùng, nhưng hấn không hề muốn nhắm mắt, mở to hai mắt liếc chết cảm thụ, làn gió của thế giới bên ngoài.

Oanh —

Lúc rơi xuống trong nháy mắt đó Hadron đánh xuống một quyền, sức mạnh kinh khủng kia làm giảm sức nặng phía dưới. Gã dường như không

có đê ý trên lưng có thêm sức nặng một người, mà là theo lời Misha nói liều mạng chạy tới hướng 4 giờ. Misha liếc một cái cũng tự chia xẻ nửa chỗ cho Ngô Chí, cũng không nói thêm gì.

Ngô Chí khó khăn ổn định vị trí của chính mình, vừa mới rơi xuống đất vẫn là chân động đến hấn, yết hầu dâng lên một cỗ tinh ngọt. Hadron chạy nhanh sinh ra gió mạnh hung hăng đánh vào người hấn, Ngô Chí chỉ có thể bám chặt vai trái đại hấn, mở to hai mắt nhìn đường phố xung quanh nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, miễn cưỡng chớp mắt một cái.

Cái cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ này, khu phố náo nhiệt sầm uất ngày xưa giờ chỉ còn một mảnh trống trải bụi bặm, Ngô Chí nhìn hết thấy mọi thứ, như cách xa một đời.

Chạy được một đoạn, đường phố tĩnh lặng như là bị đánh thức, trong góc tối truyền đến một trận ồn ào, có bóng đen tất tất tác tác. Hadron chửi một tiếng, đột nhiên đang chạy nhanh bỗng phanh lại, vừa lúc tránh được mảnh kim thép bắn vào sàn bê tông.

Bầu không khí cũng vì đó mà âm ì, ánh mặt trời như là cách một lớp kính hút ẩm rơi xuống, không có chút độ ấm nào. Ngô Chí như tiến vào một giấc mơ quái dị hoang đường, những diện mạo khác nhau đêm không xuể của lũ quái vật theo hai bên đường phố tuôn ra, chúng nó gào thét, rít lên bỏ nhào tới. Ngô Chí trơ mắt mà nhìn một con quái vật tron nhẵn giống cá bị Hadron oanh thành từng mảnh nhỏ, ruột bắn tung tóe dính một chút lên mặt Ngô Chí, Ngô Chí thậm chí còn thấy nó đang ngọ ngụ!

Hadron dùng thân thể mở đường, Misha ghé vào lưng gã, rút ra một khẩu súng lục bắn tia loại nhỏ. Ngô Chí chỉ có thể bấu chặt vào quần áo Hadron để không bị quăng đi, hấn lúc này vô cùng sâu sắc ý thức được, hấn là một phé vật vô năng —— được rồi, hấn có lẽ là một lá chắn bằng thịt đi, Hadron chỉ tập trung công kích phía trước cùng phía sau bên trái, còn phía

sau bên phải, ngoại trừ trí mạng, còn lại đều làm ngơ, Ngô Chí biết lưng hắn đều thối rữa hết rồi.

Ngô Chí bắt đầu cảm thấy hô hấp trở nên nóng hầm hập, ý thức cũng dần hỗn độn, cái cảm giác ngứa ngáy sau lưng lan ra. Hắn muốn cười, trong đợt hỗn loạn này, hắn nghe được rất rõ ràng, tiếng hạt đậu nổ —— trên lưng hắn mụn nước lan tràn bắt đầu hư thối vỡ tan.

—— cứ như vậy biến thành xác thối cấp thấp nhất đi, biến mất trước mắt người nọ?

“Anh ——!?” Misha bên cạnh chú ý tới tình hình của Ngô Chí, hoảng hốt trừng lớn hai mắt:”Anh không tiêm vắc-xin phòng bệnh hả!?”

“Thao. Mẹ ngươi!” Hadron gầm lên, một tay kéo Ngô Chí trên lưng xuống, giống như con chuột bị nhúm trong tay gã.” Mẹ ngươi bức phế vật này lăn xuống khỏi người lão tử!”

Ngô Chí đau đớn chộp vào khoảng không, giữa mảnh hỗn loạn tung bừng này, hắn lại muốn cười.

Ha, thế là hết?..... Đây là sự lựa chọn của hắn, hắn không hề hối hận.

Gã đại hán giơ Ngô Chí lên, một con quái vật cụt đầu, cả cổ có cái vòng tròn hình răng cưa đang mở bỏ nhào tới, Hadron không chút do dự mà di động cánh tay, người trong tay được coi là khiên thịt để ngăn cản con quái vật kia. Ánh mắt lạnh băng phản chiếu hình thể con quái vật đang nhào tới, hắn sẽ lợi dụng lúc con quái vật xé xác người trong tay này, mà vặn gãy người nó.

Không gian thời gian nhiễm thành hai màu đen trắng, không ngừng lan rộng. Tất cả những thanh âm kéo dài đều bị không gian cùng đè ép, Misha

chỉ cảm thấy mơ hồ bị ù tai, trước mắt một mảnh bông tuyết, thái dương co rút đau đớn làm nàng muốn xỉu.

“..... A, a a a a ——!”

Hadron đứng ngây ra trong nháy mắt, sau đó ôm cánh tay phải bị chặt đứt của mình kêu la thảm thiết. Misha thống khổ mở mắt ra, lũ biến dị đồng không đếm xuể vừa kéo ra kia giờ như ảo giác biến mất không còn tăm hơi, cả ngã tư đường lặng như tờ, nhu thuận vô cùng. Tầm mắt dừng ở trên hai con người, một người đứng là Ngô Chí đang ngồi dưới đất thở dốc, còn người kia có phải.....

Misha bịt mắt kêu thảm thiết, máu theo khước mắt chảy xuống —— người có thể tưởng tượng cái cảm giác đau đớn khi đến gần mặt trời rồi nhìn thẳng, vĩ đại, năng lượng kinh khủng sẽ làm một người ở giây tiếp theo mù đi, mùi nồng nặc kia, đáng sợ tưởng chừng làm cho Misha phát điên.

Ngô Chí mệt mỏi nâng mắt, nhìn lên phía trên. Cảnh tượng quen thuộc như thế, quen thuộc đến nực cười. Ngô Chí phức tạp nhìn người phía trên, xa xôi trong trí nhớ vẻ mặt này vẫn không có gì thay đổi.

“..... hi.”

Người đứng trước mặt Ngô Chí ngồi xổm xuống, lấy tay nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên mặt Ngô Chí, tỉ mỉ. Con người dưới lớp kính một mảng đỏ rực, gương mặt tinh xảo xinh đẹp của người nọ gợi lên chút cười, ma mị giống như hoa bỉ ngạn(**) sinh trưởng trên nền xương trắng, tản ra mùi vị lạnh lẽo chỉ người chết mới có.

“Ngô Chí, tôi đến đây.”

=====

(*) Lang thôn hồ yết: Ăn như hồ đói ^^

(**) Hoa bỉ ngạn: Một loại hoa tượng trưng cho vẻ đẹp của cái chết.

:::Chương 11:::

Tác giả có lời muốn nói: khụ, chương này khẩu vị rất nặng, không chấp nhận có thể thận nhập.

Trên đời này kinh khủng nhất có lẽ là dầu bôi trơn tề đi đi đi ==

Vốn là định để Diệp Tử dùng bạo lực, nhưng là Diệp Tử vẫn không nỡ bỏ để xèo xèo chịu khổ đúng không ~ Diệp Tử ~ cái này gọi là sự tra tấn “dịu dàng” =- =

Ngô Chí đang run rẩy không ngừng, đó là vì thân thể theo bản năng đang kêu gào sợ hãi. Người trước mắt vẫn mặc áo somi quần đen đơn giản, dương quang yếu ớt bị tầng mây che khuất theo không trung chiếu xuống, trên thân thể người nọ diêu ra một quầng sáng nhẹ, xinh đẹp thuần túy tựa như thiên sứ hạ phàm. Tóc đen đến một chút sáng bóng cũng không có, con ngươi đen sẫm sau cặp kính mỏng luôn luôn có hồng quang xẹt qua, khuôn mặt người nọ rõ ràng trắng như tuyết nhưng trước sau như một lạnh lùng mà đậm đặc, làm cho Ngô Chí cảm thấy tuyệt vọng đến nghẹt thở, các tế bào trên dưới đang kêu gào ầm ĩ mau chạy khi thấy được mùi chết chóc.

Không gian như bị trói buộc, không khí bốn phía đều dồn nén về đây, tiếng động mạnh mẽ đến ù cả hai tai làm Ngô Chí khó chịu muốn nôn mửa. Ngô Chí gắt gao cắn môi, tơ máu theo khóe miệng chảy xuống. Hai tay Diệp Thanh Linh đang xoa má Ngô Chí dừng lại, hấn lại gần, từng chút từng chút liếm láp tơ máu kia, cho đến khi môi Ngô Chí bị hôn không còn chút huyết sắc — cái hành động đó không phải hôn, mà là xâm chiếm, là

phát tiết, đầu lưỡi người kia mang theo xúc cảm hủy diệt cùng lúc cuốn vào miệng Ngô Chí. Diệp Thanh Linh trầm mặc, lạnh như băng mà biểu đạt ra sự phẫn nộ của hẳn.

Diệp Thanh Linh cuốn lấy đầu lưỡi Ngô Chí, dã man mà đem đầu lưỡi Ngô Chí kéo vào trong miệng mình mà cắn xé, Ngô Chí “Ô ô” giãy giụa, hai người dây dưa cắn xé bị té trên mặt đất. Miệng vết thương phía sau lưng bị đè ép vỡ ra làm Ngô Chí đau đớn đến hai mắt tối sầm lại, tứ chi vô lực xụi lơ. Miệng vết thương ma xát trên nền xi măng đau đớn, đầu lưỡi nhúc nhồi, thêm cả cảm giác khó thở, khiến Ngô Chí thống khổ suýt ngất đi.

Trước khi sắp ngạt thở người cứu Ngô Chí là Hadron giờ đã chết. Khi hẳn rút cục cũng được buông ra, trong tầm mắt mờ lung là gò má đang nghiêng của Diệp Thanh Linh. Ngô Chí theo tầm mắt Diệp Thanh Linh nhìn về phía bên phải, Diệp Thanh Linh vươn cánh tay phải, những đốt ngón tay thẳng tắp kéo dài ra chẳng biết từ lúc nào đã mò đến đầu Hadron mà cắm vào — dễ dàng nhanh gọn giống như cắm vào cà chua. Hadron chết không nhắm mắt mà hai mắt lại gắt gao trợn nhìn phía trên, dường như lúc sắp chết gã vẫn không biết ngón tay Diệp Thanh Linh như thế nào mà cắm vào được mi tâm, xuyên qua hộp sọ của gã.

Diệp Thanh Linh không hề có sát ý, cũng không biểu lộ cái gì, phong khinh vân đạm(*) như chỉ bóp chết một con kiến, đồng tử dưới lớp kính đỏ đến mức như có thể chảy ra máu. Ngô Chí cứ như vậy mà trơ mắt mà nhìn những ngón tay phải Diệp Thanh Linh một trận rung động, các đốt ngón tay cong một chút — đầu Hadron bị hẳn khoét ra một cái lỗ thật lớn, màu trắng của óc lẫn màu đỏ của máu giống nước dưa hấu tràn ra rồi chảy xuống thực mặc cười.

Ngô Chí chấn kinh đến ngay cả nôn mửa đều quên, toàn thân như bị hoại tử mất hết khả năng biểu đạt, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn

trước mắt người liếm ngón tay chính mình, chất lỏng màu trắng, đỏ nhuộm
đẫm ngón tay —

Chưa từng chú ý đến sao —

Hắn rất mạnh mẽ —

Dung mạo ngày càng xinh đẹp —

Misha nói: nơi này có..... mùi người chết.

Chú ý tới đi, chú ý từ lâu rồi chứ? “Diệp Thanh Linh” đứng trước mắt
đang liếm óc, như thế nào mà sống sót được.

Diệp Thanh Linh quay mặt lại, khuôn mặt tuyết trắng không có một tia
biểu tình, con ngươi màu đỏ lại hừng khởi sáng lên như dã thú.

Nhanh, chạy mau — chạy mau a —

Ngô Chí căn bản không có cơ hội chạy trốn, vừa mới chuẩn bị. Diệp
Thanh Linh chỉ một bàn tay liền ngăn được tất cả sự phản kháng của hắn, tê
một tiếng, quần Ngô Chí thành vãi vụn.

“Không –!!!”

Ngón tay trắng treo đâm vào trong cơ thể hắn man mát, Ngô Chí cưỡng
ép chính mình không được mất ý thức, cái thứ trên ngón tay trắng treo của
Diệp Thanh Linh đến tột cùng là cái gì.

“Cút ngay a — quái vật!”

Ngón tay trong cơ thể hấn khựng lại, bị Diệp Thanh Linh đề lên, thành bóng râm che khuất hết ánh nắng mặt trời, bóng râm che mờ nét mặt của hắn.

“Ngô Chí, tôi thích cậu.”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, trước sau như một vẫn thuần túy như vậy, lại không biết có đôi khi, thuần túy cũng là một loại tàn khốc.

“Cho dù cả thế giới này là kẻ thù của tôi, tôi vẫn thích cậu. Dù có phải trao đi linh hồn, thân thể này, chỉ cần có thể đấu tranh đưa cậu vào trong tầm mắt, vô luận tôi có trở thành dạng quái vật gì, tôi sẽ còn tìm tới cậu.”

Đó — như một lời nguyên rủa.

“Ngô Chí, đừng rời bỏ tôi.”

Ngô Chí ngẩng đầu, trong con ngươi người trước mặt kia hắn thấy một màu đỏ sậm, trong suốt sâu không thấy đáy, bi thương lẫn giận dữ, bi thương lo sợ bất an giống như bị thế giới vứt bỏ. Ngô Chí không thể dời đi ánh mắt, trong lồng ngực truyền đến một trận rầu rĩ cùng bết tắc.

Ngón tay khếch trương đầu vào đáy, ôn nhu, triền miên, dù gặp phải tình huống này, Diệp Thanh Linh vẫn luôn mang theo một loại tàn khốc ôn nhu. Ngô Chí cắn răng bắt đầu thở dốc, thân thể hấn như trước hết sức quen thuộc mọi thứ của Diệp Thanh Linh, đến nỗi còn phi thường hoan nghênh đối phương đến. Diệp Thanh Linh dùng đầu ngón tay đùa bỡn hắn — ngoài đùa bỡn ra Ngô Chí căn bản là không có động từ khác để hình dung hành động của Diệp Thanh Linh. Hung khí lúc này còn có thể phá vỡ sợ người giờ này lại mềm mại không xương, móng tay cào lên vách nội bích mềm mại, từng chút từng chút, theo thứ tự chậm chậm tách ra, vòng xung quanh đâm sâu vào trong nội bích yếu ớt mịn màng rồi lại tiếp tục rút ra. Phía sau

thực tủy biết vị(**). Hậu huyết bị ma xát đến yếu ớt run rẩy, Ngô Chí sốt ruột nhú mào, vô lực đạp chân, sau đó run run rẩy rẩy leo lên người Diệp Thanh Linh, gần như sắp khóc. Tên kia đùa bỡn khiến hắn vô cùng kích thích, nhưng lại không cho hắn lên đỉnh. Nội bích mềm mại bị căng ra, bên trong trống trải không khí lùa vào làm Ngô Chí khó chịu muốn chết.

“Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ a.....!”

Diệp Thanh Linh tìm kẹp Ngô Chí đang lo lắng lắc đầu, một lần nữa cường hôn Ngô Chí, dùng đầu lưỡi đem chất lỏng trắng mịn trong cổ họng hắn xoa lên nội bích, chờ đến khi Ngô Chí ý thức được, miệng của hắn đã tràn đầy mùi rỉ sắt tanh đắng — là mùi của sự chết chóc điên cuồng. Không biết có phải bệnh độc đã đem đầu óc của hắn đục rỗng rồi không, Ngô Chí hoảng hốt nghĩ, hắn thực sự điên rồi, hắn thế nhưng đối với chất lỏng đặc sệt kia không còn thấy xa lạ rồi!

“..... A a a.....!”

Ngô Chí thảm thiết kêu lên, hắn bị Diệp Thanh Linh trực tiếp lật người qua một bên, lúc trở mình trong nháy mắt người nọ đã rút ngón tay ra xông tới, sau đó giống như sắp chết điên cuồng mà luật động. Ngô Chí gắt gao bám sàn nhà, móng tay rạn nứt vẽ ra vết máu lên sàn, Diệp Thanh Linh nằm úp sấp trên lưng hắn, gặm nhấm cái lưng thối rữa.

Diệp Thanh Linh khinh nhờn hắn —— Ngô Chí mơ mơ hồ hồ nghĩ, hắn phải kéo hắn xuống vực thẳm của sự chết chóc điên cuồng đó, lãnh hương trên người Diệp Thanh Linh vây quanh bọn họ, lạnh băng như xác chết. Ban ngày ban mặt, bọn họ xích lữa. Trần trụi, như hai con cá mập ngoài biển sâu, cắn xé, dầy dưa, liên tục giao cấu. Lúc giao cấu đều mang theo mùi máu tanh. Nữ nhân bị mù đem chính mình co lại thành một đoàn, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình, liệu mạng thuyết phục chính mình không được nghe không được chú ý tới màn giao cấu đẫm máu tanh tươi kia.

Đây là một màn giao cầu. Một con ác thú, một hồi hủy hoại, một hồi trừng trị.

“Diệp Thanh Linh..... Người này..... Quái vật đáng chết.....!”

Tiếng thịt thối bị cắn xé xuống ở trong không khí vang lên hết sức rõ rệt. Không có âm yếm, không có hôn mê, chỉ có sáp nhập cùng cắn xé, kịch liệt, dã man, tàn nhẫn. Cảm giác đau đớn như dòng điện lan đến toàn thân, toàn thân Ngô Chí hư thoát nằm sấp trên nền xi măng, Diệp Thanh Linh ra vào thân thể hắn như sấp chết đến nơi. Ngô Chí muốn cười, hẳn quả nhiên là điên rồi, thần kinh cũng bị nhiễm bệnh độc đến hỗn loạn rồi, thế nhưng tại trận mưu sát bằng tình dục này. Ân ái đạt được khoái cảm. Thịt thối trên lưng bị cắn đi chỉ làm cho hắn cảm thấy một hồi cắn xé này thực thoải mái, đau đớn đã biến thành thứ kích dục tốt nhất, dững đạo bị ma xát mạnh mẽ sức nóng tưởng chừng muốn tan chảy, tất cả những thứ này hết thảy quả thực như là hít thuốc phiện làm cho người ta nghiện.

“Mẹ nó..... Vì cái gì người..... Người nếu như quái vật a.....” Ngô Chí ngẩng đầu lên, khóe mắt ướt át như là sẽ rơi lệ ở giây tiếp theo: “Vì cái gì..... Cô tình..... Cô tình..... Nếu như người đâu.....”

Đầu lưỡi Diệp Thanh Linh quét qua da thịt mở ra trên lưng Ngô Chí, đôi môi đậm màu kia bị máu nhuộm một tầng son đỏ đẹp đẽ.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí.....”

“Tôi thích cậu, chúng ta là một.....”

“Đừng rời bỏ tôi.....”

..... Đùng nghĩ đùng để ý đùng động nhiều như vậy —— hiện tại đầu óc của hắn cũng bị nhiễm bệnh độc đúng không, cho nên cái gì cũng đùng tự đi hỏi là được rồi?

Lời nói Diệp Thanh Linh phập phồng mê hoặc bên tai, bị nhiễm bệnh làm nơi đó ngứa ngáy, Ngô Chí khom lưng, đem thân mình gắt gao dán lên Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh liều mạng luật động, cánh mông tự giác phối hợp đong đưa theo động tác của Diệp Thanh Linh. Đau đớn, chảy máu, xé rách, đâm mạnh, đau đớn thể xác đúng là thứ mà hắn cần. Cảm giác chỉ có như vậy, cái cảm giác ngứa vô biên vô tận cùng lửa nóng mới có thể rút đi một ít. Thứ ám áp của Diệp Thanh Linh tràn đầy trong cơ thể Ngô Chí, Ngô Chí cũng không biết bắn ra bao nhiêu lần, phía sau co rút, thực không biết xấu hổ mà đem Diệp Thanh Linh quấn trong cơ thể mình.

Ha..... Điên rồi, hắn điên rồi sao? Một bên thôi rửa một bên còn đang làm. Yêu.

Diệp Thanh Linh đè trên người Ngô Chí hô hấp nặng nề, dùng sức đem đục vọng vĩnh viễn không thỏa mãn chôn vào nơi ám áp chặt chẽ kia. Bọn họ giống như hai con cá bị ném lên mặt đất, trước khi chết điên cuồng tuyệt vọng liều chết quân quýt.

Điên rồi, đúng là điên rồi. Diệp Thanh Linh điên rồi, Ngô Chí cũng điên rồi, hết thấy tất cả đều điên rồi ——

Đây là tận thế không còn hi vọng, không lựa chọn điên cuồng, thì chỉ có thể hồng mắt đây.

=====

(*) Phong kinh vân đạm: Nhẹ như mây gió

(**) Thực tủy biết vị: ăn quen vị, ăn đến nghiện

:::Chương 12:::

Ngô Chí vô tri vô giác lại lần nữa bị mang trở về, sau đó bệnh nặng một hồi. Cảnh tượng quen thuộc đến cỡ nào, trước đây thật lâu, lúc bị nhiễm bệnh Diệp Thanh Linh cũng nhất hấn mang về, lần này lịch sử lại tái diễn thật đáng châm chọc. Khác biệt duy nhất là Ngô Chí sau khi tỉnh lại thì minh mẫn, nhưng mà thân thể vì bị bệnh mà suy yếu vô cùng, rồi hấn lại lần nữa giống một con búp bê được Diệp Thanh Linh chăm sóc rất tốt.

Một khi thanh tỉnh, sẽ bắt đầu đối mặt với sự thật.

Lần đầu tiên khi tỉnh lại, trên đường về, Ngô Chí thấy mình như đứa trẻ bị Diệp Thanh Linh cõng trên lưng, đau đớn khiến cho ý thức trở nên hỗn độn rồi từng chút từng chút suy giảm, tàn khốc liên xảy đến trước mắt.

Ngô Chí mệt mỏi vùi đầu vào hõm vai Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh trầm mặc bước đi, trọng lượng dư thừa hoàn toàn không hề làm hấn rắc rối, ngay cả hô hấp cũng bình ổn, dùng một bộ dáng cố định đi về phía trước, giống như là thế giới ở một khắc tiếp theo dù có hủy diệt cũng sẽ thờ ơ mà tiếp tục bước đi, chỉ có mỗi khi lạnh như băng thở ra là lúc, cảm thụ được khoảng cách giữa hai người càng lúc càng khăng khít. Tay Ngô Chí đan vào khoác lên vai Diệp Thanh Linh đung đưa, thanh âm khàn khàn run rẩy.

“Diệp Thanh Linh.....”

“Ân.”

“Cậu là người biến dị.”

“Ân.”

“Cậu rất cường đại.”

“Ân.”

“Cậu biết rõ tình hình bên ngoài.”

“Ân.”

“..... Cậu có thể xua đuổi bọn chúng, có thể đi ra ngoài, và thậm chí có thể mang cả tôi ra ngoài.”

Diệp Thanh Linh không hề do dự: “Ân.”

Ngô Chí nghe được lời thừa nhận không chút chần chừ kia, môi run lẩy bẩy, thanh âm trầm thấp khàn khàn hết như khốn thú gầm nhẹ.

“Diệp Thanh Linh, cậu — cậu vì cái gì phải lừa gạt.....”

“Ngô Chí, tôi không có lừa gạt cậu.” Diệp Thanh Linh nhìn thẳng phía trước, chỉ có thể nhìn thấy sau mái tóc đen như mực, vành tai xinh xắn tuyết trắng có điểm trong suốt: “Tôi không bao giờ lừa dối cậu.”

“Được rồi, đó không gọi là lừa gạt, mà gọi là giấu điểm.” Ngô Chí ngẩng đầu, cười tự giễu: “Ngô Chí, Ngô Chí, thật đúng là ‘ vô tri ’ ha.....”

Đôi môi mỏng của Diệp Thanh Linh mím thành một đường: “Đúng, là tôi đã giấu điểm cậu.”

“..... Cậu..... Vì cái gì không nói với tôi a.....!?” Ngô Chí thở hỏn hển một hơi, thân thể tệ hại này ngay cả phần nộ cũng phải tiết chế mà biểu đạt:

” Con mẹ nó tôi đây căn bản không quan tâm cậu là tang thi hay là quái vật! Dù cho cậu không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng! Nhưng là, nhưng là cậu ít nhất không cần giấu giếm tất cả như thế.....Nuôi tôi như nuôi một đứa thiếu năng.....”

Diệp Thanh Linh dừng lại, trước mặt bọn họ là một cái tủ kính phủ kín bụi bặm, lò mờ phản chiếu cái bóng chông lên của hai người.

“Như vậy không tốt sao.” Diệp Thanh Linh hơi gục đầu xuống, hỏi lại: ” Tôi sẽ bảo vệ cậu, cho cậu có một cuộc sống tốt nhất, cố gắng thỏa mãn tất cả những yêu cầu của cậu, cậu chỉ cần an tâm ở ‘nhà’, vô ưu vô lự sinh sống. Như vậy rất tốt.”

Ngô Chí không thể tin được mà tròn tròn hai mắt, hoảng hốt nhìn về cái người đứng trước tủ kính mang cái vẻ đương nhiên kia:” Cậu đem tôi trở thành cái gì, loại ăn bám? Sùng vật?”

Diệp Thanh Linh hơi hơi nghiêng đầu, con ngươi đen sẫm lẳng lặng mà nhìn Ngô Chí đột nhiên không kịp chuẩn bị, tinh thuần đến nhìn không có chút thừa thãi nào.

“Đúng, tôi đang nuôi nhốt cậu.”

Đầu Ngô Chí trống rỗng, hắn cảm thấy được hắn bây giờ quả thực chính là một câu truyện cười: sớm nên chú ý tới chứ? Tất cả những thứ này. Kỳ thật đã chú ý đến từ lâu rồi đi, giữa lúc tận thế này, hắn Ngô Chí còn có thể sống tiêu sái thoải mái như vậy, hoàn toàn là ỷ lại người tên Diệp Thanh Linh này. Không có Diệp Thanh Linh, Ngô Chí hắn chẳng là cái thá gì, chỉ cần một con hủ thi cấp thấp là cũng có thể đưa hắn vào chỗ chết..... Không không không, ngay cả hủ thi cũng không cần, chỉ cần cắt đứt đồ dùng, cái người tên là Ngô Chí trên thế giới này tuyệt đối không sống nổi được một tuần.

Ngô Chí vô lực cúi thấp đầu, trong thanh âm mỗi một suy yếu còn mang theo một tia yếu ớt cùng mờ mịt.

“Diệp Thanh Linh, con mẹ nó cậu nghĩ muốn nuôi nhốt tôi cả đời a.”

“..... Ân.”

“..... Cậu, thật đáng sợ.”

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh thanh âm bình bình đạm đạm, không có cảm giác đau thương to lớn nào, từng câu từng chữ cặn kẽ phân biệt sẽ phát hiện thứ tình cảm kìm nén ẩn chứa bên trong.

“Cậu có thể sợ hãi tôi, có thể chán ghét tôi.”

“Nhưng không được rời bỏ tôi.”

Diệp Thanh Linh đơn bạc siết chặt gông cùm xiềng xích Ngô Chí, cứ như vậy trói chặt, cương quyết chiếm giữ toàn bộ, một tia khe hở cũng không lưu lại, không để cho người hấn thích sắp chết một tia cơ hội thoát đi.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí.”

— sẽ không biết, có một người thích cậu, điên cuồng tiếp cận.

“Tôi chỉ là muốn, khiến cậu hoàn toàn, trở thành người của tôi.....”

Trên thế giới này Diệp Thanh Linh đối với cái người tên Ngô Chí kia, yêu gần như đến điên cuồng, độc chiếm, tham lam, ích kỷ.

Ngô Chí hung hăng cắn răng, khi hấn đẩy cánh cửa của Bluebeard ra là lúc, hấn nên ý thức được thứ tình cảm sâu sắc đến tuyệt vọng của người kia. Như vậy mới khiến người đau lòng, hấn biết, đối mặt với tương lai vô vọng kia, hấn chỉ có thể có một lựa chọn.

“Diệp Thanh Linh.” Ngô Chí đem đầu chôn vào hõm vai Diệp Thanh Linh, không dám nhìn nữa nhìn về phía người khiến hấn đau lòng vô cùng: “Bỏ qua cho tôi đi.”

“..... Ngô Chí, tôi thích cậu.”

“Cậu đã nói sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi, và yêu cầu duy nhất của tôi là để tôi đi. Buông tha cho tôi, được không?”

“Rất thích rất thích, thích sắp chết đi.”

“.....”

“Không nên giết chết tôi, được không, Ngô Chí.....”

“.....Tôi vĩnh viễn sẽ không thích cậu giống như cậu thích tôi.”

Diệp Thanh Linh nở nụ cười, ánh mắt sáng rực: “Ngô Chí, điều đó chứng minh ít nhất, cậu vẫn là thích tôi.”

Ngô Chí tàn nhẫn mà cắn vai Diệp Thanh Linh, thanh âm chịu thua không có chút tí ti mơ hồ nức nở.

“Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Vì cái gì không buông tha cho tôi, vì cái gì vì cái gì vì cái gì..... Ô.....”

Dịch thể nóng bỏng rơi trên vai Diệp Thanh Linh.

“Vì cái gì cậu lại thích tôi như thế..... Vì cái gì vì cái gì vì cái gì! Vì cái gì tôi cũng thích cậu a..... Mẹ nó..... Vì cái gì cậu..... Cậu nếu là quái vật a..... Vì cái gì..... Cố tình..... Cậu là quái vật..... Mẹ nó lão tử không muốn chết ở trước mặt người a!!!”

Ngô Chí không muốn nhìn đối diện với cái tủ kính, nơi đó phản chiếu dung mạo Diệp Thanh Linh trước sau như một tinh xảo — trước sau như một, chưa bao giờ thay đổi. Thời gian của Diệp Thanh Linh như là ngừng hẳn ở thời khắc tận thế ập xuống đó, tương mạo của hắn vĩnh viễn dừng ở thời niên thiếu không hề phát triển. Có lẽ mỗi người biến dị đều được hưởng đặc quyền này, vì rút bệnh độc vì để cho bản thân mình tồn tại lâu dài hơn, chúng nó sẽ khiến sự phân chia tế bào diễn ra hàng ngày chìm vào trạng thái ngủ, sự trao đổi chất trở nên chậm chạp. Dùng một câu đơn giản để tóm lược là, chúng nó có thể sống thật lâu. Diệp Thanh Linh là người biến dị, mà Ngô Chí hắn chỉ là một..... Người thường. Cho nên năm tháng sẽ không ngưng lại bên người Ngô Chí, Ngô Chí sẽ lại càng cao càng lớn, càng ngày càng già, sau đó nghênh đón..... Kết thúc.

Ngô Chí không biết thân thể Diệp Thanh Linh bị bệnh độc cải tạo rốt cuộc có thể sống bao lâu, nhưng ít ra sẽ lâu hơn so với hắn, có lẽ có khả năng đạt đến cái gọi là trường sinh bất lão trong truyền thuyết kia đi. Hắn cũng không kháng cự sự sinh trưởng rồi diệt vong, thế nhưng hắn hội đau lòng, vì cái người thích hắn đến nghĩa vô phản cố(*) nên hắn đau lòng — Ngô Chí không thể nào tưởng tượng được, sau khi hắn chết già, Diệp Thanh Linh sẽ làm cái gì bây giờ? Không phải là hắn đang tự kỷ, Ngô Chí thật sự thấy bất an cùng sợ hãi, cho dù sau khi hắn chết, hắn cũng mong Diệp Thanh Linh có thể hảo hảo sống tiếp, thậm chí quên luôn hắn đi là tốt nhất — Ngô Chí cuối cùng đã rõ ràng, Ngô Viện lúc trước ôm tâm tình như thế nào mà đối với hắn gào thét “Sống sót”.

.....Sở dĩ đó là lí do vì sao Ngô Chí lựa chọn rời đi, hẳn vẫn mơ mơ hồ hồ có cái ý niệm này, mãi đến sau khi Misha cùng Hadron xuất hiện mới dứt khoát trôi dạt. Ngô Chí muốn làm một cái hòm nhốt mèo, trước khi mở hòm, không ai có thể chứng minh con mèo trong hòm sống hay chết —— đồng dạng, nếu Ngô Chí biến mất ở trước mặt Diệp Thanh Linh, trước khi xác thực thấy hẳn chết, không ai có thể chứng minh Ngô Chí là sống hay đã chết, cảm giác mơ ảo này sẽ bị phóng đại, thậm chí sẽ đánh bại thời gian tham gia —— cho dù là cực kỳ lâu về sau, lâu đến nỗi hẳn cũng có thể chết già như bình thường, người nọ có thể đưa ra giả thiết hẳn đang hào hào sống ở xó xỉnh nào đó trên thế giới, trên đường tìm kiếm sẽ từng bước quên đi hẳn, rồi bắt đầu một cuộc sống mới.

—— đúng vậy, thời gian là thứ thuốc tốt nhất để lãng quên. Ngô Chí thấy giả thiết này rất được, mặc dù mình tiêu thất, có lẽ Diệp Thanh Linh lúc đầu sẽ rất phần nộ cùng thống khổ, sẽ không ngừng tìm kiếm hẳn, nhưng rồi thời gian trôi đi, thứ tình cảm mãnh liệt này sẽ từ từ phai mờ, rồi biến mất. Bởi vì Diệp Thanh Linh còn sống, mà người sống nhất định phải kiên trì sống sót, quên đi bi thương.

Làm cái gì cũng tốt, chỉ cần Diệp Thanh Linh an ổn tiếp tục sống.

Trong lúc đó đây là kết cục tốt nhất của bọn hắn, Ngô Chí cho là vậy.

Diệp Thanh Linh ôm chặt lưng Ngô Chí, lại tiếp tục bước, từng bước một, vững vàng dụng tâm như công trên lưng hẳn là toàn bộ thế giới. Ngô Chí ghé lên lưng Diệp Thanh Linh, nghe Diệp Thanh Linh một lần lại một lần nỉ non:

“Ngô Chí, đừng lo lắng, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

“Ngô Chí, chúng ta về nhà thôi.”

(*) Nghĩa vô phản cố: Đạo nghĩa không cho phép chùn bước.

:::Chương 13:::

Diệp Thanh Linh, người không được phép có tình cảm.

Người nam nhân gọi là phụ thân đang đẩy kính mắt, mắt kính phản chiếu chỉ là một màu trắng, chiếc áo dài trên người nam nhân cũng là màu trắng, Diệp Thanh Linh không cần chăm chú nhìn, cũng biết biểu tình nam nhân là trống rỗng, công việc nghiên cứu hấp dẫn lấy nam nhân rồi không chỉ đoạt đi của nam nhân tất cả lực chú ý, mà còn đoạt đi người vợ, gia đình, đến cả khả năng biểu đạt cũng lấy nốt. Diệp Thanh Linh ngẩng mặt lên, cũng y chang không biểu tình.

Đúng, ba ba.

Trái tim như thế này rất tốt.

Nam nhân lạnh lùng sờ sờ đầu Diệp Thanh Linh, rồi xoay người lại làm việc.

Trí nhớ Diệp Thanh Linh quả thực rất tốt, nhưng những ký ức thời thơ ấu của hắn lại cực kỳ hiếm hoi, bởi vì Diệp Thanh Linh không có hứng thú với chuyện của người khác, cái thái độ luôn là coi thường, cũng bởi vậy tạo thành trong trí nhớ hắn thời thơ ấu phần lớn phần lớn là trống rỗng, loại tình huống này vẫn cứ liên tục cho đến khi gặp Ngô Chí mới thôi, từ khi đó, trí nhớ của Diệp Thanh Linh bị cái người tên Ngô Chí chiếm giữ tất cả không gian. Nhưng mà, có một đoạn trí nhớ chẳng biết vì sao lại thủy chung lưu tại trong đầu Diệp Thanh Linh.

Đó là một phòng thuốc Đông y cổ xưa, Diệp Thanh Linh vì mắc bệnh tim nên không ít lần đến đây. Ánh sáng mờ mờ làm cảnh vật trong phòng u ám, trong phòng toàn mùi của dược thảo cùng huân hương, huân yên lượn lờ khuếch tán trong không khí, tầm mắt Diệp Thanh Linh từ bản vẽ kinh mạch thân thể dời đến lão trung y trông như bộ xương khô, cổ tay gầy gò của lão khoác lên Diệp Thanh Linh thật giống móng gà khô quắt.

Lão trung y trong lời nói cũng có vẻ nho nhã, giống như chọn xuống từ tiểu thuyết võ hiệp hạng ba:

..... Tiểu bằng hữu nghe lão phu một lời, nếu nếu không vì tâm giao khó khăn, cần ghi nhớ tâm niệm của người không thể đại hi đại bi, chớ động phạm niệm. Chỉ như vậy mới dễ phạm tâm nhập ma, với tình hình của người, có chút sai lầm, sợ tạo thành kết quả không thể vãn hồi. Nhớ lấy, nhớ lấy.....

Lão trung y nhắc đi nhắc lại cùng huân yên đồng thời mập mờ trong không khí, Diệp Thanh Linh cho rằng có thể đây là có duyên, vì thế liền nhớ kỹ, run run rẩy rẩy mông lung nhậm câu kia khắc sâu trong đầu “Chớ động phạm niệm, phạm tâm nhập ma”, khi đó Diệp Thanh Linh đối với những lời này không quá để ý, từ nhỏ Diệp Thanh Linh cũng đã học được làm như thế nào để khống chế cảm tình cảm xúc, học được cách coi thường mọi thứ — Diệp Thanh Linh chưa từng nghĩ tới, việc gặp Ngô Chí lại làm hấn để ý động tâm cực kỳ.

— trên thế giới này sao có thể có một người mỹ hảo như vậy ni? Làm cho hấn tâm động không thôi, làm cho hấn thích đến sắp chết, làm cho hấn thích đến.....suýt nữa nhập ma. Không thấy hấn, trái tim vì đó lo âu mà đau đớn; tiếp xúc với hấn, trái tim vì vui sướng mà đau đớn; không được hấn chú ý, trái tim cũng vì đó bi thương mà đau đớn. Biết rõ Ngô Chí đối với Diệp Thanh Linh mà nói, là một loại độc trí mạng, mỗi khi tâm động vui

mừng đến đau đớn cũng đều mang thêm một loại ngọt ngào có tên “Ngô Chí”.

Cho nên, một khắc đó xác định mình sẽ trở thành gánh nặng, Diệp Thanh Linh không chút do dự nhảy xuống biển hủ thi, ích kỷ mừng thầm sẽ làm cho Ngô Chí cả đời nhớ kỹ Diệp Thanh Linh; vì thế, lúc tỉnh lại giữa đợt hỗn loạn, Diệp Thanh Linh không có thời gian để suy nghĩ đến bản thân mình may mắn còn tồn tại cùng biển đổi, liền gấp rút đi tìm Ngô Chí, đem Ngô Chí nhặt về nuôi nhốt, mang theo Ngô Chí chỉ có mình Diệp Thanh Linh ích kỷ hài lòng.

Hắn làm sao có thể thích một người đến như vậy? Bất kể là ở quá khứ, hay là hiện tại, hoặc là tương lai; Bất kể là thân là nhân loại, hay biến thành một con quái vật, Diệp Thanh Linh thủy chung chỉ nghĩ muốn có Ngô Chí. Điên rồi giống như, nhập ma. Hắn đã từng bài khai ngực trái của mình, xé rách lớp da ngoài, cắt huyết nhục, tách ra xương sườn trắng toát, bệnh độc trong cơ thể hắn sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy, cho nên hắn cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy vật kia bại lộ trong không khí, khí quan còn đang tươi sống nhảy lên. Diệp Thanh Linh mặt không chút thay đổi nghĩ, đây là trái tim đã dày vò hắn nửa đời người sao? Cái khối thịt đang nhảy lên khó coi như thế, gân xanh nổi lên, mang theo đầy mỡ sáng bóng, không sợ chết cố động, nhảy lên — chính là nó, chính nó đã làm cho cái quá khứ trước đây của hắn ngay cả lúc sống đều phiền toái, ngay cả khi thoáng tưởng niệm người nọ nó đều không biết tốt xấu kháng nghị. Cỡ nào nhỏ bé, rất nhỏ bé, khối thịt nhỏ bé xấu xí này ngay cả một mẫu của người nọ cũng không chứa được.

Diệp Thanh Linh lấy tay bóp khối thịt không biết tốt xấu nhảy lên, nó run rẩy vì bị ảnh hưởng mạnh, vì bị sung huyết nên có vẻ càng phát ra đầy mỡ đỏ tươi. Diệp Thanh Linh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là không đem trái tim móc ra, vì rút bệnh độc sống não của hắn kịch liệt cảnh cáo —— đối với hành vi thật sự sẽ làm kí chủ bị thương, vật nhỏ này

sẽ kích thích đại não phát ra tín hiệu cưỡng chế, giống như con người khi tay chạm vào lửa sẽ nhanh rút về để bảo vệ. Diệp Thanh Linh hoảng hốt đem khối thịt bỏ vào, giống như kéo khóa đem da thịt nhét quay về chỗ cũ, nhìn thấy làn da tuyết trắng chừng giây tiếp theo liền khép lại thu nạp không một chút dấu vết, đầu ngón tay Diệp Thanh Linh dính máu tính toán, trầm mặc. Hắn, cả đời này hắn thủy chung sống cùng khối thịt kia, nhận thức này làm hắn có chút không hài lòng.

Diệp Thanh Linh rất bình tĩnh, vì thế ngay từ đầu hắn đã nhận thấy được, bệnh độc không chỉ biến đổi thân thể hắn, có lẽ cũng cải tạo toàn bộ suy nghĩ của hắn. Hay là bởi vì Diệp Thanh Linh quá mức lý trí, cho nên hắn mới không giống lũ quái vật bên ngoài đầu óc hỗn độn chỉ còn biết theo bản năng, thế nhưng Diệp Thanh Linh như trước cảm giác được rất rõ ràng, bản thân mình thay đổi: Hắn không chán ghét việc giết “Người” khác, không ghét máu, không để tâm đến ăn thức ăn để sinh tồn —— hắn thậm chí rất thích hương vị của óc người, hắn có thể thử nghiệm ngay lúc Ngô Chí không phát hiện làm một phần để nhìn Ngô Chí ăn, đối với trù nghệ của mình hắn rất tin tưởng; Hắn thậm chí không hề cố kỵ cắt rời thân mình —— Diệp Thanh Linh hiện tại thật đúng là một con quái vật.

Diệp Thanh Linh thân là nhân loại, chỉ cần có thể xa xa nhìn Ngô Chí liền thỏa mãn; mà Diệp Thanh Linh thân là quái vật, không hề kiêng kỵ. Nếu mà nói Diệp Thanh Linh nguyện ý vì Ngô Chí mà chết, còn Diệp Thanh Linh của hiện tại dù có chết, cũng sẽ kéo Ngô Chí xuống địa ngục cùng.

Hắn đúng là điên, Diệp Thanh Linh lãnh đạm phân tích bản thân mình. Diệp Thanh Linh cũng không phải không có tình cảm, bản tính động vật cùng tình cảm con người là hai đặc trưng to lớn, chẳng qua hồi nhỏ hắn học được cách khống chế tình cảm, nhưng Diệp Thanh Linh cũng biết, một khi tình cảm dồn nén bùng nổ..... Lão trung y run run rẩy rẩy “Chớ động phạm niệm..... Phạm tâm nhập ma.....có chút sai lầm, sợ tạo thành kết quả không

thể vãn hồi.....” Gằn đây lượn lờ trong tâm trí hắn. Hắn kỳ thật cùng nam nhân gọi là phụ thân kia có vẻ giống nhau, nam nhân vì công việc mà phát điên, còn Diệp Thanh Linh lại vì Ngô Chí mà phát điên.

Đã muộn rồi, Diệp Thanh Linh nghĩ, đã muộn rồi, hắn đã sớm nhập ma.

Diệp Thanh Linh nhìn Ngô Chí ngủ say, mặt trời cũng không vì tận thế mà keo kiệt cho ít ánh sáng cùng nhiệt độ, ánh nắng ban mai xuyên qua giữa bức màn chiếu vào giường, chiếu vào mái tóc. Ngô Chí lúc thường thoát nhìn tùy tiện, khi ngủ lại là lúc thành thật nhất, bị Diệp Thanh Linh oa ở trong lòng ôm đi ngủ cũng không nhúc nhích, giống mèo meo meo thờ. Diệp Thanh Linh không chớp mắt nhìn khuôn mặt Ngô Chí say ngủ, nghĩ, trên thế giới Ngô Chí đẹp nhất, mà Ngô Chí, hiện tại là của hắn rồi.

Hoàn toàn không thể chống cự lại sự hấp dẫn mang tên Ngô Chí, Diệp Thanh Linh sấp đến hôn lên đôi môi no đủ kia, □ cọ cọ, tìm ra lổ vào liền đỉnh đi vào. Ngày hôm qua ồn ào đến khuya. Tiểu huyết vẫn như trước ẩm ướt mềm mại, rất dễ dàng tiếp nhận kẻ xâm nhập. Ngô Chí cả đầu chôn vào gối, hắn ùm ùm giãy dụa đi ra, mơ mơ màng màng mở mắt, trong mắt lộ vẻ như đứa nhỏ ngây thơ không biết, phía sau bị tiến vào cảm giác còn chưa hiểu rõ, kẻ xâm nhập phía trên liền công khai thúc đẩy, Ngô Chí trực tiếp bị sấp đến không nói được gì.

“Diệp Thanh Linh ngươi vô liêm sỉ.....” Ngô Chí tức giận sắp chết, phẫn nộ bùng: “Con mẹ nó ngươi..... Sáng sớm đã phải tức giận..... Ngô a!”

Diệp Thanh Linh đè lên Ngô Chí, động tác giống mèo xù lông dùng móng vuốt ghì chặt con mồi của mình lại, Ngô Chí ngay lập tức cảm giác được thân thể bị công kích lợi hại hơn, nhỏ giọng hút khí bắt đầu chịu thua cầu xin tha thứ, sáng sớm ra, ai vừa mở mắt liền chịu đựng được việc này a.

“Đừng, đừng..... A a..... Người du, kiềm chế một chút..... Tiểu gia ngày hôm qua sắp bị người giết chết ngô ——!”

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh thả miệng Ngô Chí, cúi đầu liêm lung khiến Ngô Chí mặt đỏ ửng: “Sinh nhật vui vẻ.”

Ngô Chí động tác dừng như cứng đờ, hấn quay đầu lườm nguýt tên gia hỏa giáo hoạt giả nhân giả nghĩa kia, gắt gao biểu đạt sự phẫn nộ khi hấn bị ăn. Do tư thế nên Ngô Chí cuối cùng vẫn là thất bại, hấn hấp khí, lén lút vĩnh mộng lên, hướng Diệp Thanh Linh kè sát một chút, lại gần một chút.

:::Chương 14:::

Mỗi người đều có sinh nhật, lúc mới sinh ra tức là sinh nhật, nó giống như một ký hiệu, một năm lại một năm quay vòng, trở thành một dấu hiệu của mỗi người khi còn sống.

Hôm nay là sinh nhật thứ 40 của Ngô Chí, hấn tính toán mình còn có thể trải qua tiếp 40 tuổi nữa, hai đợt này trong lời nói cũng quá thách đố trí tưởng tượng. Cho dù hiện tại Ngô Chí được ăn đồ ngon — Diệp Thanh Linh quả thực vì hấn bảo dưỡng toàn bộ phương vị, Ngô Chí bốn mươi tuổi thoát nhìn chỉ có hai mươi, ba mươi tuổi, không chỉ về sinh lý, tâm lý Ngô Chí cũng bị Diệp Thanh Linh nuông chiều đến vĩnh viễn không thể trưởng thành nổi. Nhưng Ngô Chí vẫn rất rõ ràng, hấn tuyệt đối không thể sống đến lúc 120 tuổi — dù cho thân thể có thể chống đỡ được đến lúc đó, hấn cũng già thành cái dạng: Tóc bạc trắng, rụng sạch răng, da nhăn nheo, khô bẹp như vỏ cây, ai có thể chịu đựng được một bộ xương khô hấp hối giãy giữa ở cái thế giới này.

Con người ở tuổi bốn mươi, đến lúc sinh nhật mình thì tình trạng sẽ như thế nào đây? Ngô Chí không biết, vành mắt đen hấn đội lên kìm nén tà hỏa,

mới sáng sớm đã bị lăn đi lăn lại đến sắp bán mạng, rồi sau đó, tên đầu sỏ gây nên được ăn uống no đủ xong về mặt thỏa mãn đối với hắn nói:

Ngô Chí, chúng ta đi ra ngoài hẹn hò.

Diệp Thanh Linh khi nói chuyện luôn không mang theo ngữ khí từ, chung quy làm cho người ta cảm thấy đây là một loại mệnh lệnh không được phép nghi ngờ. Ở chung đã lâu như vậy, Ngô Chí đã sớm quen giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng của Diệp Thanh Linh, nhưng lần này vẫn bị shock. Hẹn hò?..... một từ ngữ thật là xa xôi. Ngô Chí hoảng hốt nghĩ, cuối tuần cùng bạn gái ra ngoài xem phim, dạo phố chơi đùa, ở thế kỷ trước chuyện tình này thật tốt. Giờ là tận thế, mà Ngô Chí hắn đang bị Diệp Thanh Linh nuôi nhốt.

Diệp Thanh Linh thuộc phái hành động, hắn đem Ngô Chí đang ngăn người thu thập xong, quán Ngô Chí đóng gói mang đi.

Hôm nay là một ngày kì diệu. Mỗi lần nhớ lại buổi hẹn hò này, về mặt Ngô Chí luôn cực kỳ tế nhị mà phức tạp.

Bọn họ đến khu vui chơi lớn nhất Cam Tuyền thị – Chi Diệp. Từng khu đều có những linh vật biểu tượng riêng, khu vui chơi Chi Diệp linh vật biểu tượng là Chi Chi cùng Diệp Diệp — một đôi búp bê cực cung điện mạo thật thà đáng yêu, màu hồng phấn là Diệp Diệp, màu lam thì là Chi Chi. Ngô Chí đã tới đây vài lần, ở khu vui chơi có thể thường xuyên trông thấy nhân viên mặc rỗi phục thật lớn, sắm vai Chi Chi cùng Diệp Diệp khiến cho trẻ con đến vây xem.

Ngô Chí mở to hai mắt, hắn ngăn người nhìn nơi soát vé vào cửa của khu vui chơi Chi Diệp tươi sáng rực rỡ, ở đó có một con Chi Chi đang đứng. Diệp Thanh Linh theo quy định từ trong ví tiền lấy hai chiếc vé đưa

ra, sau đó kéo Ngô Chí vào. Ngô Chí không thể không ngoái lại nhìn về phía con Chi Chi đang đứng ở cửa, hơi lắp bắp nói:

“Diệp, Diệp Thanh Linh, con Chi Chi ở cửa đó –”

Diệp Thanh Linh không nói gì, chỉ cẩn thận xiết chặt tay Ngô Chí. Ngô Chí bị Diệp Thanh Linh kéo đi, hấn trừng lớn hai mắt, dọc đường đi chỉ thấy toàn Chi Chi cùng Diệp Diệp — trong cửa hàng, trong hạng mục trò chơi, có tuần tra, có quét rác, có bán kem, có phát bóng bay..... Ngay cả những thiết bị trong hạng mục mà bọn họ chơi, cũng đều là do những con mặc rối phục hoặc phấn hoặc lam khởi động cho. Chúng nó luôn ở sẵn trong một khoảng cách, trước sau như một công làm việc, đến nỗi Ngô Chí có chút ảo tưởng, bây giờ vẫn là thế giới ban đầu kia, chỉ là bọn hấn bao trọn gói cả khu vui chơi này, Chi Chi Diệp Diệp là để phục vụ bọn họ.

Khu vui chơi vắng vẻ nhờ có thân ảnh màu lam cùng hồng phấn mà có vẻ náo nhiệt, tới nơi này vui chơi chỉ có Ngô Chí cùng Diệp Thanh Linh, bọn họ không cần xếp hàng, không cần chờ đợi, ai muốn chơi chỗ nào thì chơi, chơi đi chơi lại đến phát ngân cũng chả có ai nói gì, ở khắp mọi nơi chỉ có Chi Chi cùng Diệp Diệp đang im lặng làm việc, Ngô Chí phát giác nhưng không hề nhiều lời, mà toàn tâm toàn ý, như muốn quên đi tất cả mọi thứ đem tất cả tinh lực tập trung vui chơi.

Lúc nghỉ ngơi trên đường, Diệp Thanh Linh đi mua thịt nướng, Ngô Chí ngồi phịch trên ghế dài xoay bả vai, cảm khái, hấn có lẽ già thật rồi.

“Leng keng –” Ngô Chí quay đầu lại nhìn, xa xa chỉ có Diệp Diệp cầm gàu xúc trog thùng rác rút ra.

Ngô Chí chân chừ một chút, cuối cùng vẫn là đi tới. Diệp Diệp cầm một cái chổi, ở xung quanh thùng rác quét đi quét lại. Ngô Chí đứng ở một bên, trầm mặc nhìn chằm chằm Diệp Diệp máy móc mà — hoặc có thể nói là

không được tự nhiên mà quét sàn nhà đã vô cùng sạch sẽ kia, thật giống như thuận tiện yêu cầu một đứa trẻ ngây thơ quét, càng giống như robot lên dây cót, trì trệ cứng nhắc quét một nơi chẳng có tí bụi bặm nào.

“Uy –”

Diệp Diệp vẫn như cũ “bận rộn” quét mà quét, đối với Ngô Chí bên cạnh nhắm mắt làm ngơ. Ngô Chí vừa mới tiến gần từng bước, sau đó hẳn nghe được, tại nơi sàn sạt tiếng quét rác, như là chê đậy tiếng gì đó thối rữa.

Bep, bep, bep.

Ngô Chí đóng băng tại chỗ một thời gian dài, cuối cùng trầm mặc xoay người rời đi.

Còn một mục cuối cùng là vòng đu quay, lúc này màn đêm đã buông xuống, vòng đu quay khổng lồ trông càng lấp lánh. Ngô Chí ghé vào cửa kính nhìn xuống, giữu cột Diệp Thanh Linh ở đối diện:

“Tôi nghĩ chỉ có con gái mới thích trò này.”

Câu nói đầu của Diệp Thanh Linh làm Ngô Chí ghen hợm.

“Tôi muốn ở trong này cùng cậu làm. Yêu.”

Chưa nói đến người này khi nói những câu kia vẫn là cái bộ dạng đăm đăm băng thanh ngọc khiết(*) , Ngô Chí nhớ lại tình trạng thê thảm của mình sáng sớm nay, xù lông.

“Con mẹ nó người đem lão tử thống tình(**) một lần nữa xem?!”

Ngô Chí vừa mới rống xong liền hậm hậm không thể cho mình một bạt tai, đây không phải hết chuyện để nói a. Không phải là chưa từng thử qua, Diệp Thanh Linh đối Ngô Chí luôn luôn là dung túng, đối với việc nằm dưới chẳng có chút nào để ý. Ngô Chí từng thử nằm trên, khi đó.....Tình trạng bị thảm đến nhường nào? Con mẹ nó Diệp Thanh Linh không phải là người nhưng Ngô Chí hẳn vẫn là người, ở phía trên thực thích a, nhưng là lượng vận động cũng rất lớn a, thảm nhất chính là Ngô Chí khi đó mệt đến nỗi không mở nổi mắt còn Diệp Thanh Linh lúc ở dưới tinh lực vẫn tràn trề, rồi sau đó đối phương nói một câu “Câu nghỉ ngơi đi, tôi tới.” Liên đảo lộn quan hệ trên dưới, sau đó Ngô Chí cũng rất vô dụng để bị làm..... Không giữ được. Từ đó về sau, Ngô Chí không còn đề cập đến việc ở trên.

“Tôi, tôi thấy loại sự tình này, vẫn là nên tiết chế một chút, tiết chế một chút sẽ tốt hơn.....” Ngô Chí cười gượng, cảm giác ở dưới ánh mắt của Diệp Thanh Linh bất cứ lúc nào luôn có hình bóng mình: “Tôi không còn trẻ nữa rồi.....”

Lời vừa ra khỏi miệng cả hai đều sững sờ, trầm mặc bất thành linh phủ xuống cả gian phòng nhỏ.

Phải, Ngô Chí không còn trẻ nữa. Vừa qua bốn mươi năm này, bốn mươi năm tiếp còn chống đỡ nổi, vậy sau bốn mươi năm tiếp nữa? Vô số bốn mươi năm sau đó? Diệp Thanh Linh vẫn còn, Ngô Chí đã trở thành cát bụi. Diệp Thanh Linh đem Ngô Chí bảo dưỡng rất khá, nhưng dù sao cũng chỉ là bảo dưỡng, Ngô Chí biết, Diệp Thanh Linh có bao nhiêu điên cuồng mà đi tìm phương pháp giải quyết: Thể chất Ngô Chí tuyệt đối sẽ không sống nổi khi bị nhiễm bệnh độc, dù có ép buộc nhiễm bệnh cũng chỉ có thể trở thành xác thối không có thần trí, cho nên Diệp Thanh Linh chỉ có thể tìm kiếm những phương pháp khác, hẳn không ngừng đọc sách y học, truy tìm truyền thuyết, thậm chí mang theo sự nguy hiểm khi bị bại lộ chạy ra bên ngoài cùng bác sĩ liên hợp tổ chức hợp tác. Nền y học hiện nay thực

phát triển, nhưng Diệp Thanh Linh không phải thần thánh, con người như trước không thể phá vỡ những cấm kỵ của thần linh, vì thế Diệp Thanh Linh chỉ có thể đem cái chết thuộc về Ngô Chí cách xa một chút.

Ngô Chí chống đầu lên kính, trong ánh mắt ảnh ngược ngoài cửa sổ tỏa ra ánh sáng lung linh, chỉ có hấn mới biết, trên cửa kính hấn đang nhìn ảnh ngược của thân ảnh đơn bạc kia: Diệp Thanh Linh thẳng tắp ngồi tại chỗ, bờ môi mỏng tái nhợt mlan thành một đường thẳng tắp. Ngô Chí cảm thấy đau lòng, lại chỉ có thể lặng im. Sự yên lặng đè ép cả gian phòng nhỏ, vì quá mức tĩnh mịch, tiếng nhạc ngoài cửa sổ xa xa truyền đến đã bị phóng đại lên rất nhiều.

“..... close my eyes and feel your mind,time has passed,i walk like a shadow.....”

《Tôi nhắm mắt lại và nghĩ đến bạn, Quá khứ đã qua, Tôi bước đi giống như một cái bóng 》

Bài hát rất êm tai. Ngô Chí kê sát vào cửa kính, cố nghe rõ.

“..... I wish we could stay as one,

《Tôi ước rằng chúng ta có thể trở thành một 》

“I wish we could stay forever as one.”

《Tôi ước rằng chúng ta mãi mãi là một. 》

Ngô Chí quay đầu lại, Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng ôn nhu ngâm nga câu cuối cùng, thanh tuyến của thời kì thiếu niên cùng trưởng thành xen vào nhau cực kỳ dễ nghe, quả thực sẽ khiến cho người ta say mê. Không gian trầm mặc xấu hổ bị phá vỡ, bầu không khí cũng bắt đầu huyền ảo lên.

“Ngô Chí, sinh nhật vui vẻ.” Diệp Thanh Linh nhìn Ngô Chí, đôi mắt trong suốt tựa như ngọc trai đen, thuần khiết nhìn không có chút dư thừa gì đó: “Có thể nguyện ước.”

“..... Cũng không còn trẻ con, ước cái mốc gì.” Ngô Chí quay mặt tránh né Diệp Thanh Linh ánh mắt đó... quá nghiêm túc:” Từ đó đến bây giờ chưa thấy qua cậu ước nguyện cái gì, còn bảo tôi a!”

“Tôi sẽ không ước,” Diệp Thanh Linh nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng nói: “Bởi vì ước nguyện của tôi đã thực hiện được rồi.”

Ngô Chí ra sức cắn chặt răng. Diệp Thanh Linh, cậu đủ rồi, đủ rồi! Cậu rốt cuộc muốn làm cho đau lòng tôi đau đến cỡ nào, cậu rốt cuộc muốn đem Ngô Chí tôi bức đến cỡ nào?

“.....Ước xong rồi.”

Bờ môi Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng gọi lên, nở nụ cười.

“Cậu muốn biết không?” Như bị nụ cười của Diệp Thanh Linh kích động, Ngô Chí đột nhiên quay đầu lại đến, khiêu khích trừng mắt đối phương: “Ước nguyện của tôi!”

“Không, nói sẽ không linh.”

“.....Cậu lừa trẻ con a!”

Ngô Chí như con mèo bị giẫm đuôi nhảy dựng lên, hướng Diệp Thanh Linh vồ tới. Diệp Thanh Linh ngửa đầu, nhìn về Ngô Chí đang ngồi trên người hắn, cái ánh mắt tham lam chăm chú kia làm cho phía trên cảm thấy không được tự nhiên, vẫn như cũ cố chấp trừng lại.

“.....Cậu nếu động tôi liền oánh cậu.....”

Thanh âm yếu ớt như muỗi kêu thổi một hơi liền tán, Diệp Thanh Linh lại nghe thấy rất rõ ràng, một chút của người nọ hẳn cũng nắm giữ lấy. Diệp Thanh Linh biết Ngô Chí muốn làm gì, trên thế giới này người hiểu Ngô Chí nhất chính là hẳn, nhận thức này làm Diệp Thanh Linh cảm thấy tự hào, Ngô Chí luôn có thể làm ra hành động phù hợp nhất hẳn thích nhất, phản ứng phù hợp nhất với tâm ý hẳn.

Ngô Chí nhìn từ trên cao xuống mà hôn Diệp Thanh Linh, hai tay cởi bỏ áo sơ mi trắng của Diệp Thanh Linh, khơi mào hưng phấn của Diệp Thanh Linh — hai người bọn họ đã quá quen thuộc, nhớ rõ điểm mẫn cảm của đối phương so với của mình còn kỹ hơn. Cho dù Ngô Chí không nói, Diệp Thanh Linh cũng sẽ không có một chút động tác dư thừa đi quấy rầy sự chủ động hiếm có của Ngô Chí, hẳn thích Ngô Chí chủ động, điều này sẽ làm hẳn cảm thấy, Diệp Thanh Linh là bị Ngô Chí cần. Giống như bây giờ, chỉ mới bị Ngô Chí hôn, hẳn hứng thú phấn khích thỏa mãn đến suýt rơi lệ.

Diệp Thanh Linh thở hắt hên, xem Ngô Chí đứng dậy quần của chính mình, không cách nào không chế độ cung khoe miệng: “Không tiết chế?”

Ngô Chí vừa thoát vừa trừng mắt Diệp Thanh Linh, ngoài cười nhưng trong không cười bắt chước: “Là ai nói muốn phải ở chỗ này làm. Yêu nhỉ?”

Diệp Thanh Linh cũng không nhịn được nữa kéo Ngô Chí xuống bắt đầu hôn môi.

Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, cậu làm sao có thể đáng yêu như vậy?

Ngô Chí thật vất vả đẩy Diệp Thanh Linh ra, thở hắt hên hung tợn uy hiếp: “Con mẹ nó cậu động nữa xem..... nhắm mắt vào cho tôi!”

Diệp Thanh Linh nghe lời mà nhắm mắt lại, trong bóng đêm hắt cảm thấy quần của hấn bị lột đi, □ bao lộ ra còn chưa có cảm nhận được không khí lạnh giá đã bị nhét vào một địa phương ẩm áp ẩm ướt mềm mại.

“Tê.....”

Trong bóng đêm tiếng Ngô Chí tinh tế hít vào mang theo hương vị phi dâm, □ sau khi hoàn toàn bị bao vây, hai người nhịn không được thở hỗn hển. Diệp Thanh Linh không có nói cho Ngô Chí, kỳ thật hấn bây giờ cũng chẳng cần ý lại đôi mắt, ngũ giác linh mẫn đã hoàn toàn thay thế được đôi mắt, như vừa nãy, Diệp Thanh Linh rất rõ ràng “Thấy” Ngô Chí cười ngòì trên người hấn như thế nào cau mày đưa hấn hàm nhập trong cơ thể, loại kích thích này..... Quả thực khiến kẻ khác điên cuồng.

Ngô Chí thích ứng một hồi, trong treo nhưng lạnh lùng sau đó bắt đầu đơng đưa thất lưng một chút, mức độ kia thà nói là hưởng thụ, không bằng nói là một loại tra tấn, như một con mèo tại chỗ mẫn cảm móng vuốt nhỏ quấy nhiễu a quấy nhiễu. Cho dù cảm thấy khó nhịn cùng khó chịu, Diệp Thanh Linh vẫn như trước thực nghe lời bất động không “nhìn”. Ngô Chí uốn éo vài cái đã không có lực, sáng sớm vừa hổ một trận, lại chơi đùa một ngày, thể lực đã muốn hoàn toàn cạn kiệt. Ngô Chí ghé vào người Diệp Thanh Linh thở phì phò, hắc hắc cười, thật sự là già rồi a.....

“Ngô Chí, cho phép tôi động, được không?”

Thanh âm Diệp Thanh Linh luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng giờ nhuộm chút khàn khàn, Ngô Chí âm hiểm cười vài tiếng, cọ xát cắn □ Diệp Thanh Linh phẫn nộ lý sự, lại gheo vào câu, rớt cục vung tay lên, không hề gây sức ép.

“Cung tới hầu hạ ta, hầu hạ tốt gia cho tiền boa..... A!”

Lời còn chưa nói hết, thất lung đã bị nắm âm cuối đều chạy hết. Sự trầm mặc của Diệp Thanh Linh biểu đạt hẳn vừa mới bị trêu ghẹo phát hỏa có bao nhiêu rùng rợn, khi Ngô Chí tự mình hôn hẳn một khắc đó hẳn cũng đã kích động đến không thể tự kiềm chế. Diệp Thanh Linh đẩy từ dưới lên trên, nóng bỏng chật hẹp chật chẽ vây quanh, hẳn ở trong thân thể Ngô Chí, là một phần của hẳn, Ngô Chí ngồi ở trên đùi hẳn, bị đâm cho không còn tính khí, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

“..... Chúng ta là một.....”

“..... I wish we could stay as one.....” Xa xa truyền đến là lời hát đó, cùng Diệp Thanh Linh thanh âm ái muội cất tiếng.

Đã lâu không có thỏa mãn như thế. Phát tiết một lần lúc sau, Diệp Thanh Linh sẽ không làm tiếp nữa, chỉ ôm Ngô Chí tại nơi nhỏ hẹp khép kín trong không gian lẳng lặng mà hô hấp.

“Ngô Chí, tôi rất vui.”

Ngô Chí khàn khàn cười: “Vô nghĩa, đây là phần thưởng đặc biệt cậu chiêu đãi tôi.”

“Cậu phát hiện.”

“..... Ân, lần sau không cần như vậy.” Đây là một hồi biểu hiện giả dối chân thực, Diệp Thanh Linh đã an bài hết thảy. Ngô Chí rất rõ ràng, hẳn thích náo nhiệt, chính như Diệp Thanh Linh lại thích yên tĩnh, bọn họ hai người tương phản như thế, rồi lại như thế hài hòa ở chung một chỗ.

“Ngô Chí, cậu vui ư?”

“..... Ân.”

“Vậy là đủ rồi.” Diệp Thanh Linh nghe được Ngô Chí thích thú: “Chỉ cần cậu cao hứng, vậy là đủ rồi.”

“..... Diệp Thanh Linh.”

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng mà đáp lời, nhưng Ngô Chí chỉ kêu một tiếng nhỏ bỗng chốc liền không hề lên tiếng, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh. Diệp Thanh Linh không nói gì, hấn đang lẳng lặng chờ đợi.

“Tôi phải nguyên rửa cậu.”

Ngô Chí lao vào lòng Diệp Thanh Linh, lồng ngực chống đỡ, hấn phủ trên người Diệp Thanh Linh, ánh mắt đen láy không chớp một cái nhìn xuống Diệp Thanh Linh.

“Vào ngày này sinh nhật tôi nguyên rửa cậu! Diệp Thanh Linh, tôi sẽ quán quít lấy cậu, lúc nào cũng quán quít lấy cậu, cậu đừng nghĩ muốn bỏ rơi tôi, dù cho tôi có bụng bia, biến thành lão già cậu cũng đừng nghĩ muốn bỏ tôi..... Vẫn chưa xong đâu! Cho dù tôi chết, cậu cũng phải tiếp tục nhận lấy lời nguyên rửa của tôi —— cậu sẽ sống, cậu phải hảo hảo sống tiếp, sau đó dùng cả cuộc đời mà nhớ kỹ tôi, cậu vĩnh viễn vô pháp bỏ rơi tôi ——”

Ngô Chí câu môi cười, nụ cười xấu xa trước sau như một mang theo vài phần chính khí, Diệp Thanh Linh hốt hoảng đưa tay chạm vào —— đã từng, hấn chỉ có thể ở trong góc yên lặng mà trộm nhìn nụ cười dưới ánh mặt trời kia.

“Vì thế Diệp Thanh Linh, cậu sẽ sống, cậu phải sống.”

Ngô Chí cười, nước mắt lại rơi xuống. Nghĩ, ước nguyện của hắn trong lần sinh nhật này vĩnh viễn chỉ là vọng tưởng, cho nên hắn bắt lực chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu mà nguyên rủa ——

“..... Diệp Thanh Linh, nếu cậu cũng không còn trên thế giới này, thì còn có ai có thể nhớ kỹ Ngô Chí đây?”

=====

(*) Băng thanh ngọc khiết: ý ở đây chỉ a Diệp trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc =.,= ta nghĩ nên kiểm chứng lại

(**) Thông tình: đâm chọc đến tình, ý ở đây của a Chí là ‘ngươi mà dám đâm chọc ta đến tình nữa xem’ XD

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngạch, quyền dưỡng cuối tuần kết thúc, xem như đây là kết thúc trước khi của đồng một lần cuối cùng đi, cho nên viết nhiều một ít, sau đó số lượng từ đã vượt quá phạm vi =A=.....

Con búp bê nói rằng ăn vào cái gì đó.... Các ngươi sẽ u mê... Cảm giác giống như bài hát 《 mặt giả hiệu vũ hội 》 =w=

Trong đó bài hát 《tonight, i feel close to you》 ta cảm giác thực phù hợp Diệp Tử a =w=, rất muốn đem”i wish we could stay as one (Tôi ước rằng chúng ta có thể trở thành một) ” Phiên dịch thành “Tôi hy vọng chúng ta là một.” Có thể vừa nghe bài hát này vừa đọc ~

《tonight, i feel close to you》

:::Chương 15:::

Belem nhàm chán ngồi xồm trên mặt đất gầy hạt trên châu, nơi này là chi bộ của tổ chức liên hợp bác sĩ, daddy đã cầm giấy kiểm tra sức khỏe của cô bé đi vào trong rồi, không biết bao lâu mới đi ra đây.

Hạt trên châu trong suốt được ánh mặt trời chiếu sáng tỏa ra ánh sáng lưu ly, Belem sơ ý một chút, lực tay không không chế tốt, hạt châu lộ cộc văng ra rất nhanh lăn đến nơi xa. Cô bé lúng túng bò lên, đuổi theo hạt trên châu đang lăn về phía trước.

Hạt trên châu màu lưu ly cuối cùng đụng tới một bánh xe rồi bắn ngược trở lại, Belem có chút chần chừ dừng bước lại, trước mắt nàng là một thanh niên tóc đen ngồi trên xe lăn. Thanh niên khép hai mắt như là đang ngủ say, cả người tản mát ra một loại hương vị uể oải nồng hậu, tưởng chừng như là một mối không thể thức dậy nổi. Belem không khỏi dụi dụi con mắt, cô bé sợ hãi nghĩ, anh trai ở phía đối diện kia dường như dưới ánh mặt trời vừa chiếu vào liền tan vỡ ni.

Không biết nguyên nhân là do hạt trên châu, hay là tiếng bước chân của Belem, thanh niên tóc đen nhíu mày, hàng lông mày lúc đó nhíu vào càng lúc càng sâu, cơ hồ có thể khiến người ta sâu sắc cảm nhận được hấn vô cùng thống khổ. Hàng lông mi của thanh niên dài mà thẳng như cánh quạt chậm rãi mở ra, con ngươi đen lộ ra đầu tiên là một trận hỗn độn, sau đó mới dần dần trấn tĩnh thức tỉnh. Hấn ngồi trên xe lăn, nhìn thấy cô bé cứng nhắc ở tại chỗ, biểu tình nhu hòa.

“Em tên là gì?”

Thanh niên ngồi trên xe lăn rõ ràng vừa chính trực lại tao nhã, nhưng ngữ khí khi hấn nói chuyện, thần thái, động tác tứ chi không hề lộ ra cảm giác già nua. Belem cảm giác được, nhưng lại không biết biểu đạt cảm xúc và cảm giác xa cách kỳ lạ này như thế nào, giống như là, như là một ông cụ khoác lên bề ngoài thanh niên ăn khớp nhau. Có lẽ do ánh mắt thanh niên

quá mức nhu hòa, Belem cũng không kháng cự đối phương, thanh âm nhỏ nhỏ trả lời:

“Em là Belem. Oxster.” Cô bé ngẩng đầu lên: “Còn anh?”

Khi nghe đến tên họ cô bé, vẻ mặt thanh niên trên xe lăn tựa hồ kìm nén hốt hoảng, hấn có chút ngây ngốc nhìn khuôn mặt Belem, quên cả trả lời. Belem bị bỏ qua có chút không vui, cô bé mở miệng, tát khời kiêu lai(*).

“Nói cho Belem đi mà, anh.”

“Anh.....” Thanh niên tựa hồ rất cục cựa cũng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt hấn nhìn Belem khó có thể dùng lời diễn tả được:”Anh tên là Ngô Chí.....” Hấn tựa hồ có hơi chần chừ, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Belem, em biết Misha. Oxster không?”

“Misha.....bà nội?” Belem mở to hai mắt:” Anh biết bà nội Misha của Belem sao? Belem thích bà nội nhất, tuy rằng bà không nhìn thấy được nữa, nhưng bà sẽ luôn ôm Belem kể cho Belem những câu chuyện xưa mà Belem thích nhất đấy ~”

“Bà nội..... A.....” Ngô Chí ngồi trên xe lăn cúi đầu nặng nề nở nụ cười, giữa tận thế nữ nhân duy nhất xuất hiện giúp đỡ hấn giờ đây đã là bà nội rồi a, mà cùng đối phương bằng tuổi nhau hấn còn khoác lên cái mặt nạ thanh niên..... Thật là khiến người ta cảm khái a, Ngô Chí có chút mê mang, đã qua lâu như vậy rồi sao? Hấn đã trộm được nhiều thời gian như vậy rồi sao?

“Tiểu Belem, em rất thích chuyện xưa sao?”

“Đúng vậy, anh trai, Belem thích nhất nghe chuyện xưa ~”

“Như vậy để anh.....” Ngô Chí đối với Belem nháy mắt:” Vì tiểu Belem kể một câu chuyện xưa thế nào?”

Cô bé vui mừng hơn hờ lại gần, ghé vào tay vịn xe lăn, bộ dáng một bộ chờ mong. Ngô Chí hơi hơi hí mắt, như là đang suy nghĩ nên bắt đầu câu chuyện như thế nào, nụ cười trên mặt dịu dàng, rồi lại có chút lạnh lẽo ý:

“Tiểu Belem, em có biết cái chết nó như thế nào không?”

Belem mở to hai mắt, vẻ mặt có chút bất an cùng sợ hãi. Nhìn kỹ Ngô Chí, cô bé cúi đầu, có vẻ hơi chán nản: “.....Daddy nói, bà nội Misha đã sang thế giới bên kia, mà thế giới đó Belem thật lâu về sau mới có thể đi đến.....bà nội Misha của Belem đã biến mất, không gặp được nữa a.....”

“Đúng, không gặp được nữa, biến mất a.....” Như không nghe thấy lời nói Belem xen lẫn tiếng khóc nức nở, Ngô Chí không có an ủi cô bé tiếp tục nói: ” Cái chết thực đáng sợ nhỉ?”

“Thực đáng sợ.” Belem lau nước mắt, nói cùng.

“Cái chết không đáng sợ đâu, thật đấy. Tiểu Belem có thể xem cái chết như một hội tất cả mọi người tham gia một buổi party long trọng, những người tham gia buổi party đều ngoạn vui đến quên cả trời đất không muốn về nữa, em không thể đi là bởi vì em còn không có thu được giấy mời. Một buổi party như vậy, em sợ sao?” Belem lắc lắc đầu, tay Ngô Chí chậm chạp men theo tay vịn giờ lên, cứng nhắc xoa đầu Belem một cái bày tỏ sự an ủi, động tác kia máy móc cứng nhắc quả thực có thể nghe được tiếng rắc rắc cử động của các đốt ngón tay:” Có nhiều thứ so với cái chết còn đáng sợ hơn a.....”

“Hãy suy ngẫm về nó, khi em trưởng thành, trở nên thành thực trở nên xinh đẹp, sau đó em bắt đầu già đi, già giống như bà nội Misha của em, mà

tất cả xung quanh em không hề thay đổi, người em yêu và người yêu em vẫn là đáng dấp đó, chỉ có một mình người em thay đổi, ở trước mặt bọn họ biến lão biến xấu; khi em từng bước một hướng tới cái chết, bọn họ lại dậm chân tại chỗ, nhìn em từ từ đi xa, chỉ có em biến mất, không thấy nữa —”

Belem thét chói tai một lần gián đoạn câu nói của Ngô Chí, sắc mặt cô bé tái nhợt không có một tia huyết sắc, sau khi chờ Belem thét chói tai xong, Ngô Chí mới chậm rãi nói nốt câu cuối.

“– thực đáng sợ nhỉ?”

“Ô.....” Belem bụm mặt gật đầu, cô bé bị dọa ròi.

Ngô Chí lẳng lặng ngồi ở xe lăn một lúc lâu, cho dù Belem đã bình tĩnh trở lại cũng như trước không nói gì, hần giống như một cái máy móc cũ kỹ, bị bao phủ giữa lớp bụi bặm chờ đợi lên dây cót. Ngay tại thời điểm Belem muốn thúc giục, Ngô Chí mở miệng lần nữa:

“Nếu.....nghĩ ngược lại? Nếu có một người không hề thay đổi, xung quanh hần đều đang thay đổi, hần phải trơ mắt mà nhìn người hần yêu và người yêu hần biến lão biến xấu, sau đó biến mất khỏi thế giới này, để lại hần cô độc một mình — em nghĩ hần sẽ ra sao?”

Lưỡng lự lúc lâu, Belem mới nhỏ tiếng trả lời: “Nếu là Belem, Belem sẽ phát điên mất.”

“..... Đúng.” Ngô Chí nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của hần có chút vàng sáng mơ hồ, mông lung nhìn về một không gian khác:” Vậy là, hần phát điên.”

Khi Ngô Chí phát hiện khóe mắt có chút nếp nhăn, khi Ngô Chí không đếm được số tóc bạc trên đầu, khi Ngô Chí làm lúc đầu thắt lưng bị đau,

Ngô Chí cảm nhận được rất rõ ràng, thời gian của bọn họ đã không còn nhiều nữa, vì thế Ngô Chí càng thêm quý trọng cuộc sống lúc này — tuy rằng có chút không tự nhiên, mặc dù ai cũng muốn ở trước mặt người mình thích duy trì hình tượng đẹp đẽ nhất. Thế nhưng Ngô Chí biết, vô luận hắn biến thành bộ dạng như thế nào, Diệp Thanh Linh tuyệt đối sẽ không ghét bỏ hắn. Vì thế Ngô Chí an tâm mà bồi bạn với người hắn thích nhất, tương đương bình tĩnh mà nghênh đón chung cục đã đến.

Nhưng Ngô Chí đã quên, Diệp Thanh Linh thích hắn thích đến gần như điên cuồng mà lại mạnh mẽ độc chiếm làm sao có khả năng sẽ buông tay: Ngô Chí là của hắn, là của hắn! Cho dù là tử thần cũng vô pháp đem Ngô Chí trong tay hắn cướp đi!

Khi nhiễm bệnh ban đầu sẽ là nhiễm độc giáp, một loại bệnh thường thấy, người kia nói phải làm phẫu thuật đôi thận, Ngô Chí cũng không để ý nhiều liền đồng ý. Người cầm dao chính là Diệp Thanh Linh, ngay tại tầng hầm ngầm của khách sạn — Ngô Chí chưa bao giờ biết nơi đó có một phòng phẫu thuật chính quy sánh ngang với bệnh viện. Ngô Chí nhớ mãi ngày hôm đó, sau khi tỉnh lại kính mắt người nọ trong ánh đèn phẫu thuật chiếu rọi xuống, chất hóa học lạnh lẽo phản xạ ra ánh sáng lấp lánh. Diệp Thanh Linh vuốt ve khuôn mặt Ngô Chí, động tác rất nhẹ nhàng, thanh âm cũng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến người ta thoáng cái liền quên ngay.

Người nọ khinh miêu đạm tả(**) nói: “Nếu hỏng liền thay cái khác.”

Khi đó Ngô Chí cũng không để ý nhiều lắm, mơ mơ hồ hồ gật đầu chấp nhận tại chỗ.

Rồi sau đó, Ngô Chí rút cuộc cũng biết câu nói nhẹ nhàng kia trước kia của Diệp Thanh Linh, phân lượng có bao nhiêu là thật. Diệp Thanh Linh là người điên, đến bây giờ vẫn vậy, hắn vì Ngô Chí, đã sớm từ bỏ nhân luân

đạo đức, thậm chí làm ra việc..... Cấm kỵ. Việc hấn làm kỳ thật rất đơn giản, nhẹ nhàng đúng như câu nói kia: Hổng, liền thay cái khác.

“Gan của ta không còn dùng được, hấn thay; đường ruột của ta bị nhiễm trùng; hấn thay; chân phải bị phong thấp; hấn thay; đôi mắt của ta bị lão hóa, hấn thay; Trái tim của ta tê liệt, hấn thay..... Hắc hắc, tiếp đó cột sống của ta cũng bại liệt, hấn sau đó đem tất cả bộ phận từ dưới cổ ta chặt đứt thay đổi — không, nói như này dễ hiểu hơn, hấn cắt đầu ta xuống, sau đó lắp lên một cái thân thể mới ha ha ha.....” Ngô Chí ngồi ở xe lăn bụm mặt cười to: “Người vĩnh viễn cũng vô pháp tương tượng được, khi ta bị hấn ôm vào một căn phòng mà xung quanh tất cả đều là ống thủy tinh, nhìn vào trong đó một khối lại một khối ‘ Ngô Chí ’ đang nổi lơ lửng khi đó cảm giác như thế nào! Hấn nói cho ta biết, con mẹ nó hấn nói cho ta biết: Kia toàn bộ đều là nhân bản của ta, là vật liệu dự trữ cho thân thể ta, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Không đủ thì hấn còn có thể tiếp tục làm thêm!”

Ngô Chí bị trói trên bàn mổ giấy giữa: đừng làm! Mẹ nó Diệp Thanh Linh người dùng tay cho lão tử! Người đây là xúc phạm ta! Người điên rồi sao —

Người nọ đứng trong bóng tối, mím môi, lộ ra một cỗ quạt cường điên cuồng ý tứ hàm xúc: bất kể có phải dùng phương pháp gì, tôi đều sẽ để cậu sống sót.

Cút ngay –!!!

.....

Diệp Thanh Linh, cậu không thể làm thế được.....Cậu sao có thể đối với tôi như vậy a! Diệp Thanh Linh người tinh táo lại cho lão tử a! Chúng ta cùng nhau đối mặt với sự thật được chứ.....

Ngô Chí, tôi thích cậu.

Ngô Chí ở trên bàn mổ giấy giụa, muốn tránh đi bàn tay của người nọ, muốn ném đi sự ngọt ngào rướm lã điên cuồng của người nọ.

Ngô Chí, chúng ta phải vĩnh viễn cùng một chỗ.

Ngô Chí điên cuồng mà lắc đầu, sắp hỏng mắt.

Không có khả năng không có khả năng không có khả năng..... Diệp Thanh Linh.....Chuyện này không có khả năng –!!!

Diệp Thanh Linh không để ý đến Ngô Chí mãnh liệt kháng cự, vẻ mặt hốt hoảng xúc động bắt tay vào phẫu thuật cho người hấn yêu nhất kia.

Ngô Chí, đừng rời bỏ tôi.....

Dịch thể lạnh lẽo theo khuôn mặt xinh đẹp vô cùng của người nọ rơi xuống.

Van cầu cậu..... Đừng rời bỏ tôi..... Được không.....

“..... Thay đổi thay đổi, đều thay đổi ha.....” Ngô Chí ngồi phịch trên xe lăn, tiếng nói của hắn rất mơ hồ, giống như đang lầm bầm:” Có một quãng thời gian ta không dám nhìn bất cứ thứ gì có khả năng phản chiếu lại vật thể, người có thể tưởng tượng được không? Khi người đứng trước gương hay thứ gì khác, nhìn thấy một con quái vật có cái đầu khô quắt nhưng lại có thân thể cường tráng, mà con quái vật kia chính là bản thân người vậy tiếp thu việc này như thế nào!? Hắc hắc..... Ta biết nga, thân thể ta đã thể nghiệm qua nga, con mẹ nó so với vào nhà ma còn kích thích hơn nga, ta dọa đến mấy tuần đều không ngủ được ha ha ha, tức cười chứ? Vì thế người nhát gan đã móc mắt của chính hắn ra.”

Ngô Chí chọc chọc mắt, nhìn chăm chú vào Belem đang ngây ra như phỗng, cười tỏa nắng, cũng trông càng thâm thẳm.

Ngô Chí, không nên như vậy.....

Van cầu người, đừng như vậy.....

Ba — Ngô Chí ngửi được mùi máu tươi, sau đó một vật thể hình tròn trắng mịn ôn nhuận đã bị đặt ở trong lòng bàn tay của hắn. Người nọ cầm tay hắn giơ lên, lòng bàn tay đối với hốc mắt trống không, đem vật thể hình tròn kia ấn vào — đó là mắt của Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh. Ngô Chí khóc lên, từ hốc mắt tối om chảy xuống không phải là nước mắt mà là máu. Hắn là tôi nên cầu cậu, cầu cậu buông tha cho tôi được không.....

Ngô Chí, tôi buông tha cho cậu.

Chất lỏng đồng dạng đánh lên mặt Ngô Chí, Diệp Thanh Linh nâng mặt Ngô Chí, một bên rơi lệ, một bên đổ huyết.

Thế nhưng ai buông tha cho tôi đây.....

“A a, đương nhiên, rất nhanh sẽ được hấn bù đắp, Ngươi xem, hấn đem mình chơi đùa không thành dạng người, sau đó cũng đem ta chơi đùa không còn dạng người. Ta hấn là nên đối với hấn rộng giận, đối với hấn nổi bão, đối với hấn nổi điên — nhìn hấn làm ra cái sự tình tốt đẹp gì đây — chỉ là, ” Ngô Chí run rẩy thờ dài, mang theo thỏa hiệp không thể tránh được: “Vừa nhìn thấy bộ dáng yếu ớt kia của hấn, ta con mẹ nó liền như rút gân mà bỏ đi tất cả kiên trì..... Hấn rất giao hoạt, hấn biết rõ ràng, hấn đem ta ăn được gát gạo.....”

Ngô Chí thanh âm dần dần yếu ớt xuống, thờ dốc một hồi, hấn dùng bàn tay cứng đờ làm kiểu dáng khẩu súng, ngón trỏ chỉ vào Belem đang sững sờ: “Hiện tại vấn đề bây giờ là thời gian, nghe rõ a.”

“Nếu em có một cái tất em phi thường yêu thích, có một ngày, cái tất kia rách ra một mảnh lớn, em sẽ làm như thế nào? A, vá. B, vứt.”

“A, A.....” cô bé phản xạ tính trả lời.

“Được rồi, em vá chiếc tất, rồi dùng tiếp, sau đó chiếc tất này lại rách ở chỗ khác, em lại vá tiếp..... cứ lặp đi lặp lại như thế rồi sau đó.” Ngô Chí tựa tiểu phi tiêu(***) giơ “Súng lục”: “Thẳng đến khi chỗ chiếc tất bị em vá đã muốn hoàn toàn chệch phủ phần vốn có, nói cách khác, em đã vá chiếc tất đến nỗi hoàn toàn có thể may thành một chiếc khác. Nhạc opera thường xuất hiện nhiều trong ca hát và khiêu vũ đầy, thế thì anh hỏi em, chiếc tất này đến tột cùng có phải là chiếc tất em thích hay không?”

Belem theo phản xạ tính muốn trả lời là có, nhưng suy nghĩ dạo qua một vòng lại cảm thấy không phải, cô bé khổ não nhú mày, vẻ mặt rất là rối rắm. Ngô Chí nhìn đến biểu tình rối rắm của Belem, xấu xa nở nụ cười.

“Đây là một nghịch lý, được gọi là nghịch lý Theseus(****) , cho dù không hiểu..... em trả lời anh thêm một vấn đề nữa là được, nhớ kỹ, lần này em nhất định phải trả lời nha. Ngô Chí lấy bàn tay súng lục đưa lên bên tai, ngón trỏ chĩa đến huyết thái dương của mình, trên mặt biểu tình cười mà như khóc: “Anh đây hiện tại khắp toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ có đại não là ‘Ngô Chí bản gốc’. A, tới nói cho anh biết a, anh rốt cuộc có phải ‘Ngô Chí’ hay không.....?”

Nói cho tôi biết a, Diệp Thanh Linh, “Ngô Chí” được chấp vá lung tung như vậy, có còn là Ngô Chí hay không?

Bị vẻ mặt vắn vẹo của Ngô Chí hù dọa, cô bé nhìn Ngô Chí bộ dạng muốn khóc không khóc nổi. Giằng co một lúc, Ngô Chí thở dài buông xuống “Súng lục”, mệt mỏi trừng mắt nhìn, phác thảo đôi mắt là một độ cung già nua, cả người như khô héo trên chiếc xe lăn mục nát.

“Hiện thực luôn kể một câu chuyện, tên chủ đề của nó là tàn khóc.”

Thanh âm Ngô Chí rất nhẹ, lộ ra một loại thoải mái kỳ dị ý tứ hàm xúc.

“Chuyện xưa của anh, hết rồi.....”

=====

(*) Tắt khỏi kiêu lai: 撒娇 là ‘làm dáng’, ‘làm nũng’, Cụm trên có thể hiểu là “giở thói nũng nịu” (xin chân thành cảm ơn ss Trà đã trợ giúp):*

(**) Kinh miêu đạ̄m tả: Nhẹ nhàng bằ̄ng quơ.

(***) Tựa tiếu phi tiếu: Cười mà không cười.

(****) Nghịch lý Theseus: Con tàu của Theseus, hay Nghịch lý Theseus là một thí nghiệm tưởng tượng đã gây ra nhiều tranh cãi trong triết học. Nội dung của thí nghiệm này là: nếu một con tàu được sửa chữa và thay thế dần dần tất cả các bộ phận của nó thì liệu đó có còn là con tàu gốc nữa hay không, hay nó đã trở thành một con tàu mới hoàn toàn? Mở rộng ra, nếu lấy tất cả các bộ phận cũ đã được tháo rời ra để ghép lại tạo thành một con tàu thứ hai thì đâu mới là con tàu gốc?

:::Chương 16:::

“Belem!”

Belem xoay người, daddy ở đằng xa hướng bên này vẫy tay.

“Anh à, Belem phải đi rồi, cảm ơn câu chuyện của anh, mặc dù Belem nghe không hiểu lắm.” Cô bé chớp mắt, lưu luyến không rời: “Chờ Belem sau khi lớn lên, anh kể lại cho Belem nghe đi, khi đó Belem nhất định sẽ hiểu!”

“Được rồi”

” Tái kiến, anh trai.”

“Tái kiến, Belem.” Ngô Chí nhìn theo cô bé vui vẻ chạy tới phương xa, hàng lông mi phủ xuống đôi mắt khép hờ cười yếu ớt:” Anh sẽ đợi để gửi lời hỏi thăm Misha thay em.”

Belem không hề chú ý đến câu nói vô cùng quái đản kia, cô bé chạy được nửa đường nghĩ muốn quay đầu lại hướng tới anh trai đang ngồi trên xe lăn vẫy tay chào tạm biệt, sau đó cô bé thấy, một người con trai xinh đẹp tinh xảo tựa thiên sứ đứng bên cạnh anh trai, thiên sứ đó đẹp cực kỳ, làn da tuyết trắng ở dưới ánh mặt trời gần như là trong suốt! Cô bé nhìn đến ngây người, không chớp mắt mà nhìn thiên sứ kia phụ giúp anh trai rời đi, cô bé có chút hâm mộ nhưng cũng bần chồn nghĩ, anh trai cũng bị thiên sứ mang đi, rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

“Belem?”

Belem bỗng chốc bị bé lên, ánh mắt chuyển động nhìn lại, nơi đó chỉ còn lại có một mảnh dương quang. Cô bé miết môi, vùi đầu vào lồng ngực daddy, thương tâm khóc to. Không biết vì cái gì, cô bé chính là chỉ thấy bị thương, bất lực mà khóc.

“Ngô Chí, rất vui về?”

Bọn họ đi trên con đường rộng rãi, Diệp Thanh Linh giúp Ngô Chí, ở hai bên cây bông gòn kết hạt, hạt bị những sợi tơ bông màu trắng bao lấy, gió thổi qua, sợi bông bay lên đầy trời khắp nơi, giống như ở dưới trời tuyết âm áp.

“Ân.” Ngô Chí lười biếng tựa vào xe lăn, hắn đã không thể bước đi được nữa, nói đúng ra, hắn làm động tác gì cũng đều cực kỳ cố hết sức. Cho dù thân thể có mới mẻ như thế nào đi nữa, nhưng nhìn chung phần lớn hệ thần kinh ở đại não đã suy nhược. Các tế bào thần kinh khác biệt chính là cố định về số lượng, nói cách khác, tế bào thần kinh ở đại não chỉ càng ngày càng ít đi, sẽ không có tế bào mới phân hoá thành tế bào thần kinh. Bởi vậy, Ngô Chí hiện tại chính là đang hấp hối giữa giữa, thời gian hắn ngủ say

ngắn người càng ngày càng dài, động tác càng ngày càng cứng ngắt, cho dù chỉ biểu cảm cũng bắt đầu khó khăn.

Cho nên mới nói, hắn chỉ khoác cái vẻ ngoài trẻ trung, bên trong đã mục nát thối rữa đến không ra bộ dạng gì. Ngô Chí thờ ơ nghĩ. Cuối cùng cũng đến, nếu như ngay cả đầu óc của hắn đều bị thay đổi, vậy hắn thật sự trở thành con tàu của Theseus. Diệp Thanh Linh cũng biết, vì thế theo thời gian trôi đi, người nọ càng điên cuồng, sợ hãi cùng yếu đuối.

Hôm nay Diệp Thanh Linh mang theo Ngô Chí tới tổ chức liên hợp bác sĩ, hắn đi tìm kiếm tài liệu, sau khi trở về thấy Ngô Chí cùng một cô bé tán gẫu vui vẻ, Diệp Thanh Linh đứng ở góc tối, gần như sắp điên cuồng. Hắn rất vui, đã bao lâu hắn không nhìn thấy Ngô Chí tỉnh táo như vậy ni? Mỗi một lần Ngô Chí ngủ say đều như bóp nghẹt hô hấp của Diệp Thanh Linh, ngủ say càng lâu, thời gian Diệp Thanh Linh thống khổ càng dài, thẳng đến khi Ngô Chí mở mắt ra khi đó Diệp Thanh Linh như là được phóng thích, tiếp đó Ngô Chí lại rơi vào trạng thái ngủ say thì nỗi thống khổ kia lại lặp lại. Hắn có bao nhiêu sợ hãi a, sợ hãi Ngô Chí rút cuộc không mở mắt nữa, sợ hãi Ngô Chí rời bỏ hắn, hắn sợ hãi đến sắp chết. Diệp Thanh Linh chỉ có thể ở thời điểm Ngô Chí ngủ say găt gao ôm lấy thân thể mà hắn tự tay chấp vá, chỉ có như vậy mới luôn luôn cảm thụ được nhịp tim và hô hấp mỏng manh của Ngô Chí, hắn mới có thể giữa nỗi sợ hãi vô biên vô hạn mà có đường sống để thở dốc.

“Tán ngẫu gì vậy?” Diệp Thanh Linh gọi Ngô Chí nói nhiều, nếu không như vậy, não bộ Ngô Chí tuần hoàn càng ngày càng trì trệ luôn không tỉnh táo sẽ không thể ngăn lại mà lại sa vào si ngốc, đôi mắt giăng đầy sương mù nhìn trong hư không kinh ngạc một chút.

“Tán ngẫu rất nhiều a.” Có lẽ là hôm nay được gọi ý, Ngô Chí phản ứng rất nhanh, hắn có chút đặc ý giao hoạt cười rộ lên: “Tôi trêu chọc tiểu quý kia một chút, kể chuyện ma cho nó.”

Điên cuồng, chân thật, thuộc về hai người bọn họ lúc đó, chuyện ma. Thấm đẫm chất độc ngọt ngào, chìm trong huyết tinh, mang theo một loại tàn khốc có tên tình yêu.

“Diệp Thanh Linh..... Oa nga!”

Gió gào thét thổi qua, sợi bông tung bay đầy trời khắp nơi. Sợi bông rơi xuống, làm vạn vật phủ lên một tầng bông trắng mềm mại. Đứng giữa cảnh tượng mộng ảo này, Ngô Chí thấy Diệp Thanh Linh run run khóe miệng, không lưu tình chút nào cười ha hả.

“Phốc ha ha ha, cậu hiện tại giống như điều nhân ý, cánh rụng thiệt nhiều lông nha phốc –”

Diệp Thanh Linh không có để ý Ngô Chí cười nhạo, hấn tỉ mỉ đem sợi bông trên mặt Ngô Chí phủ đi, để tránh Ngô Chí hít vào sẽ bị nghẹt. Ngô Chí hả hê cười, cười đến chảy cả nước mắt, nụ cười xán lạn kia giống như là pháo hoa nở rộ, trước khi cháy hết nó sẽ phóng ra ánh sáng rực rỡ đẹp đẽ nhất. Diệp Thanh Linh hơi mím môi, hấn cảm thấy trái tim nhỏ bé đang đau thương, cảm giác bất an này đánh vào hấn càng ngày càng mãnh liệt, khiến hấn không biết phải làm sao. Sợi bông bay tán loạn giống như tâm tư rối loạn của hấn, mơ hồ tỏ rõ điều gì đó.

“..... Diệp Thanh Linh, “Ngô Chí cười đủ rồi ngửa đầu nhìn Diệp Thanh Linh, hấn đồng (đôi mắt đen) trong trẻo phản chiếu rõ ràng ảnh ngược bóng dáng Diệp Thanh Linh: “Cậu còn nhớ rõ lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta không? Hôm đó là sinh nhật thứ 40 của tôi.”

“Ân.”

“Còn nhớ rõ lời nguyện của tôi không?”

“..... Nhớ rõ.”

“VẬY TÔI AN TÂM RỒI.” Ngô Chí thỏa mãn ngồi phịch xuống xe lăn, thân thái thả lỏng, tiếng hấn nói nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng, nhẹ đến nỗi nếu không chăm chú thì sẽ không nghe thấy: “Thời gian của tôi sắp đến rồi a.....”

Có ý tứ gì, có ý tứ gì có ý tứ gì..... Đến tột cùng là ý tứ gì đây..... Rõ ràng vừa nghĩ liền thấu, lại khiếp đảm thủy chung không dám đâm thủng màng giấy kia.

“Diệp Thanh Linh, ” Ngô Chí lầm nhảm tên của Diệp Thanh Linh, một lần lại một lần, tựa hồ ngoạn rất vui: “Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh Diệp Thanh Linh Diệp Thanh Linh.....”

Đủ rồi! Trong đầu Diệp Thanh Linh thét chói tai, không cần gọi nữa, van cầu cậu đừng gọi nữa!

Chờ thời điểm ý thức được, Diệp Thanh Linh phát hiện hấn đã gắt gao ôm lấy nửa người trên của Ngô Chí, sợ hãi run rẩy.

..... Vì cái gì, rõ ràng hấn thích nhất Ngô Chí gọi tên hấn, rõ ràng hấn nhìn thấy đầu lưỡi nửa ẩn sau hàm răng Ngô Chí gảy hạ xuống gọi ra từ cuối cùng trong tên hấn, rõ ràng..... Ngô Chí hiện tại chỉ là đang gọi tên của hấn mà thôi. Hấn hiện tại lại chỉ cầu Ngô Chí đừng gọi tên nữa!

“Diệp Thanh Linh, buông.”

Không được! Tay mà buông lỏng cậu sẽ trốn đi, rốt cuộc không bắt lại được nữa.....

“Buông, để tôi nhìn cậu một chút, được chứ?”

.....Không. Sau này nhìn lại được không, sau này cho cậu nhìn đủ có được không.....

“Tôi muốn hôn cậu, Diệp Thanh Linh.” Ngô Chí bất đắc dĩ dùng âm thanh như là đang dỗ dành trẻ con, hấn cứng nhắc vỗ đầu Diệp Thanh Linh: “Chúng ta đã lâu không hôn rồi.”

.....

Ngô Chí đẩy ra mặc cho Diệp Thanh Linh đang gắt gao ôm hấn, nhìn lên những sợi bông trắng đang bay lượn trong không trung, hấn cảm thấy rất nhẹ nhõm, đã lâu không nhẹ nhõm như vậy, giống như là những sợi bông bay lơ lửng đầy trời kia vậy, gió thổi một hơi liền tán, ở giữa trời đất không có lấy một dấu vết. Hấn cười hắc hắc đứng lên, nhẹ nhàng như nói giỡn.

“Diệp Thanh Linh, tôi sắp kết thúc rồi, vì thế để tôi nhìn cậu một chút, hôn cậu, nhé?”

“Được không a? Coi như thỏa mãn cuối cùng của một người sắp chết –”

“Câm — miệng —”

Từng câu từng chữ, như cắn chặt răng, nhai nuốt huyết nhục từng chữ giày vò mà nói ra. Đây là lần đầu tiên, Diệp Thanh Linh đối Ngô Chí rống giận, như một con dã thú nhuốm máu bị vây khốn. Sau khi gào thét, ngược lại người bị dọa lại là người vừa gào. Diệp Thanh Linh sợ tới mức buông lỏng Ngô Chí ra, luống cuống đứng tại chỗ nhìn Ngô Chí, trong mắt tràn đầy yếu ớt cùng sợ hãi.

“Ngô Chí!” Diệp Thanh Linh muốn tới gần, rồi lại sợ hãi hoảng hốt đến không dám đụng vào Ngô Chí một tí, thật giống như hấn sợ ý một chút mà đụng vào, Ngô Chí giống như pha lê vỡ tan rồi biến mất. Cái loại căng thẳng luống cuống cùng thái độ sợ hãi này như kim châm khắc sâu vào Ngô Chí, hấn không thể không đề giữ trái tim, vậy mới khiến trái tim không quá tổn thương.

“Ngô Chí, tim không thoải mái? Chúng ta lập tức trở về thay cái khác, chúng ta vẫn còn thời gian.....”

“Diệp Thanh Linh.....” Thanh âm Ngô Chí thực mỏng manh, hấn đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi tĩnh mịch rã rời so với những lần khác đều mãnh liệt hơn.

“Tôi vẫn còn có thể tìm cách khác, tôi vừa mới tìm được tư liệu rồi, Jabir(*) đã từng luyện chế ra đá Sage(**) , chúng ta có thể từ hương này.....”

“Diệp Thanh Linh, tôi yêu cậu.”

Diệp Thanh Linh sững sờ nhìn Ngô Chí, từ trước tới giờ đều là Diệp Thanh Linh nói thích, tính cách Ngô Chí sẽ không mở miệng nói những câu như này, chỉ có thời điểm Diệp Thanh Linh bị bức đến đường cùng mới có thể kỳ quái nói câu thích. Giữa bọn họ hai người từng có tuyên bố với nhau là thích, nhưng xưa nay chưa từng nói yêu. Diệp Thanh Linh sẽ không nói yêu, bởi vì hấn đã xem qua thuyết minh về tình yêu trong sách, yêu là không vụ lợi, liên kết với đối phương, có thể buông tay vì hạnh phúc của đối phương. Làm sao có khả năng? Ích kỷ, điên cuồng, độc chiếm dục mãnh liệt mà lại mang theo chút mặc cảm mơ hồ như Diệp Thanh Linh làm sao có khả năng đối với Ngô Chí buông tay?! Thích là có thể độc chiếm, thích là có thể không biết đối phương có đáp lại hay không, cho nên thích, chỉ là thích, thích đến sắp chết là cái loại này.

“Ngô Chí.” Thanh âm Diệp Thanh Linh run rẩy, biểu tình trên khuôn mặt yếu ớt đến tận cùng:” Cậu không cần yêu tôi, chỉ cần thích tôi được không.....”

Vì vậy không cần đối với Diệp Thanh Linh buông tay, không cần vô tư bỏ đi như vậy khi Diệp Thanh Linh trong tương lai không có Ngô Chí, chuyện này đối với Diệp Thanh Linh mà nói..... Quá tàn nhẫn.

“Ngô Chí, van cầu cậu, để Ngô Chí cùng Diệp Thanh Linh vĩnh viễn cùng một chỗ được không.....”

Tại sao còn không ngừng nói câu vĩnh viễn vĩnh viễn kia lại đi? Cứ luôn nói vĩnh viễn vĩnh viễn đều phải cùng một chỗ, thực ra chính là đang sợ hãi thời gian gấp rút a.....

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí –!!! Nhìn tôi đi! Ngô Chí, nhìn tôi!”

..... A, cậu đang nói cái gì a..... Tôi nghe không rõ.....

Ngô Chí cố mở to hai mắt, hắn chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn được một thân ảnh đơn bạc màu trắng, còn có những mảnh nhỏ màu trắng bay lượn khắp bầu trời. Ngô Chí không nhìn thấy bộ dạng sắp tan vỡ của Diệp Thanh Linh, nghe không được lời cầu khẩn hèn mọn vô lực của Diệp Thanh Linh, ngay cả đến đầu óc và ngũ giác của hắn cũng muốn quá tải. Sóng lay lắt từ đầu đến loại tình trạng này, câu chuyện của hắn cũng đến hồi kết rồi sao. Mối Ngô Chí run rẩy, muốn nói cái gì đó lại thất bại. Nhưng hắn đã thỏa mãn rồi, rất thỏa mãn, quan trọng nhất là Ngô Chí đã nói ra câu kia, đối với tâm ý Diệp Thanh Linh là quan trọng nhất.

Diệp Thanh Linh..... Diệp Thanh Linh..... Nếu cậu có thể không thích Ngô Chí như vậy.....Sẽ tốt biết bao a.....

Ít nhất cậu sẽ không điên cuồng như vậy..... Ít nhất.....Khi biệt ly không bi thương như vậy.....Cậu thích Ngô Chí như vậy..... Thật là khiến cho trái tim người ta đau đớn.....

..... Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh, biết không? Trên đời này có cái tên gia hỏa gọi là Ngô Chí, thích cậu đến nỗi trái tim như bị xé nát.

Một giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, không phải là vì sợ hãi, mà vì chia lìa. Khóe miệng Ngô Chí cuối cùng cũng có nét cười, trước sau như một trên nơi có một chút chính khí cười xấu xa, nụ cười mà Diệp Thanh Linh thích nhất. Trong đôi mắt hanh niên tóc đen trên xe lăn vàng sáng dần dần khuếch tán, chỉ còn lại có một mảnh đen tối tĩnh mịch.

Thì ra kết thúc là như này.

Hắn còn chưa kịp nói cho người nọ, bắt đầu từ lúc đó, ước nguyện trong sinh nhật của hắn chỉ có một:

Nếu sớm biết rằng kết cục là như thế này, Diệp Thanh Linh vĩnh viễn không được thích Ngô Chí, thà rằng hai người vĩnh viễn là..... Người qua đường.

(*) Jabir: ông Jabir ibn Hayyan (ở châu Âu gọi là ông “Geber”) , đã bắt đầu sử dụng phương pháp khoa học trong hóa học từ thế kỉ thứ 9, và ông được đa số xem là “ông tổ ngành hóa học”.

(**) Đá Sage: Một loại đá được cho là có thể trường sinh bất tử (tra baike thì nó bảo thế, ta không chắc đâu)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xèo xèo đã chết, nga cũng ==

::Chương 17::

Hiện thực luôn luôn kể một câu chuyện, tên chủ đề của nó là tàn khốc. Diệp Thanh Linh không nói lời nào ngỡ ngác nhìn giọt nước nơi khóe mắt Ngô Chí, hấn lão đảo chạy tới ôm lấy Ngô Chí vẫn không nhúc nhích ngồi trên xe lăn, giống như là đã trải qua vô số buổi tối trong quá khứ, hấn hoảng sợ ôm lấy Ngô Chí đang ngủ say hòng tìm kiếm một hơi thở. Diệp Thanh Linh chỉ có thể cảm nhận thân thể Ngô Chí càng ngày càng lạnh ngắt, hấn gất gao ôm, ấm áp vẫn không truyền đến. Diệp Thanh Linh hốt hoảng nghĩ, vì cái gì không được, vì cái gì rốt cuộc không cảm nhận được trong lồng ngực Ngô Chí có một tia phập phồng cơ chứ? Rốt cuộc không cảm nhận được nhịp tim của Ngô Chí cơ chứ?

Có âm thanh xuất hiện trong đầu hấn lạnh lùng nói: buông tay đi, hấn đã chết rồi.

Chết.....?

“Ngô Chí.....”

Diệp Thanh Linh vội vàng hôn lên môi Ngô Chí, đầu lưỡi vói vào, truy tìm thứ ấm áp đã mất đi.

Ngươi xem, trong miệng hấn vẫn ấm áp.

Diệp Thanh Linh xé rách quần áo Ngô Chí, dùng sức ma xát lồng ngực Ngô Chí khiến cho nó nóng đỏ lên.

Ngươi xem, thân thể hấn vẫn mềm mại ôn nhuận như vậy.

Diệp Thanh Linh dùng đầu ngón tay thăm dò trong cơ thể Ngô Chí, cảm nhận sự chặt chẽ ấm nóng bên trong.

Ngươi xem, trong cơ thể hần vẫn ấm áp như thế.

Chỉ là.....

Vì sao tất cả độ ấm kia đều rút đi từng chút một cơ chứ? Diệp Thanh Linh hôn hoảng ôm Ngô Chí, đem chính mình chôn vùi vào trong thân thể Ngô Chí.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, gió nổi lên rồi, cậu lạnh à? Đừng sợ, tôi đến sưởi ấm cho cậu, cậu sẽ ấm lên thôi.”

Những mảnh nhỏ trắng bay khắp trời rơi xuống, Diệp Thanh Linh ôm Ngô Chí thật chặt, tay chân quần quýt mà ôm, dùng sức ma sát, như điên cuồng muốn đem độ ấm của chính mình truyền cho Ngô Chí.

Thế nhưng Ngô Chí ở trong lòng ngực của hần càng ngày càng lạnh lẽo, càng ngày càng cứng ngắt. Sau một trận điên cuồng, Diệp Thanh Linh như bị ấn nút tạm dừng đóng băng tại chỗ, thi thể kia dần dần không còn tươi sống nữa mà giống như rôi gỗ ngã xuống dưới thân, tứ chi cứng ngắt lộn xộn mà vụn vẹo.

Cái âm thanh kia nhất quyết không tha nói: Ngô Chí.....chết rồi.

Chết rồi.....?

Rốt cuộc không được nhìn thấy hần nở nụ cười nữa sao? Rốt cuộc không được nghe tiếng hần nói sao? Ngô Chí đã chết, từ thế giới của Diệp Thanh Linh mà tan biến.

Ha ha ha ha ha a a a..... A a a a a a a a a a a a a a a a a —

Diệp Thanh Linh khanh khách cười rộ lên, nụ cười trên khuôn mặt tuyết trắng vừa đẹp đẽ mà lại điên cuồng.

Chết? Cái chết làm sao có thể đưa hấn ra khỏi lồng ngực ta mà cướp đi! Hấn là của ta! Là của ta! Ngô Chí là của Diệp Thanh Linh, của Diệp Thanh Linh a!!!

Đáy mắt Diệp Thanh Linh càng ngày càng u ám, hồng quang thường thường hiện lên, hấn cào nát lồng ngực Ngô Chí, sau đó cười khanh khách cứa cổ tay mình, một lượng máu lớn cứ như vậy trực tiếp xối vào vết thương. Diệp Thanh Linh đem máu chảy từ cổ tay đưa tới bên miệng Ngô Chí, khuyến bảo.

“Đến, Ngô Chí, uống uống xem, ngon lắm a.”

Người chết đương nhiên sẽ không hoạt động được, Diệp Thanh Linh trực tiếp đem cổ tay mình nhét vào miệng Ngô Chí, vẻ mặt vô cùng yêu thương.

Huyết dịch (dòng máu) nồng độ cao rất nhanh sẽ có phản ứng, cả người Ngô Chí bắt đầu thối rữa, mụn nước theo miệng vết thương mọc lên rất nhanh rồi lan đến toàn thân, chúng nó đè ép lẫn nhau, sau đó vỡ tan, nước mủ màu vàng xanh bắn ra tung tóe —— từ đầu đến cuối, trên mặt Diệp Thanh Linh đều tươi cười mang theo chút yêu dị, ôn nhu nhìn tất cả mọi thứ.

Không phải là không có nghĩ tới để cho Ngô Chí trở thành biến dị, nhưng là thể chất Ngô Chí hoàn toàn không thích hợp — bệnh độc sẽ làm thối rữa toàn thân Ngô Chí, ngay cả ý thức cũng sẽ bị cắn nuốt hầu như

không còn, bên ngoài Ngô Chí sẽ biến thành không khác gì xác thối cấp thấp nhất, thi thể hư thối chỉ còn lại bản năng. Ngô Chí cự tuyệt đề nghị kia, hấn tức giận đối với Diệp Thanh Linh rít gào:

Đó không phải là tôi!!!

Diệp Thanh Linh dường như còn có thể ngẩn ngơ nghe được tiếng hét phẫn nộ của người nọ, tiếng rống giận tràn ngập sức sống, đúng rồi, khi đó có Ngô Chí ngăn cản, cho nên Diệp Thanh Linh lần lượt mà đem bệnh độc từ trên người Ngô Chí bài trừ — hấn biết đối phó với tiểu tử này như nào. Nhưng còn bây giờ? Diệp Thanh Linh lấy tay đè giữ khuôn mặt cười đến điên cuồng, ai tới ngăn cản hấn a? Trên thế giới này người tên Ngô Chí đã chết rồi! Đã chết rồi! Hấn rốt cuộc không được nghe thanh âm của Ngô Chí, rốt cuộc không được nhìn Ngô Chí đối với hấn mỉm cười, đối với hấn sinh khí, sẽ không có một người tên là Ngô Chí đến ngăn cản hấn điên cuồng, đến làm cho hấn thích đến tận xương đi.

Vì sao, không ai đến ngăn cản Diệp Thanh Linh, cho nên Diệp Thanh Linh có thể muốn làm gì thì làm, cứ như vậy đi.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh vuốt ve khuôn mặt đã muốn rữa nát của thi thể, ôn nhu, ngọt ngào mà, cổ quái cười: “Tôi đang khinh nhờn cậu nga _”

“Rất tức giận sao?” Hấn như một đứa trẻ khao khát được cho kẹo, chò đợi mà nhìn Ngô Chí: “Vậy đứng dậy hung hăng mắng tôi đi, đánh tôi đi, giết tôi đi — khanh khách —”

“Đứng lên đi đứng lên đi, Ngô Chí.” Nụ cười của Diệp Thanh Linh càng ngày càng kỳ dị: “Tôi sẽ để cậu ở trên, để cậu động — sau đó cùng tôi vĩnh viễn ở chung một chỗ — ha ha ha a a a..... A a a a a a a.....”

Dường như đáp lời Diệp Thanh Linh, thi thể chậm chạp kéo kẹt đứng lên. Đó là một khối tang thi hư thối xấu xí, vì rút bệnh độc nằm trong tay cả trung khu thần kinh, thi thể này là món đồ chơi của chúng. Diệp Thanh Linh biết rõ ràng tất cả những thứ này, biết rõ ràng đây chỉ là một cái xác trống rỗng không hồn, nhưng khi hấn nhìn thấy “Ngô Chí” động lên trong một khắc đó, Diệp Thanh Linh cao hứng đến phát điên.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, cậu vẫn không nỡ bỏ Diệp Thanh Linh, đúng không?”

Xác thối “nhu thuận” oa ở trong lòng Diệp Thanh Linh, nó theo bản năng cảm nhận được trời buộc nó chính là một vật chất vô cùng cường đại. Nhưng cũng không lâu lắm, nó mà bắt đầu bắt ổn táo bạo, bản năng thúc đẩy nó cần phải xé nát hết thầy thứ đang hoạt động trước mắt, ăn luôn bọn chúng sau đó tiến hóa —— vì vậy xác thối một hơi cắn lên vai Diệp Thanh Linh, kéo huyết nhục xuống nhai nát.

“Ngô Chí, Diệp Thanh Linh đã vứt bỏ cả thế giới, chỉ có cậu.”

Diệp Thanh Linh hoàn toàn không thấy hành động của xác thối, thật giống như thứ mà xác thối gặm không phải huyết nhục của hấn mà là thứ gì khác, hấn chỉ siết chặt lấy “Ngô Chí” của hấn không chịu buông tay.

“Như vậy là tốt rồi, ” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng nỉ non: “Như vậy chúng ta liền vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Xác thối tham lam mà đem bờ vai của hấn gặm đến tận xương, Diệp Thanh Linh khẽ cười, thật giống như “Ngô Chí” luôn thích phát tiết lên bờ vai của hấn cắn một miếng đơn giản như vậy.

“Tôi thật cao hứng, Ngô Chí.....”

Xác thối men theo cổ Diệp Thanh Linh rĩa đến lỗ tai của hắn, Diệp Thanh Linh cung chiêu nghĩ, chuyện Ngô Chí thích làm nhất là liếm lỗ tai để khơi mào dục vọng của hắn, rồi xấu xa phui mông chạy lấy người.

“Ngô Chí rất xấu tính, Diệp Thanh Linh cũng xấu đủ; Diệp Thanh Linh điên rồi, sau đó lôi kéo Ngô Chí cũng nổi điên theo. Ngô Chí cậu xem, Ngô Chí luôn cùng một chỗ với Diệp Thanh Linh, chúng ta là một đống.....”

Xác thối bản chất ương ngạnh đầu lưỡi đã muốn cắn rụng tai rồi chui vào lỗ tai, xâm nhập, nó muốn hút tuỷ não của Diệp Thanh Linh, đó là thứ tinh hoa nhất ở nơi đó —— Diệp Thanh Linh nhắm mắt lại, im lặng mà gọi lên nụ cười.

“Ngô Chí, Diệp Thanh Linh thích cậu, thích đến sắp chết đi.”

.....

Ý thức mất đi trong nháy mắt, máu bắn lên cặp kính của Diệp Thanh Linh, một thứ trắng mịn chảy xuống, đồng màu đỏ như máu chiếu ra càng trở nên kinh sợ.

Diệp Thanh Linh ngờ ngác mà ngửa đầu, hắn trừng mắt nhìn, lại chớp chớp, hồng sắc thâm huyết trong mắt chậm rãi thối lui, trước mắt vẫn là những sợi bông bay lượn khắp nơi, như lông vũ của người hấp hối. Diệp Thanh Linh ngờ ngác mà ngồi ở đây trên bầu trời dưới mặt đất đều chìm giữa màu tuyết, tay phải của hắn còn cầm lấy một khối đại não trắng mịn, chủ nhân vốn dĩ của đại não đã ngã xuống trước mặt, cái đầu thối rữa thũng ra một lỗ lớn màu đen, một số dây thần kinh vẫn còn nối liền với đại não ở trên tay Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh muốn cười, lại chỉ có thể phát ra âm thanh trống rỗng. Ở trước cái chết một khắc, Diệp Thanh Linh mất đi ý thức, loại tình huống

này trước kia cũng từng xảy ra, đều là vào thời khắc hấn lâm vào sinh tử đó, hấn sẽ mất đi ý thức, sau khi tỉnh lại tất cả đều đã được giải quyết —— vì rút bệnh độc sẽ làm cho các cảnh báo được thực thi mãnh mẽ: Chúng nó sẽ không để cho kí chủ chết đi, vì muốn sống nên chúng nó tiếp quản khu thần kinh, đem tất cả những uy hiếp đến sự tồn tại an toàn của kí chủ loại trừ toàn bộ, nói ví dụ như, đem đại não con xác thối cấp thấp không biết điều mà gặm Diệp Thanh Linh khoét ra.

Nực cười đến cỡ nào a, Diệp Thanh Linh ấn lại mắt của mình, cười sằng sặc. Hấn không chết được không chết được không chết được —— hấn chẳng cần thử cũng biết, hấn không chết được, hấn thậm chí không thể giết chết bản thân mình, vật nhỏ này trong cơ thể hấn sẽ ở một khắc hấn lựa chọn cái chết mà cưỡng chế đưa hấn kéo trở về.

Ngô Chí, lời nguyên của cậu linh nghiệm rồi ha. Cậu thật lợi hại, Ngô Chí của tôi lợi hại nhất.

Diệp Thanh Linh đang cầm đại não trong tay, nụ cười thần bí trên khuôn mặt yêu dị đến tận cùng.

Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, đây là cậu đấy. Thực đáng yêu a, nhỏ nhỏ, mềm mại, nhom nhóp dính.

Đem đại não phủng đến một bên mặt, Diệp Thanh Linh si mê mê nheo vật thể màu xám mềm mại trắng mịn kia, đặt ở bên môi hôn xuống.

Thật đáng yêu, rất đáng yêu.

Diệp Thanh Linh lè lưỡi, theo khe rãnh ở vỏ đại não liếm láp.

Ngô Chí, tại sao cậu lại có thể đáng yêu như thế, tôi nhìn không được.

Phốc ba ——

Đó là, âm thanh cái gì đó vỡ chất lỏng từ bên trong chảy ra.

Diệp Thanh Linh vùi đầu vào lòng bàn tay, tử mĩ mà nhắm nuốt, liếm, một chút nhục mật dịch nước cũng không buông tha. Giống như vô số lần trước đây, đem bộ phận thân thể bị thay thế của người nọ, từng chút một gặm nhắm xong, đem một chút ít của người nọ đều nhét hết vào trong bụng, một chút cũng không buông tha. Trên thế giới này chỉ có Diệp Thanh Linh, mới có thể độc chiếm mọi thứ của Ngô Chí.

Ngô Chí trước sau như một vẫn là mỹ vị, nha, bằng cách này.....

Diệp Thanh Linh vuốt ve bụng mình, cơ thể gọi lên một độ cong điên cuồng lại buồn bã.

Chúng ta là một.....

Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.

+++++ dùng cơ thể của tôi, đem tất cả mọi thứ của cậu nhốt lại +++++

“Ngô Chí, hôm nay tôi gặp Jimmy, là cháu của Belem. Cậu có cao hứng không?”

Sách, nếu không đưa nhỏ xấu xa kia chạy ở rất xa, tôi rất muốn từ chiếc xe lăn của cậu đến bóp chết nó!

“Ngô Chí, gió nổi lên rồi.”

Phốc, Diệp Thanh Linh cậu lại biến thành một con chim hình người phốc ha ha ha.....

“Lạnh không?”

Tôi cũng bị cậu gói thành bánh chưng rồi!

Diệp Thanh Linh cởi áo khoác, đưa tới.

“Mặc vào.”

..... Diệp Thanh Linh cậu nghe không hiểu tiếng người a!

“Tôi rất sợ, Ngô Chí, tôi không bao giờmuốn nhìn thấy cậu không còn độ ấm nữa.”

..... Được! Con mẹ nó cậu sẽ giả bộ đáng thương! Tôi con mẹ nó liền ăn cậu ngay tại đây.

“Cậu đã đã đáp ứng tôi, Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh đẩy xe lăn khẽ cười: “Chúng ta lại vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo Diệp Thanh Linh tóc đen nhẹ nhàng, chúng nhìn chăm chú vào chiếc xe lăn trống rỗng chỉ có một kiện áo khoác vắt ở phía trên, thờ dài mà lướt qua.

>>>>>>>CHÍNH VĂN HOÀN<<<<<<<<<

♥_Quyên Dưỡng phu thê 100 câu vấn đáp_♥

.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện: Yêu ~ xèo xèo, đã lâu không gặp..

Ngô Chí (lật bàn): Như thế nào lại là người hả!?

Ngô Viện (thả lỏng): Bởi vì tác giả xấu tính nói là nếu xuất hiện tại hội trường này, có người sẽ khoét óc ra khỏi đầu, không giải thích.

Diệp Thanh Linh:..... 【 tự thuật: Diệp BOSS sự tiếc nuối trên mặt người có dám rõ ràng thêm chút nữa không QAQ!? 】

Ngô Viện (đem Ngô Chí đưa cho Diệp Thanh Linh): Những dự tính này không quan trọng nữa rồi, tác giả nhị hóa có vẻ muốn trị khỏi bệnh cho độc giả đang thông đồng với mấy muội tử yếu đuối kia, cho nên lúc này rất là vui mừng. Nhạc. Phụ thê 100 câu hỏi yêu ~(sương mù rất lớn) tiến đến, xèo xèo, nói tỷ tỷ nghe người là như thế nào mà bị đẩy ngã meo ha ha ha ~

Ngô Chí: Yêu cầu đổi người chủ trì!!!.

-----♥-----

1. Xin hỏi tên của ngài là?

Ngô Chí (không tình nguyện): Ngô Chí.

Ngô Viện (không có hảo ý): Biệt danh đâu? Cùng nhau nói.

Ngô Chí (im lặng, sau đó nổi đóa): Đem tác giả đổi lại đây cho ta! Ta muốn biết lúc trước nhị hóa như thế nào mà lại đặt cho ta cái tên này! Xèo xèo, vô tri, vô chí..... Không một từ nào là có nghĩa tốt a sát!.

Ngô Viện: (không thèm đếm xỉa xù lông đoàn, nhìn về phía em rề).

Diệp Thanh Linh (ôm xù lông đoàn, lười biếng cọ cọ): Diệp Thanh Linh..... Diệp Tử.

2. Giới tính là?

Ngô Viện: (cười mỉa).

Ngô Chí: (không còn lời nào để nói).

Diệp Thanh Linh: (bình tĩnh tổng kết)..... Đây là đam mê.

3. Tuổi là?

Ngô Chí: năm 1994 ta 1 tuổi.....còn vào thời điểm năm 2012 ta 18 tuổi..... (quay đầu hỏi Diệp Thanh Linh) bây giờ là năm bao nhiêu vậy?

Diệp Thanh Linh: (trầm mặc không nói).

Ngô Viện (cười mỉm): Em trai à, người tàn nhẫn quá đấy.

4. Xin hỏi tính cách của ngài như thế nào?

Ngô Chí: Lạc quan, xúc động, tùy tiện, dễ mềm lòng.

Diệp Thanh Linh: Lạnh lùng, cố chấp, mình phải là trung tâm, độc chiếm dục siêu cường.

Ngô Viện (thương hại mà nhìn Ngô Chí): Chuyện này đơn giản là level 1 trẻ nít miệng còn hôi sữa qua lại với dững sĩ còn level max là lời giải

thích hoàn hảo của hắc ám đại vương..... Dững sĩ, người yên giấc ngàn thu đê.

Ngô Chí: (gân xanh nổi lên).

5. Tính cách của đôi phương?

Ngô Chí: Rất điên cuồng, lại rất yếu đuối..... (buồn rầu mà bứt tóc) là tiểu gia không am hiểu cách đối phó.

Diệp Thanh Linh: Hoàn mỹ.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:.....

Ngô Viện: Em trai à, ta nhin không được đở mặt thay người á.

Ngô Chí (khóe miệng co quắp): Đây là ta sai sao!? Là ta nói sao!? (quay đầu căm tức nhìn Diệp Thanh Linh) Diệp..... Chú ý đây là trường quay a uy!

Diệp Thanh Linh: (cuối cùng cắn một ngụm lên chóp mũi Ngô Chí, cảm thấy thỏa mãn mới buông ra).

Ngô Chí (mặt không chút thay đổi nhìn về phía Ngô Viện đang hưng phấn vây xem): Thêm một điểm nữa: không biết tự chủ.

Ngô Viện (huyết gió): Người ta cũng phải nhìn đối tượng là ai đó, thiếu niên.

6. Hai người gặp nhau thời điểm nào? Ở đâu?

Ngô Chí: Tiểu học năm nhất à, hay là năm cấp hai nhỉ? Ta chỉ nhớ khi đó ta đang ngủ, bị đánh thức liếc mắt một cái rồi ngủ tiếp..... Sau đó mới biết lão sư đưa một đồng học mới đến, xếp ngồi ngay sau ta.

Diệp Thanh Linh: Tiểu học năm nhất học kỳ hai. Ở bệnh viện được nửa học kỳ, sau khi xuất viện được ba ba đưa đến Trường tiểu học Chi Diệp.

Ngô Chí (bấm ngón tay tính tính): Nói như vậy, chúng ta đã làm bạn cùng lớp 12 năm á.

Diệp Thanh Linh: Ân, là tôi yêu cầu mà.

Ngô Chí (đột nhiên quay đầu lại):..... Hách?.

Diệp Thanh Linh (đẩy đẩy cặp kính): Tôi bảo nhà trường đem hồ sơ của cậu và tôi để chung một chỗ, như vậy lúc phân lớp chúng ta luôn học cùng nhau.

Ngô Chí (vẻ mặt trống rỗng):.....Cậu làm kiểu gì?

Diệp Thanh Linh: Tiền thôi.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện (huýt gió): V587~ (*)

(*) V587: từ ngữ mạng, phát âm tiếng trung đọc gần giống vs “uy vũ khi phách” (wei wu ba qi) ý chỉ cá nhân làm cho ng khác có cảm giác phi thường, hoàn hảo mang ý nghĩa tốt đẹp.

Ngô Chí (chưa từ bỏ ý định):..... Nếu tôi chuyển trường thì sao?

Diệp Thanh Linh (không hề pause lại): Chuyên theo.

Ngô Chí:..... = □ =..

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

Ngô Chí:.....Nếu tất cả lại âm ỉ nữa sẽ tha ra ngoài bắn chết.

Ngô Viện: (đập bàn cười to).

Ngô Chí:.....Lúc đó ta đang ngủ đó! Đang ngủ đó!

Diệp Thanh Linh (đem Ngô Chí sắp xù lông vuốt xuống): Thực ra thì lúc đó tôi cũng nghĩ vậy.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:..... Diệp tử người không dám làm đau lão bà (vợ yêu) một chút phải không?

8. Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Diệp Thanh Linh: Ta thích Ngô Chí.

Ngô Chí:..... Hách?

Ngô Viện (Huýt gió): Thẹn thùng kìa, xèo xèo đồng học.

Diệp Thanh Linh: Ta thích Ngô Chí, thích tất cả mọi thứ của Ngô Chí. Ngô Chí là của ta, thân thể này của Ngô Chí đại biểu cho tất cả, tất cả đều là của ta.

Ngô Viện:.....Tại sao ta lại cảm thấy kích thích đến mao cốt tung nhiên (sởn gai ốc) nhê? Đến phiên ngươi nha, xèo xèo đồng học, ngươi thích Diệp Tử ở điểm nào nhất.

Ngô Chí (âm thanh yếu ớt): Ta.....ta thì chỉ thích mình Diệp Thanh Linh người này phải không..... Không có phân biệt điểm nào nhất và vân vân.....

Diệp Thanh Linh: (môi câu lên).

9. Ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Ngô Chí (chắc như đinh đóng cột): Quá mẹ nó thích ta!

Ngô Viện (che miệng cười): Aha ~ như vậy mà cũng không thích, xèo xèo ngươi càng ngày càng khó hầu hạ.

Ngô Chí (có chút bộp chộp không yên): Việc gì cũng phải có mức độ chứ, cái loại thích quá này...,ước nguyện của ta hôm sinh nhật là —

Ngô Viện:..... Mời ngươi quay lại nói với vị đằng sau kia, cảm ơn.

Ngô Chí: (nhất quyết không hé răng).

Diệp Thanh Linh: (dùng sức thu lại lực đạo trong tay, khiển trách bằng cách dùng răng nanh cọ cọ sau cổ Ngô Chí)

Ngô Viện (nhanh chóng lựa chọn đề tài để ngăn chặn huyết án xảy ra):
Diệp Tử, còn ngươi?

Diệp Thanh Linh: Ngươi sẽ chán ghét chính mình sao?

Ngô Viện: (lắc đầu).

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Vì thế ta không có chán ghét Ngô Chí.

10. Ngài có thấy chính mình cùng đối phương rất hòa hợp không?

Ngô Chí: Tính cách thì trái ngược nhau nhưng lại ngoài ý muốn mà hòa hợp ở chung một chỗ.

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí rất phù hợp với ta.

11. Ngài xung hô với đối phương như thế nào?

Ngô Chí: Diệp Thanh Linh.....Trừ gọi thế này còn kiểu khác thì ta thấy không được tự nhiên.

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí.

Ngô Viện (đỡ trán): Chả tình thú gì cả.

Diệp Thanh Linh (tựa đầu vào hõm vai Ngô Chí, tà tà liếc hướng Ngô Viện): Tất cả của Ngô Chí là của ta, tên cũng là của ta, “Ngô” tự cùng”Chí” lời là của ta, thiếu một chữ cũng không được.

Ngô Viện (khiếp sợ):..... (vẻ mặt đồng cảm nhìn Ngô Chí bị ôm) Người cũng không dễ dàng a.

Ngô Chí (chết lặng):.....

12. Ngài mong đối phương xung hô với mình như thế nào?

Ngô Chí (thanh âm yếu ớt): Ngô Chí là được rồi.....

Diệp Thanh Linh: Diệp Thanh Linh.

Ngô Viện (lại sờ cằm): Nên nói các ngươi không có tình thú hay là rất có tình thú ni?

13. Nếu so sánh với động vật, ngài cảm thấy đối phương là?

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí.

Ngô Chí (khóe miệng co quắp): Lão tử không phải giống loài.

Ngô Viện (che miệng cười): Ta hoàn toàn có thể hiểu được mà.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện: Xèo xèo, đến ngươi nga.

Ngô Chí (lặng lẽ quay đầu):..... Người, Diệp Thanh Linh giống người.

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Đúng vậy, ta không phải người.

Ngô Viện:.....Em trai à, ngươi thật tàn nhẫn mà.

14. Nếu muốn đem lễ vật tặng đối phương, ngài sẽ tặng?

Ngô Viện: Nghe nói Diệp Tử giao cho vị đồng học nào đó chuẩn bị lễ vật suốt 12 năm đó.

Diệp Thanh Linh: Ân.

Ngô Viện: Một trong số đó là chi?

Ngô Chí: (vênh tai)

Diệp Thanh Linh: Phần lớn là cái gì đó mà Ngô Chí muốn nhất trong thời gian ấy, bất quá lễ vật lúc 17 tuổi là thứ ta nghĩ muốn mua.

Ngô Chí:.....Gì vậy?

Diệp Thanh Linh (nhìn chăm chăm Ngô Chí, bỗng dưng nở nụ cười):
Cậu sẽ không muốn biết đâu.

Ngô Chí:..... = □ =..

Ngô Viện (an ủi vỗ vỗ sinh vật đang hóa đá): Xèo xèo đồng học, khi BOSS (ham muốn) là phải lấy lòng đối tượng, không nói tới mới tý đã hiểu rõ người cảm động chưa?

Ngô Chí (thần thờ): Người không biết là đề tài này đối với một người bị quyền dưỡng là rất tàn khốc hả?

Ngô Viện (bình tĩnh): Không biết ạ.

Ngô Chí (trầm mặc): Chúng ta thật sự có quan hệ huyết thống sao?

15. Vậy chính mình muốn lễ vật gì?

Ngô Chí: (cáp tốc bịt miệng Diệp Thanh Linh).

Ngô Viện (che miệng cười): Chúng ta đều hiểu mà.

Diệp Thanh Linh: (liềm liềm lòng bàn tay Ngô Chí).

Ngô Chí (cứng nhắc rút tay về):..... Các người đủ rồi a!

Ngô Viện (dỗ trẻ con): Hảo hảo, Diệp Tử có thể không nói, người nói là được.

Diệp Thanh Linh: (nhẹ nhàng ấn môi Ngô Chí)

Ngô Viện:..... A liệt, lần này đến phiên Diệp Tử sao.

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Ngô Chí, tất cả tôi đều có thể cho cậu, duy chỉ có tự do.

16. Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Thường là chuyện gì?

【 thỉnh xem câu 9 】

17. Khuyết điểm của ngài là?

Diệp Thanh Linh: Đối với Ngô Chí thì cố chấp, loại dục vọng vụn vụn này thể hiện ở tính cách. Ham muốn, muốn ăn, chiếm hữu dục, đây là bệnh trạng.

Ngô Chí:.....Cậu cư nhiên ý thức được!?

Diệp Thanh Linh: Ân, nhưng tôi không muốn sửa.

Ngô Chí:.....

Ngô Chí (bi phẫn): Ta mẹ nó chính là rất dễ mềm lòng với thằng nhãi này!

18. Khuyết điểm của đối phương là?

【 thỉnh xem câu 17 】 .

19. Đối phương làm ra chuyện gì khiến ngài không hài lòng?

Diệp Thanh Linh (lạnh lùng): Chạy trốn.

Ngô Chí: (không lên tiếng, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình)

Diệp Thanh Linh (lãnh đạm): Trần Tố nói. 【 trước là anh em tốt của Ngô Chí 】

Ngô Chí: (khóe miệng bắt đầu giật giật)

Diệp Thanh Linh (lãnh đạm): Lâm Vũ, Hoàng Giai Tú, Trương Di Văn..... 【 những iêm nữ sinh thân cận từng qua lại với Ngô Chí đợt trước 】

Ngô Chí:.....Này Diệp Thanh Linh cậu đủ rồi, cứ ghen là nháo như vậy a.

Diệp Thanh Linh (gạt kính mắt): Tôi chỉ kể sự thật.

Ngô Viện (cười to): Diệp Tử người rõ ràng đã thủ tiêu tất cả những em gái làm cho tên nào đó tái không có đối tượng để trêu hoa gheo nguyệt yêu ~

Diệp Thanh Linh (còn gạt đầu hử hoi) Ân, giống đực dưới 50 tuổi cũng được xếp vào trong phạm vi.

Ngô Viện (hoảng sợ):.....

Ngô Chí (hoảng sợ):.....

20. Ngài làm ra chuyện gì khiến đôi phương không hài lòng?

Diệp Thanh Linh: Làm phía sau lưng (ý a là kiu này XD OTZ)

Ngô Chí (mặt không chút thay đổi nhìn Diệp Thanh Linh):.....

Ngô Viện (huýt gió): Yêu ~ Vừa lên tinh thần liền bùng nổ như vậy a.
Xèo xèo sao lại bất mãn nhỉ, nghe nói kỹ thuật của Diệp Tử tốt lắm a ~

Ngô Chí (nghiến răng nghiến lợi):..... Kia quả thực là một hồi mưu sát!

Diệp Thanh Linh:.....Tôi sẽ cải tiến.

Ngô Chí (lật bàn): Đây không phải trọng điểm nhá!

Ngô Viện (đập bàn cười to): Các người là cặp đôi hoàn hảo a cặp đôi hoàn hảo XD~~~.

21. Quan hệ của hai người đã đạt đến mức độ nào?

Ngô Chí (chết lặng): Thỉnh xem đề mục truyện, cảm ơn.

Diệp Thanh Linh (giữ Ngô Chí cười khế): Ta không – ly khai hẳn, vì thế chỉ có thể khiến hẳn cũng không – ly khai ta.

Ngô Viện (bịt mắt):..... Cái loại cảm giác ngọt nị quỷ dị hắc ám mạnh này là seo, bị tác giả nhị hóa kia ảnh hưởng seo..... Ngô..... Ác linh lui tán, ác linh lui tán.....

22. Hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

【 thỉnh xem câu 14 】

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người như thế nào?

【 thỉnh xem câu 14 】

24. Khi đó tiến triển đến đâu?

【 thỉnh xem câu 14 】

25. Ngài thích?

Diệp Thanh Linh: Nhìn kỹ Ngô Chí, thu thập tất cả những vật thể liên quan đến Ngô Chí, viết nhật kí quan sát Ngô Chí.

Ngô Chí (khóe miệng co quắp):.....

Ngô Viện (đập bàn cười to): Nhật kí quan sát Ngô Chí..... Phốc ha ha ha ha!!! Niềm vui khi quan sát động vật này là như thế nào phốc –(chuẩn và đúng) em trai, người bị tên tàn ác đó vây xem nhiều năm như vậy cứ nhiên một chút cũng không phát hiện?

Ngô Chí (nghiến răng nghiến lợi):..... Người đang ám chỉ cái gì?

Ngô Viện (thả lỏng): Chẳng qua là cảm khái tác giả nhị hóa riêng về khoản đặt tên cho người rất chi là chính xác ~ thôi, vô tri cũng là một loại hạnh phúc mờ.

26. Sinh nhật đối phương ngài sẽ chuẩn bị cái gì?

Ngô Viện (quả quyết): Hiến thân.

Ngô Chí:.....Hình như ta cần phải trả lời câu này đi.

Ngô Viện (liếc): Nga? Vậy người nói xem.

Ngô Chí (tự chui đầu vào rọ):..... Ta, ta sẽ làm hẳn thỏa mãn!

Ngô Viện (chọc ngoáy): Diệp Tử, có người nói sẽ làm người thỏa mãn kia (che miệng cười) người thỏa mãn không?

Diệp Thanh Linh: Tinh thần trên cả thỏa mãn, thân thể thì..... (bị Ngô Chí bịt miệng)

27. Ai tỏ tình trước?

【 thỉnh xem câu 7 】

28. Ngài thích đối phương đến mức nào?

Ngô Viện (che mắt): Có quá quá thâm tình hay không..... Kỳ thật ta vẫn rất tò mò, nếu nói tận thế không bùng nổ, Diệp Tử sẽ làm gì?

Diệp Thanh Linh: Vẫn nhìn kỹ hẳn, thẳng đến khi không nhìn được đi phá hủy hẳn.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:..... So sánh, ví dụ như.....?

Diệp Thanh Linh: Bắt cóc. (gõ đầu) nơi này từng liệt ra trên trăm ngàn kế hoạch bắt cóc..... Tất cả những việc cần chú ý và đường lui ta đều suy nghĩ kỹ (nhếch môi cười) Ngô Chí sẽ bị ta giấu đi, vĩnh viễn sẽ không tái xuất hiện ở trước mặt những người khác, nếu ta chết đi, ta không cần đứng trên cầu Nại Hà thật lâu để có thể nhìn thấy Ngô Chí.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:.....

Ngô Viện (trầm trọng): Xèo xèo, người có thể tiếp nhận Diệp Tử, thật sự là tốt quá.

Ngô Chí (đồng trầm trọng):..... Ta đột nhiên cảm thấy được ta mẹ nó rất không dễ dàng mà.

29. Như vậy, ngài có yêu đôi phương không?

Ngô Chí:..... Ân.

Diệp Thanh Linh: Không, chỉ là thích. (cười khẽ) thực thích thực thích, thích đến sắp chết là cái loại thích này đi.

Ngô Viện (chột chột Ngô Chí): Em trai à, người có thấy cái ‘chết’ đối tượng là chỉ mình hay là người khác.....

Ngô Chí:.....Xin người thời điểm nói “người khác” không cần dùng cái ánh mắt thương hại này nhìn ta hảo, được không!?

30. Đối phương nói gì sẽ làm người thiếu quyết đoán nhất?

Ngô Chí: Hấn khởi cần phải nói, chỉ cần lộ ra cái vẻ mặt yếu đuối thì ta liền bó tay! (lật bàn)

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí nói cái gì ta cũng không quyết đoán.

Ngô Viện (sờ cằm): Đến tột cùng là ai đem ai ăn sạch, vấn đề là đây ha.

31. Nếu đôi phương thay lòng đổi dạ, ngài sẽ làm gì?

Ngô Chí:.....

Ngô Chí: Ta..... Không thể tưởng tượng được..... (ánh mắt đờ đẫn)

Ngô Viện: Kỳ thật..... Ta cũng không thể tưởng tượng nổi.....? (quay đầu nhìn Diệp Thanh Linh).

Diệp Thanh Linh (bình tĩnh trả lời câu hỏi): Chuyện này sẽ không xảy ra.

Ngô Viện: Ân.....?

Diệp Thanh Linh (phong khinh vân đạm cười): Người nói.....Phải giết hết toàn bộ nhân loại sao? Hay là chỉ giết người dưới 50 tuổi (cọ cọ Ngô Chí) Ngô Chí, cậu đối với những người đã ngoài 50 có hứng thú sao?

Ngô Chí (bị vây trong mớ hỗn độn không thể trả lời):.....

Diệp Thanh Linh: Nga, vậy bắt đầu từ 60 tuổi đi.

Ngô Chí:.....Đợi đã, đợi a uy!

32. Có thể tha thứ khi đôi phương thay lòng đổi dạ không?

Ngô Chí: (như trước nắm lấy tay Diệp Thanh Linh không dám buông ra).....Đôi chủ đề mau a a a a!

33. Khi hẹn mà đôi phương đến trễ một tiếng thì sẽ làm gì?

Ngô Chí (chắc như đinh đóng cột): Điều đó không có khả năng.

Ngô Viện: Yêu ~ tự tin thế?

Ngô Chí (bi phẫn): Bởi vì hấn cho tới bây giờ đều không cho ta ra ngoài một mình.

Diệp Thanh Linh: (an ủi vuốt lông).

34. Ngài thích nhất phần nào trên thân thể đối phương?

【 thỉnh xem câu 8 】

35. Biểu tình khiêu gợi của đối phương?

Diệp Thanh Linh: Cười xấu xa.

Ngô Viện (phúng mặt nhìn Ngô Chí): Đến, tiểu gia, cấp bé con cười cái coi ~.

Ngô Chí (mặt không chút thay đổi):..... Người xác định? Người xác định phải. Ở. Đây. Xem. Về Mặt “Gợi. Cảm”. Của. Ta.....?

Diệp Thanh Linh: (nheo mắt lại)

Ngô Viện:..... Được rồi, thiếu niên người thắng!

36. Khi hai người ở cùng một chỗ, người có cảm thấy tim đập thành thịch không?

Diệp Thanh Linh: Lúc nào cũng vậy mà.

Ngô Viện (sờ cằm): Diệp Tử đợt trước mắc bệnh tim nhỉ. Xèo xèo người thật độc ác, trước đây cứ một mực mưu sát chồng nga ~

Ngô Chí (gân xanh nổi lên):.....Là ta sai sao? Hồi trước ta cơ bản mới cùng Diệp Thanh Linh gặp nhau có vài lần thôi.

Ngô Viện (cười mỉm): Đó là bởi vì Diệp Tử khi xuất viện sẽ đi gặp người, gặp người rồi thì tim lại đập dồn dập không khống chế được, cuối

cùng thì bệnh tình lại tái phát, một lần nữa lại nhập viện cứ như vậy vòng đi vòng lại á.

Diệp Thanh Linh:.....

Ngô Chí (kinh tủng nhìn Diệp Thanh Linh):..... Vì, vì cái gì không phủ nhận hả = □ =!?

37. Ngài có nói dối đôi phương không? Ngài có giỏi nói dối không?

Ngô Chí: Diệp Thanh Linh sẽ không nói dối ta, nhưng mà lại giấu diếm a sát!

Ngô Viện (vỗ vai trấn an): Dối tượng là BOSS, người cam chịu số phận đê.

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí chưa hề nói dối ta.

Ngô Chí:..... Vì sao tôi luôn thấy rằng cậu rất hối hận vậy?

Diệp Thanh Linh: Tạm thời chưa có cơ.

Ngô Chí (trầm mặc, sau đó lật bàn):..... Lấy cơ cái gì cậu nói rõ ràng cho tôi!

Ngô Viện (che miệng cười): Rõ ràng mà, lấy cơ để đến “Yêu thương” người đó yêu ~ thiếu niên.

38. Nguyên vọng của ngài là?

Diệp Thanh Linh: Không có

Ngô Viện: Ân?

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Bởi vì nguyện vọng của ta đã sớm thực hiện được rồi.

Ngô Viện (bịt mắt):.....Thật độc ác.

Ngô Chí: Ta muốn có một cỗ máy thời gian.

Ngô Viện: Sau đó thì sao? (che miệng cười) là quay về để phá vỡ CP(*) há, dù có phá CP vẫn là CP thôi ~.

(*) CP: Viết tắt của từ couple (cặp đôi).

Ngô Chí (gân xanh nổi lên): ta xuyên trở về là để tích trữ lương thực vũ khí sau khi bệnh độc bùng nổ rồi thống trị thế giới, thế nào, làm sao?

Ngô Viện (che mắt):..... Tên này còn độc ác hơn.

39. Đã từng cãi nhau chưa?

Ngô Chí (úc tốt): Âm ỉ không đứng dậy.

Ngô Viện (cười mỉm): Là vì Diệp Tử thuộc phái hành động.

Ngô Chí:..... Đừng có suy nghĩ những thứ không cần thiết!

Ngô Viện (cười mỉm): Bởi vì BOSS khinh thường cãi nhau với sinh vật bậc thấp, sẽ làm giảm phong cách.

Ngô Chí:..... Không cần chú thích đâu!

Ngô Viện (cười mỉm): Bởi vì hấn sủng người.

Ngô Chí:.....

Diệp Thanh Linh (lắc đầu): Ngô Chí sẽ mềm lòng (nỉ non) ta luôn luôn được một tác lại muốn tiến một thước.

Diệp Thanh Linh (cười nhẹ): Được sủng chính là ta.

40. Lý do gì?

【 thỉnh xem câu 39 】

41. Lúc sau hòa giải như thế nào?

【 thỉnh xem câu 39 】

42. Sau khi chuyển kiếp có còn hy vọng lại làm người yêu nữa không?

Diệp Thanh Linh: Ta chỉ muốn đời này của Ngô Chí là đủ rồi.

Ngô Chí (biếng nhác dựa vào Diệp Thanh Linh): Diệp Thanh Linh, cậu thực tham lam.

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Thật không.

Ngô Chí: Nhìn từ khoảng thời gian bắt đầu xem, mười đời của người ta cũng chả bằng một đời của cậu a.....

Diệp Thanh Linh: (trầm mặc ôm chặt Ngô Chí).

Ngô Viện (mỉm cười): Nhưng mà nhìn về số lượng thì, Diệp Tử cả đời chỉ vên vẹn có mình người nga, em trai.

43. Có cho phép đối phương cùng với người khác làm ra hành động ái muội không?

Ngô Viện:.....

Ngô Chí:.....

Ngô Viện (nặng nề): Xèo xèo..... Người làm sao mà không quay đầu lại vậy.....

Ngô Chí (cứng ngắt):..... Ta vẫn chưa muốn nói lời từ biệt với thế giới này.

Diệp Thanh Linh (cười nhẹ): Ngô Chí, tôi sẽ không thương tổn cậu.

Ngô Chí (tiếp tục cứng ngắt không quay đầu lại):.....Tôi thì không sao, nhưng thế giới này thì có a a a —

44. Nghe được đối phương bị thương, tâm tình sẽ ra sao?

Ngô Chí (lật bàn): Câu này so với câu trước còn nguy hiểm hơn a sát —.

Ngô Viện (trầm trọng): Đễ đễ phòng thế giới bị phá hoại, đễ bảo vệ nền hòa bình thế giới, có lẽ nên nhảy cóc đi.

45. Khi nào thì ngài cảm thấy “Hắn không còn yêu ta nữa”?

Ngô Chí (chết lặng): Khi trái đất này bị hủy diệt.

Ngô Viện (chọc ngoáy): Sự tự tin ít đến đáng sợ mà.

Diệp Thanh Linh (nhẹ giọng): Ta cũng không để ý.

Ngô Chí (nhìn Diệp Thanh Linh): Bởi vì cậu sẽ không buông tay chứ gì.

Diệp Thanh Linh (vô cùng thân thiết kè sát mặt Ngô Chí): Những thứ cướp đi sự chú ý của cậu, phải phá hủy mới được.

Ngô Viện:.....Em trai, để ta tặng ngươi một câu.

Ngô Chí:.....?

Ngô Viện (nặng nề): Hy sinh cái tôi, hoàn thành tập thể.

Ngô Chí:.....Cút đi.

46. Ngài thấy loài hoa nào hợp với đối phương?

Ngô Chí (đờ đẫn):..... Hoa?

Ngô Viện (thương xót): Xin hỏi xèo xèo đồng học, trong tầm nhận thức của ngươi, thực vật cũng chỉ có hoa, cỏ, cây là khác nhau đi.

Ngô Chí: (im lặng không lên tiếng).

Diệp Thanh Linh: Chính là như vậy.

Ngô Viện (che mắt):..... Diệp Tử làm ơn đừng vũ nhục cái chỉ số thông minh trên 200 của ngươi được không? Kéo thấp chỉ số thông minh trung bình của nhân loại chỉ cần tên gốc kia là đủ rồi uy.

Ngô Chí (lật bàn): Ta cho ngươi xèo đi trong yên lặng, mau!

47. Lúc đó hai người có giấu diếm nhau chuyện gì không?

Ngô Chí:..... Có.

Diệp Thanh Linh (trầm mặc nhìn Ngô Chí chăm chăm)

Ngô Chí (đôi với Ngô Viện nghiêng răng nghiêng lợi):..... Cái vẻ mặt “Người tự lao đầu vào chỗ chết” kia của người còn muốn rõ ràng thêm nữa không!?

Ngô Viện (phúng mặt nhìn Ngô Chí): Nga? Là người hoa mắt mà. Đến đến ~ nói cho tử tử nghe, Bí. Mật. Bé. Nhỏ của Xèo xèo nào~

Ngô Chí: (khóe miệng co quắp)

Ngô Viện (che miệng cười): Chờ sau khi xong việc hai chúng ta sẽ đi sâu vào nghiên cứu chút vấn đề tình cảm chị em, lúc đó nhất định phải nói nga ~(nhìn về phía Diệp Thanh Linh) Diệp Tử đâu?

Diệp Thanh Linh: Nếu Ngô Chí muốn biết, ta có thể nói cho hẳn.

Ngô Viện (thả lỏng): Đúng là như người ta nói “– người tại sao không nói cho ta biết? — nga, bởi vì người có hỏi đâu.” Đây là cảnh giới tối cao của che giấu ~ hơn nữa lại là đối thủ mà tác giả cặn bã kia bỏ nhiệm “Vô Tri” đồng học, Diệp Tử người GJ(**) ! (che miệng cười)

(**) GJ = Good job = làm tốt lắm (k chắc =.,=)

Ngô Chí:..... Cứ cho là hẳn giấu diếm đi thì vẫn có cách để ta không biết!

Ngô Viện (phúng mặt nhìn Ngô Chí): Ví dụ như ~?

Ngô Chí (quay đầu nhìn Diệp Thanh Linh):.....Bây giờ cậu muốn làm gì nhất?

Diệp Thanh Linh (nhìn Ngô Chí chăm chăm, cười khẽ): Cậu xác định muốn biết sao? Ngô Chí.

Ngô Chí (lặng lẽ quay đầu).....Nhìn.

Ngô Viện (đồng quay đầu):.....Bầu không khí này thật, thật kinh dị.

48. Sự mặc cảm của ngài từ đâu mà ra?

Ngô Chí: Bị nuôi nhốt như phé vật.

Ngô Viện (mỉm cười): Người vốn là phé vật mà.

Ngô Chí (gân xanh nổi lên):.....Tại sao thật thì rõ ràng rành ròi nhưng từ miệng người phun ra thì làm kẻ khác vô cùng khó chịu vậy?

Diệp Thanh Linh: Ta không thể không có Ngô Chí, nhưng Ngô Chí lại có thể không có ta.

Ngô Chí:..... Tự ti à?

Diệp Thanh Linh (dùng sức giữ Ngô Chí): Ân.

Ngô Viện (mỉm cười): Cho tới bây giờ đều là Diệp Tử xin xỏ tình cảm của người đó, em trai.

Ngô Chí (chật vật quay đầu lại): Ta, ta chưa có nói là không trả lời a.

Diệp Thanh Linh (hôn nhẹ vành tai Ngô Chí): Cậu sẽ giúp tôi xóa bỏ tự ti sao?

Ngô Chí: (trầm mặc gật đầu)

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Cho tới nay cũng vì quyền dưỡng cậu (ngữ khí mềm nhẹ mà ngọt nị) đem cậu quyền dưỡng thành phế vật, cậu sẽ không thể không có tôi.

49. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Ngô Chí: Cho dù ta muốn công khai, hiện tại có cho công khai không?

Ngô Viện: Vậy giả thiết một chút cho tất cả mọi người biết tình hình lúc đó coi.

Ngô Chí (nghĩ nghĩ, yên lặng che mặt):..... Rất máu me.

Ngô Viện:.....Mặc dù ta hiểu được ý tứ của ngươi, nhưng là người bình thường dưới tình huống này hẳn là phản đối em trai mình đi trên con đường đồng tính luyện ái, rồi cuối cùng vật hi sinh tỷ tỷ ta sẽ bị Diệp Tử thủ tiêu, ta vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu a.

Diệp Thanh Linh: (nhìn Ngô Viện, có chút đăm chiêu)

Ngô Viện (trầm trọng):.....Em trai, mau tới hộ giá.

50. Ngài có cho rằng tình yêu với đôi phương có thể duy trì vĩnh cửu không?

Ngô Chí:.....Chuyện này không phải do mình ta quyết định.

Ngô Viện (che miệng cười): Biết rồi, súng vật không tự quyết định được.

Ngô Chí:..... Súng em gái người í! (ở bên tàu câu này hơi bị léo đó, mặc dù ta nghe rất chi là bình thường =_=”)

Diệp Thanh Linh: Cho đến khi ta chết.....

Ngô Viện: Đó chính là sự “Vĩnh Cửu” trong truyền thuyết yêu ~.

Diệp Thanh Linh (cười khẽ nói tiếp):..... Cũng sẽ không buông tay.

Ngô Viện:..... (chọc ngoáy) Xèo xèo, Diệp Tử có vẻ chết cũng không buông tha cho người đó.

Ngô Chí:.....Dọa ta vô ích thôi!

51. Xin hỏi ngài là công hay là thụ?

Ngô Chí:.....Xét theo bề ngoài thì ta có khí thế đàn ông hơn!

Ngô Viện (vẻ mặt thương hại): Ý của người là người không hề nội hàm.

Ngô Chí (đau đớn):.....Lúc kết hôn người mặc váy cưới không phải ta!

Ngô Viện (vẻ mặt thương hại): Lúc động phòng người ở trên cũng không phải người.

Ngô Chí (ủ dột).....

Diệp Thanh Linh (ôm Ngô Chí): Chẳng có nghĩa lý gì cả, đối với ta mà nói, chỉ cần.....trở thành một là đủ rồi..... (cười nhẹ)

Ngô Viện (trầm trọng):..... Thực ngọt thực tình sắc mà tại sao ta nghe không ra, lại nghe ra thực máu me thực đen tối nhỉ?

Ngô Chí: (cứng đờ).

52. Quyết định như nào?

Ngô Chí (căm phẫn): Hấn không phải người.....

Ngô Viện (che miệng cười):

Diệp Thanh Linh: Ta không để ý trên dưới.

Ngô Viện (cười mỉm): Nhưng mà chính văn cũng có đổi thành hồ công văn đâu, các đồng chí hiểu mà.

Ngô Chí:..... (lật bàn) Ý tại ngôn ngoại em gái người í!

53. Bây giờ ngài có hài lòng?

Ngô Chí: Không.

Ngô Viện (cười tủm tỉm): Hiểu rồi, cung lớn hơn cầu.

Diệp Thanh Linh: Không.

Ngô Viện (cười tủm tỉm): Hiểu rồi, cầu lớn hơn cung.

Ngô Chí: (mặt không chút thay đổi nhìn Diệp Thanh Linh)

Ngô Viện: (đập bàn cười to)

54. Lần đầu H ở đâu?

【 thỉnh xem câu 7 】

55. Cảm giác lúc đó?

Ngô Chí (úc tốt):..... Hấn muốn giết ta sao!?

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Ta muốn nhét huyết nhục của hấn vào trong.

Ngô Viện (che mắt): Đây thật là cảm giác khi H của người bị hại và người được hại sao? Các người thật là có mỗi lúc mեն nhau thì lại chen của đồng đễ khỏi phải dàn dựng lại hiện trường giết người đó hả?

56. Bộ dáng lúc đó của đối phương?

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Ta không muốn nói.

Ngô Viện (bật dậy): Chúng ta đoán ngầm một câu đê!

Ngô Chí:..... Người còn có thể chân chó (***) hơn chút nữa không!?

(***) Chân chó: Nịnh bợ, xun xoe.

57. Câu đầu tiên ngài nói vào buổi sáng đêm đầu là?

Ngô Chí (đờ đẫn):..... Không nhớ rõ.

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí chẳng nói gì, ta cũng thế.

Ngô Viện (che miệng): Ta mới không nói cho mọi người biết có người bị (beep –) ách, mà có người đang lặng lẽ cày cấy đây mù XD~

Ngô Chí (phun nước): khụ khụ khụ..... Người sao lại biết hả!?

Ngô Viện (bung mặt): Nga nha ~ té ra là thật a.

Ngô Chí:.....

58. Chủ nhật mỗi tuần H mấy lần?

Diệp Thanh Linh: Xem xét thân thể Ngô Chí mà định.

Ngô Viện: Thì ra cái gọi là quyết định lượng nước trong thùng lại không phải do tấm gỗ dài mà là do miếng ngắn nhất(****) là đây a ~ nga nha, lần này Diệp Tử cư nhiên lại trả lời trước ni (che miệng cười, liếc hướng Ngô Chí) xèo xèo đồng học, đừng mắng nga, có mắng 1 giờ cũng nổ xong đâu ~

(****) Cái này được gọi là nguyên lý thùng, mn xem ở đây nhé.

Ngô Chí (nghiêm mặt, hung ác ngẩng đầu):.....Mắng em gái người!

59. Dựa trên tình hình thực tế số lần lý tưởng, một tuần mấy lần?

Diệp Thanh Linh:..... (bị Ngô Chí bịt miệng, bình tĩnh nhìn về phía Ngô Chí)

Ngô Chí (khóe miệng run rẩy):..... Ta xác định không muốn biết đáp án của hần.

Ngô Viện (bình tĩnh mà tổng kết): Tóm lại là một bên thì vô cùng tích cực, một bên thì vô cùng tiêu cực, khỏi giải thích.

60. Vậy, H như thế nào?

Diệp Thanh Linh: Liều chết quân quít.

Tiếng Ngô Chí: Đáng ghét, mặc dù rất không cam lòng nhưng hoàn toàn không có chỗ phản bác.

Ngô Chí (lật bàn): Không cần giả vờ là ta nói!

Ngô Viện (ngưng lòng tiếng): Vậy thỉnh xèo xèo đồng học tiến lên biện hộ đi.

Ngô Chí:.....Không, phản bác kiểu gì..... Diệp Thanh Linh người phải thao tử lão tử thì mới cam tâm sao!?

Diệp Thanh Linh: Không cam tâm (cười nhẹ) cho nên mới càng dùng sức ôm cậu.

Ngô Viện (cười mỉm): Cái này gọi là chu kỳ vô tận, chí tử phương hưu (***)

(***) Chí tử phương hưu: Đến chết không rời.

61. Nơi mẫn cảm nhất của mình là?

Ngô Viện (trầm trọng): Xèo xèo, người có thể không nói.

Ngô Chí:.....?

Ngô Viện (trầm trọng): Ta còn muốn sống thêm chút nữa.

Ngô Chí:.....

Diệp Thanh Linh: (đẩy kính)

62. Nơi mẫn cảm nhất của đối phương là?

【 thỉnh xem câu 61 】 .

63. Dùng một từ để hình dung đối phương khi H?

Diệp Thanh Linh: Đây là của ta.

Ngô Chí (mặt không chút thay đổi): Muốn tìm bất mẫn.

Diệp Thanh Linh (cười khễ): Đúng vậy, vô luận là tính / dục, thực dục, hay là chiêm hữu dục.

Ngô Chí (úc tốt): Tại sao khi hắn thừa nhận nhưng người buồn bực vẫn là ta.....

Ngô Viện (che miệng): Đây là bầu không khí trặc trở trong truyền thuyết.

64. Thẳng thắn mà nói, ngài thích H?

Diệp Thanh Linh: Ân.

Ngô Chí: Không chán ghét là được..... Trừ bỏ kiêu sau lưng (úc tốt).

Ngô Viện: Kiêu sau lưng sẽ càng dễ vào được mà ~ Diệp Tử chính là vì người nga.

Ngô Chí (bi phẫn): Nhưng khi đó ta sẽ bị lăn qua lăn lại rất thê thảm.

Ngô Viện (chống cằm): Những lúc như thế này, chỉ cần mỉm cười là được mà.

65. Thường thì H ở đâu?

Ngô Chí: Giường.

Ngô Viện: Nơi để tiêu khiển?

Ngô Chí:..... Giường.

Ngô Viện: Vậy nơi ăn cơm?

Ngô Chí:.....

Diệp Thanh Linh: Giường.

Ngô Viện (vẻ mặt thương hại): Xèo xèo, có lúc nào người xuống giường không?

Ngô Chí (vẻ mặt tro tàn):..... Ta có thể nói tục không? Không, ta đây đêch có cái gì để nói cả.

66. Muốn thử nơi nào mới không?

Ngô Chí: không.

Diệp Thanh Linh: chỉ cần là Ngô Chí vậy đủ rồi

Ngô Viện (chống cằm): Không có nhu cầu có nghĩa là đều thử qua hết rồi hả?

Ngô Chí:.....

Ngô Viện: Yoooo~ cứ nhiên không phản bác XD! Chi Diệp V5! Chi Diệp 87! Chi Diệp chậm rãi ngủ chậm rãi ngủ ~! (Chi Diệp uy vũ! Chi Diệp khí phách! Chi Diệp vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế ~).

Ngô Chí: Đem cái mặt hàng này xiên ra ngoài! Mau!

67. Tắm rửa trước lúc H hay sau lúc H?

Ngô Viện: Giữa lúc H!

Ngô Chí: Ni mã là ta trả lời hay ngươi thế!

Ngô Viện (lườm): Ngươi có dám nói lúc tắm chưa từng H không?

Ngô Chí:.....

Diệp Thanh Linh: Sau khi H sẽ tắm rửa sạch sẽ (cười khề) mặc dù ta rất thích Ngô Chí hàm chứa.....

Ngô Chí (dùng sức bịt miệng Diệp Thanh Linh): Ngươi mẹ nó thế nào mà tự giác trả lời vậy a a a!

68. Khi H có giao hẹn cái gì không?

Ngô Chí: Bảo “Chỉ làm một lần” ni?!

Diệp Thanh Linh: Ân, là chỉ làm một lần.

Ngô Viện (che miệng): Nội hàm nga thân ~.

69. Ngài và người yêu đã từng phát sinh quan hệ với người ngoài chưa?

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí không có, ta cũng vậy.

Ngô Chí:.....Sao cậu biết?

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Cậu không có cơ hội đâu, bất kể là quá khứ, hiện tại.....Hay là tương lai.

Ngô Chí (nghiên răng nghiêng lợi): Ni mã mỗi lần tôi nói gặp gỡ em gái nào, chưa nổi ba lần đều chia tay không lý do, nếu không thì mất tích hoàn toàn!

Ngô Viện (trầm trọng): Xèo xèo đồng học, chẳng lẽ ngươi không chú ý là ngươi đã lộ ra một tin tức thực kinh tởng sao.

Ngô Chí:..... = □ =!.

70. Đối với việc “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, ngài tán thành, hay phản đối?

Ngô Chí: Phản đối.

Diệp Thanh Linh: Phản đối.

Ngô Viện / Ngô Chí: (khiếp sợ).

Ngô Chí (hoảng hốt):..... Ta nghe lộn sao, lúc đó còn nuôi nhốt ta giờ thì lại nói “Phản đối” là sao?

Ngô Viện (hoảng hốt):..... Ta nghe lộn sao, cái quá khứ tính toán bắt cóc ngươi mà Diệp Tử nói chính là “Phản đối” sao?

Diệp Thanh Linh (vuốt ve mặt Ngô Chí): Tôi sẽ chiếm được thân thể của cậu — bất kể quá khứ hay là hiện tại tôi đều có năng lực này — thân thể tôi đang giữ ở đây, tâm của cậu cũng thuộc về tôi, bất luận phải dùng phương thức gì.

Diệp Thanh Linh (tay trượt xuống dưới, điểm ở trái tim Ngô Chí): Chủ nghĩa duy vật cho rằng tinh thần là dựa vào vật chất mà tồn tại, “Tâm” là riêng về tinh thần, nó tồn tại phụ thuộc vào xác thịt — tôi là người theo chủ nghĩa duy vật. (khẽ cười nhún mạnh lạp đi lạp lại) tôi sẽ có được tất cả mọi thứ của cậu, bất luận phải dùng phương thức gì.

Ngô Chí:.....

71. Nếu đối phương bị tên côn đồ 【beep(*) –】

(*) Đây là tiếng bíp che đi khi mà người ta hay nói tục trên tivi ế, ta chả biết diễn tả ntn =.,=

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:.....Câu này phi thường tự giác tự của đồng mình, vì nền hòa bình thế giới mà vĩ đại công hiến, đáng buồn là có thể khóc thầm, đáng ăn mừng.....Câu tiếp nào!

72. Trước hay sau H, ngài sẽ thấy mắc cỡ?

Diệp Thanh Linh: Không.

Ngô Chí:.....Quen rồi.

Ngô Viện (hưng phấn): JQ(**) ! JQ! JQ! Diệp Tử, Diệp Tử lập công! Khỏi cần cho xèo xèo cơ hội mắc cỡ làm gì! Ở đây một khắc không phải

hắn chiến đấu với một người đâu, không phải một người đâu! Đồi mạt với hắn chính là ánh mắt chờ mong của hủ nữ trên toàn thế giới! Diệp Tử vạn tuế!

(**) JQ: gian tênh, tênh cảm mờ ám.

Ngô Chí (khóe miệng co quắp): Ta không muốn thừa nhận cái mặt hàng này có quan hệ huyết thống với mình.

73. Nếu bạn tốt đời ngài nói “Tôi rất cô đơn, chỉ đêm nay thôi, làm ơn...” rồi yêu cầu H, ngài sẽ?

Ngô Chí (cứng ngắc quay lưng, lảng tránh ánh mắt đằng sau):..... Có luân quần trong lòng cũng đừng lôi ta đi chết cùng a.

Ngô Viện (nhìn Diệp Thanh Linh vừa lòng thu hồi ánh mắt, an ủi vỗ vai Ngô Chí): Người có thể thông suốt, thật sự là quá tốt rồi. (quay đầu nhìn Diệp Thanh Linh) Diệp Tử đâu?

Diệp Thanh Linh: Giải phẫu hắn.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện:.....

Diệp Thanh Linh (nhẹ giọng): Sẽ phân tích vì sao có ý nghĩ và hành vi như vậy.

Ngô Chí:..... Là ta ảo tưởng sao, ta lại thấy hắn rõ ràng thật nghĩ muốn “Giải phẫu” người nọ.

Ngô Viện:..... Thực khéo, ta cũng sinh ra loại ảo tưởng này.

74. Ngài có cảm thấy bản thân mình rất am hiểu H không?

Diệp Thanh Linh: Không.

Ngô Viện: Diệp Tử khiêm tốn quá hà XD

Diệp Thanh Linh (giương mắt nhìn Ngô Chí, nhẹ giọng): Nếu ta am hiểu, Ngô Chí sẽ không cự tuyệt ta.

Ngô Chí:.....

Ngô Viện (che miệng): Diệp Tử chính là quá am hiểu, nên con nào đó mới cự tuyệt á ~

Diệp Thanh Linh (cười khẽ): Quá ... Hoàn mỹ mới là không hoàn chỉnh. Cho đến trước khi Ngô Chí rút cuộc không – ly khai cơ thể ta, ta sẽ tôi luyện kỹ thuật của mình (nhẹ nhàng mà bính mặt Ngô Chí) cho cậu thỏa mãn.

Ngô Chí (chết lặng): Căn bản vấn đề không phải là chất lượng, mà là số lượng..... Kiên!

75. Vậy đôi phương thì sao?

Diệp Thanh Linh: Không gì sánh nổi.

Ngô Chí (bi phẫn): Dễ chịu lúc đầu thôi.

Ngô Viện (che miệng cười): Xèo xèo không khóc, đứng lên ngay.

76. Khi H ngài mong muốn đôi phương nói gì?

Ngô Chí: Ngủ ngon.

Ngô Viện: Há?

Ngô Chí (nghiến răng nghiến lợi): Có nghĩa là tiểu, gia, cuối cùng, với, nhưng, lấy, hôn, ngủ, đã từng, đi,.....!

Ngô Viện (đập bàn cười to): Diệp Tử người làm công rất uy vũ hùng tráng!..... Câu trả lời của Diệp Tử đâu?.

Diệp Thanh Linh: Chúng ta là một.

Ngô Viện (bung mặt): Diệp Tử luôn ni non những lời này ở đây vậy.

Ngô Chí: Thế là cuối cùng chúng ta hợp..... Ngô!

Ngô Viện (bịt miệng Ngô Chí mỉm cười): Bây giờ đến “Sung sướng” một trăm câu hỏi nha, em trai thân mến.

77. Ngài thích biểu tình gì của đối phương khi H?

【 thỉnh xem câu 61 】

78. Ngài cảm thấy mình và người yêu H với người ngoài được chứ?

Ngô Chí (lật bàn): Tại sao luôn ra nhưng câu nguy hiểm a khẩu Hồ(***)
?!

(***) khẩu Hồ: miệng ông Hồ Cẩm Đào: nói chung là cái biểu cảm ntn
XD

2044196734_38075888c1

Ngô Viện (Cũng lật bàn): Người ra câu hỏi có cừ oán với toàn bộ nhân loại, có cừ oán, vẫn là có sao?!

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không có nhu cầu thân thể nữa, ngài sẽ?

【 thỉnh xem câu 45 】

81. Ngài đối cường gian thấy thế nào?

Ngô Chí: Thủ đoạn tầm thường.

Diệp Thanh Linh: Sẽ khiến nó trở thành cùng gian.

Ngô Chí:..... (← đối tượng có khả năng nhất bị áp dụng nhất).

Ngô Viện:..... (← quần chúng vây xem + hư hư thực thực người thân người bị hại).

Ngô Viện: Tại sao mỗi lần Diệp Tử nói đều như đây là chân lý vậy, cảm thấy đây là đúng đắn dĩ nhiên.....Tác phong này rất khí phách.....

Ngô Chí: (hai tay che mặt, nháy mắt khom người)

Diệp Thanh Linh: (chớp mắt, đem con nào đó vê thành một đoàn ôm vào trong ngực, vuốt lông)

82. Chuyện tình thống khổ so ngang với H là?

Ngô Chí (đờ đẫn): HP của ta đã về 0, MP của hấn vẫn full như trước.

Diệp Thanh Linh (xem xét suy nghĩ của Ngô Chí, cười khẽ): MP của ta vẫn full như trước, HP của hấn đã về 0.

Ngô Viện: =A= Đây là “Bị đánh bại” và “Càng bại càng đánh” trong truyền thuyết sao.....

83. Từ lúc H đến bây giờ, nơi làm ngài cảm thấy hưng phấn, lo lắng nhất là?

Ngô Chí: Lần chạy trốn đó. (chạy trốn -> ra ngoài đường -> Diệp Tử bắt đc -> làm e lun ngoài đường -> làm ngoài đường là nơi làm e hưng phấn lẫn lo lắng nhất XD)

Ngô Viện (che miệng): Nga nha ~ lần đó thấy huyết lang của đại gia thực sôi trào nha~

Ngô Chí: (cứng đờ).

Diệp Thanh Linh (nhẹ giọng): Khi đó ta rất sợ. (nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay Ngô Chí) sợ đến nỗi làm ta lần theo mùi hương của Ngô Chí đồng thời, cũng xui khiến ta đi phá hủy Ngô Chí — nên cắn đứt đầu lưỡi Ngô Chí để hấn không bao giờ ... Có thể nói chuyện với người khác nữa, còn phải cắt tai Ngô Chí để hấn không bao giờ ... Có thể trao đổi cùng người khác nữa? — nhưng một khắc đó khi ta nhìn thấy Ngô Chí, ta chẳng thể làm được cái gì. (ôm chặt Ngô Chí) Ngô Chí, Ngô Chí, tôi không nỡ tổn thương cậu, một chút cũng không được.

Ngô Chí (thở dài): Tôi biết, cậu..... Đừng run nữa.

84. Thụ từng chủ động hấp dẫn chưa?

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí vẫn luôn dụ dỗ ta.

Ngô Chí:..... (bi phẫn) Là cái gì làm cho cậu sinh ra cái lỗi giác như vậy, nói ra tôi sẽ sửa! Ngay và luôn!

Diệp Thanh Linh (nhẹ giọng): Mỗi lần thấy thân ảnh của cậu, khi đó tôi như bị một năng lực khổng chế không thể chống cự được, muốn quan sát toàn bộ phương vị của cậu, biết mọi mặt của cậu nhất, từng sợi tóc, từng tác da, từ lá gan, hay bắt đầu đến từng mạch máu, đem cậu xem triệt để, không hề bỏ sót — mỗi hơi thở của cậu đều có thể khiến tôi sinh ra một loại.....Kích thích.

Ngô Chí (mặt không chút thay đổi quay đầu):..... Hẳn thật là đã nói là không giải phẫu thi thể hả?

Ngô Viện: (nặng nề gật đầu).

85. Khi đó biểu tình của công?

【 thỉnh xem câu 84 】

86. Công đã từng cưỡng bạo chưa?

Ngô Chí (hồi tưởng): Chạy trốn lần đó có tính không.....?

Ngô Viện (đồng hồi tưởng): Cái gọi là cưỡng bạo chính là đối phương không đồng ý hoặc không để ý đối phương có đồng ý hay không, vẫn phát sinh quan hệ. Hành vi giao cấu, và cưỡng gian. Là đồng nghĩa. Ta nhớ rõ xèo xèo lúc trước từng có phản kháng nhỉ, sau đó bị đẩy ngã..... Sau đó bị cưỡng hôn..... Sau đó.....

【Q: ngài đối với cưỡng gian thấy thế nào?】

Diệp Thanh Linh: Sẽ biến nó thành cùng gian **】** .

Ngô Chí, Ngô Viện: (đồng thời lặng im).

Diệp Thanh Linh: (đẩy kính)

Ngô Chí:..... (← đối tượng đã bị áp dụng)

Ngô Viện:..... (← quần chúng vây xem + xác thực. Người thân người bị hại)

87. Phản ứng lúc ấy của thụ là?

Ngô Chí:..... (bị đả kích nói không ra lời)

Ngô Viện:..... (chấn động nói không ra lời)

Diệp Thanh Linh (chớp mắt, chông hàm dưới hời hợt, cười khẽ): Rất ngoan.

Ngô Chí:..... (đả kích X2).

Ngô Viện:..... (chấn động X2).

88. Đối ngài mà nói, “đối tượng H” lý tưởng là?

Diệp Thanh Linh: Ngô Chí.

Ngô Chí: Diệp Thanh Linh.

Ngô Viện: Nga nha, xèo xèo đồng học lần đầu tiên thân nhiên như vậy
a~

Ngô Chí (ánh mắt khiêm tốn mịt mù):..... Ta nói câu này y hệt như “Đối tượng người muốn giết nhất” người tin không?

Ngô Viện:..... Nghi ngờ.

【 Ngô Chí mê hoặc thành công, lời nói như “chân lý “, Ngô Viện rớt một giọt máu 】

Ngô Viện:..... Cầu đảo tử(****) TAT

(****) Theo ta nghĩ đây là 1 trong 36 kế của Tam Quốc Diễn Nghĩa, đây là kế thứ 11: Lý đại đào cương: Mặn chết thay đào, đưa người khác ra thế thân gánh vác tai họa cho mình.

【 Ngô Viện tử trận, danh tính “Tỷ Tỷ”】

【PS: lấy từ Tam Quốc Sát, cô nương xem không hiểu không cần chú ý đâu XD】 .

89. Đối phương có phù hợp với lý tưởng không?

Ngô Chí: (ánh mắt vẫn khiêm tốn mịt mù như trước):..... Ta nói câu hỏi này y hệt như “Người muốn chết ở trên giường chắc” đoán thử xem?

Ngô Viện: (tử trận)

Diệp Thanh Linh (nhìn Ngô Chí cười khẽ): Không nghi ngờ.

Ngô Chí (cảm thấy bản thân mình nhỏ bé nháy mắt đã bị bóng Diệp Thanh Linh bao phủ):.....

91. Lúc H có sử dụng đao cụ không?

Ngô Chí (yếu ớt nhỏ bé):..... Óc.

Diệp Thanh Linh (bình tĩnh): Ân, còn có máu.

Ngô Viện: = □ = Đây tuyệt đối là đạo cụ H có “màu kinh dị” nhất trong lịch sử, có một không hai.

92. Lần đầu của ngài là lúc nào?

【 thỉnh xem câu 7 】 .

93. Đối phương chính là người yêu hiện tại sao?

【 thỉnh xem câu 7 】 .

94. Ngài thích nhất được Kiss chỗ nào?

Ngô Chí: Chỗ nào cũng được.

Diệp Thanh Linh: Chỉ cần là Ngô Chí.

Ngô Viện (sờ cằm): Theo nghĩa nào đó thì các người đã được đồng bộ hóa.

95. Ngài thích Kiss nơi nào nhất của đối phương?

【 thỉnh xem câu 94 】 .

96. Khi H chuyện có thể lấy lòng đối phương nhất là?

Ngô Chí:..... Làm phía sau lưng.

Diệp Thanh Linh: Thôi làm.

Ngô Viện (che miệng): Đối với người thực hiện mà nói, đây là chuyện vô cùng tàn khốc a ~.

97. Một đêm mấy lần?

【 thỉnh xem câu 58 】

99. Đối với ngài mà nói H là?

Ngô Chí:..... Là một loại vận động khiến ta chết đi sống lại.

Ngô Viện:.....Sắc sảo.

Diệp Thanh Linh: Hợp thể.

Ngô Viện: = □ = Câu này còn sắc sảo hơn.

100. Hãy nói một câu với người yêu đi.

Ngô Viện: Rốt cuộc cũng đến được đây, 3 tháng theo tác giả rách nát nào đó hăm hại đến 100 câu hỏi! Ta ngồi trong này biên soạn 5 tháng a há 凸 = 𠄎 =..... Đến đây nào Xèo xèo đồng học ~ nói những lời nguoi muốn nhất với Diệp Tử nga.

Ngô Chí:..... (nhìn chăm chăm Diệp Thanh Linh).

Ngô Chí:.....,..... Diệp Thanh Linh, Ngô Chí đã chết rồi.

Diệp Thanh Linh giật mình, hần thấy người bên cạnh định hé môi nói gì đó, trong nháy mắt lại tan biến giữa không gian. Mà Ngô Chí vẫn ngồi bên

ạnh hẳn, không còn sự tưởng tượng chống đỡ, phút chốc cũng vỡ thành từng mảnh tiêu tan. Không gian lớn như vậy trong nháy mắt trở nên vắng vẻ yên tĩnh, Ngô Viện lười biếng ngồi trên sô pha, ngửa đầu mỉm cười.

“Ai nha nha, ‘ Sung sướng ’ một trăm câu hỏi đã xong a, khách quý cũng đi rồi.”

Đầu của nàng lệch ra, như quay lại mặt sau ghế sô pha nhẹ giọng: ” Tại sao không được, nhìn hẳn ở trong này tự biên tự diễn ngoạn tốt lắm sao?..... Ngô, tuy rằng người động tay chân vài lần liền.”

Thân thể Ngô Viện ở trên ghế sô pha cuộn tròn nẩy lên, giống tiểu nữ hài nhi sợ lạnh.

“Cuối cùng tại sao lại vạch trần vậy, để cho hẳn ở trong này nghỉ ngơi một chút không tốt sao? Khó mà có cơ hội gặp lại nữa.”

Ngô Viện cười nhạo:

“Chậc chậc, thực tàn nhẫn a, em trai yêu quý.”

“.....”

Diệp Thanh Linh mở mắt, tầm nhìn có chút mờ mịt, sau đó mới phát hiện mình ghé vào tay vịn xe lăn mà ngủ. Rất nhanh ánh mắt hẳn liền trấn tĩnh, Diệp Thanh Linh thoáng ngẩng đầu lên, tóc đen lộn xộn phủ lên cặp kính, ánh mắt nhìn rất minh mẫn, sâu trong đồng tử là một mảnh sương mù hỗn độn, hẳn đối với khoảng không nở nụ cười:

“Ngô Chí, tôi vừa có một giấc mơ rất thú vị nha.....”

